HENRY WADE

VÎNĂTORUL DE LORZI

EDITURA ROMHELION

Henry Wade

VÎNĂTORUL DE LORZI

Traducere de
Mircea Vuian

EDITURA ROMHELION
BUCUREŞTI – 1991

Cap. 1. Unde mor doi membri ai familiei Hendel

— Hello, Eustaţiu, proastă afacere pentru verii tăi!

— Verii mei? Care veri?

Eustaţiu Hendel îşi ridică ochii de pe masa pe care erau aruncate ziarele ilustrate pe care le frunzărea distrat. Abia intrase în sala de fumat a Clubului Jermyn; observase cîteva persoane care-l priviseră cu oarecare curiozitate, dar nu le dăduse nici o atenţie.

— Eşti rudă cu bătrînul Barradys, dacă nu mă înşel.

— Da, dar de ce? Ce-a făcut? Doar nu vrei să spui că a murit?

— Nu, el nu, ci nepotul şi strănepotul lui. Howard Hendel şi cu fiul său s-au înecat la Corwell.

— Dumnezeule!

— Condoleanţele mele, Hendel — mormăi un domn bătrîn. Rude apropiate, nu?

— Oh, nu, nişte veri destul de îndepărtaţi, nici nu ştiu precis al cîtelea grad de rudenie sîntem. Descindem cu toţii din primul lord Barradys. Dar cum s-a întîmplat accidentul?

— Găseşti tot ce vrei în ultima ediţie a ziarelor de seară.

Eustaţiu Hendel luă două ziare şi se retrase în cel mai îndepărtat colţ al salonului. Găsi ceea ce căuta în prima pagină a ziarului *Evening Planet*.

O ÎNTIMPLARE TRAGICĂ: Tatăl şi fiul se îneacă

Un accident mortal s-a produs dimineaţa aceasta la Coombe Cove, pe coasta de la sud de Cornwell. D. Howard Hendel, nepotul şi moştenitorul lordului Barradys, şi unicul său fiu Harold s-au înecat în timp ce-şi făceau baia zilnică, înainte de micul dejun. Amănuntele catastrofei lipsesc încă, dar se pare că pînă în prezent n-a fost găsit decît corpul d-lui Howard Hendel. Mîine dimineaţă va avea loc o anchetă; funeraliile vor avea loc la Coombe, joi sau vineri.

D. Howard Hendel era directorul general al marii fabrici de maşini Hendel-Frères, al cărei preşedinte era lordul Barradys. Lordul Barradys, care a împlinit de curînd 90 de ani, este al treilea baron care poartă numele acesta; este nepotul lui Andrew Hendel, fondatorul casei, care a fost ridicat la rang de nobleţe de regina Victoria în 1852, în chiar anul morţii sale. Fiul unic al lordului Barradys, Honorable Albert Hendel, a murit în 1893, lăsînd moştenirea eventuală a titlului de lord defunctului Howard Hendel. Noul moştenitor este căpitanul David Hendel, care a servit în corpul Coldstream Guards din 1913 pînă în 1928 şi care locuieşte în momentul de faţă la Clarge Hall, Market Harborought. În 1914 s-a căsătorit cu d-ra Beryl, unica fiică a lui sir John Fasting, din Coote, Denb ghshire; are şi un fiu, Desmond, care s-a născut în 1915".

Puse ziarul jos, apoi Eustaţiu începu să se gîndească. Nu era prea îndurerat; îl cunoştea destul de puţin pe vărul său Howard, iar pe fiul acestuia şi mai puţin. Considerase întotdeauna pe descendenţii ramurii acesteia a familiei lui cam vanitoşi şi avea impresia că şi ei, de partea lor, nu-l priviseră niciodată cu ochi buni. Se gîndea însă cu sinceră părere de rău la Blanche, soţia lui Howard Hendel, care-l tratase întotdeauna cu cea mai perfectă corectitudine.

Băieţii din familia Hendel fuseseră crescuţi foarte sever. Bătrînul Andrew Hendel pornise de jos şi abia după ce fondase casa care-i purta numele începuse să strîngă avere. Foarte mîndru de titlul lui, era de părere că trebuie păstrat cu sfinţenie şi purtat cu demnitate;

era însă convins că băieții trebuie să-și aibă meseria lor. Din cauza asta, imensa avere a casei se transmitea numai moștenitorului titlului, adică primului născut, în timp ce ceilalți băieți primeau o educație foarte bună, posibilitatea de a învăța și de a-și crea o situație și un foarte mic venit pentru un anumit timp.

Din cauza aceasta Bevis, fiul mai mare al bătrînului Andrew, moșteni și titlul și averea ; Frederic, al doilea fiu, fusese ucis la vîrsta de 25 de ani în timpul unei explozii de la o mină, în timp ce-și făcea stagiul ca inginer la firma familiei; August, străbunicul lui Eustațiu, fusese medic și avea o clientelă foarte frumoasă în Newcastle-on-Tyne. Titlul de lord fusese apoi moștenit de Chendos, actualul lord Barradys, în timp ce fratele său mai mic, Henry, îmbrățișase cariera de avocat. Dintre cei doi fii ai lui August, care nu aveau dreptul la titlu, ci numai la o neînsemnată moștenire, Clarence își risipea de foarte timpuriu moștenirea, așa că nu lăsă mai nimic fiului său Victor, iar acesta nici atîta fiului său Eustațiu; Hubert, cel mai mic dintre frați, se aranjase mai bine, așa că fiul său William era în momentul de față angrosist de vinuri la Londra și făcea afaceri destul de bănoase.

Pentru a intra în viață, Eustațiu, nu avea decît inteligența și fizicul său agreabil; urmă exemplul străbunicului său August și, cum moștenirea lăsată de tatăl său îi ajungea pentru a-și termina facultatea, urmă medicina, apoi se stabili într-un oraș de provincie. Inteligența sa i-ar fi asigurat fără îndoială o existență liniștită și lipsită de griji, dar obscură, dacă fizicul său agreabil n-ar fi schimbat cursul lucrurilor. Printr-o întîmplare favorabilă sau nefericită, atrase atenția unei foarte bogate văduve, ce se arătă dispusă să se căsătorească imediat cu el; dar văduva muri la vreme și-i lăsă frumoasa moștenire de 20 000 de lire.

Asta însemnă sfîrșitul existenței „liniștite, dar obscure" a lui Eustațiu. Își părăsi clientela, își vîndu cărțile și instrumentele și veni să se instaleze la Londra într-un apartament de pe Saint-James, începînd să ducă o viață lipsită de griji. Opt ani mai tîrziu, adică în momentul în care începe povestea de față, Eustațiu își cheltuise toată moștenirea și se găsea, la vîrsta de 35 ani, într-o situație foarte precară.

Așezat într-unul din confortabilele fotolii ale Clubului, Eustațiu începu să se gîndească la situația lui. Apoi aruncă cu un gest nervos ziarul jos. „Ce mă privește pe mine afacerea asta ?" își zise. Howard Hendel nu-i lăsase desigur nimic, avînd în vedere părerea puțin măgulitoare pe care o avea despre el. Totuși, ținînd seama că cei doi Hendel masculini muriseră, era de așteptat ca, la moartea bătrînului Barradys, Eustațiu să primească o parte considerabilă de moștenire. Dar cum nici bătrînul nu avea despre el o părere prea bună, Eustațiu nu-și făcea mari iluzii nici în privința asta.

Dacă s-ar fi înecat cu toții cel puțin ! Nu numai Howard și copilul lui, dar și David și fiul său și, bineînțeles, și bătrînul. Numai în cazul acesta ar fi fost a lui averea. Așa cel puțin credea, căci nu era prea priceput în chestiunile acestea privitoare la moștenire. Avînd în vedere numărul impresionant de descendenți masculini ai ramurii directe, el nu avea nici o șansă de moștenire, așa că nu-și pusese nici un fel de probleme de felul acesta. Știa doar că coboară din bătrînul Andrew, primul pair al familiei, și din August, al treilea fiu al lui Andrew. Al doilea fiu, Frederic, murise celibatar, astfel că, în cazul in care s-ar fi stins toți urmașii lui Bevis, primul fiu, singurul moștenitor ar fi fost el, Eustațiu...

Dar, atenție! Bătrînul Chandossai avusese un fiu, Herbert sau Henry. In momentul de față el era mort, dar descendenții lui, în cazul în care ar avea — Eustațiu nu auzise niciodată vorbindu-se de ei — ar fi putut moșteni înaintea descendenților lui August. Vor lămuri, probabil, problema aceasta după înmormîntare, pentru că trebuia să ia și Eustațiu parte la această ceremonie, deși îl pictisea de moarte. Era poate totuși o bună ocazie pentru a intra în relații cu familia. Pentru moment nu-i mai rămînea decît să se ducă acasă și să se ocupe de hainele de doliu.

Părăsi cu părere de rău fotoliul și se îndreptă spre ieșire.

Își luă pardesiul din hol. Cineva se izbi de el.

— Hello, te duci să sărbătorești evenimentul ?

Eustațiu întoarse capul și-l zări pe tînărul Priestley, cel care-i adusese vestea morții verilor săi. Acesta era unul din puținii membri

al clubului care-i arăta oarecare simpatie dar — poate chiar pentru lucrul acesta — Eustațiu nu-l aprecia prea mult.

— Să sărbătoresc, ce? — întrebă el scurt. Priestley începu să rîdă.

— Nu fi ipocrit; te apropii de front, nu?

Eustațiu își simți inima bătîndu-i cu putere. Era deci oarecare speranță?

— Ce — ce vrei să spui cu asta?

— Că n-a mai rămas decît David și Desmond. Desmond e cu un picior în groapă, iar David nu cred că se mai însoară.

— Nu știam că ești la curent cu întîmplările familiei mele — răspunse Eustațiu, mirat de tonul lui iritat.

— Oh, am servit la Coldstream în timpul războiului. Am fost într-un timp chiar în compania lui David.

— Da?

Eustațiu simți cum i se împrăștie mînia. Asta îi putea fi de ajutor.

— Te credeam mult mai tînăr pentru a fi făcut războiul.

Cei doi bărbați părăsiră clubul și înaintau amîndoi spre Piccadilly.

— Eu iau autobuzul acesta, spuse Eustațiu, poate că ne vom mai întîlni la masă.

Sări în autobuz și-l lăsă pe Priestley pe marginea trotuarului.

Eustațiu se întrebă din nou de ce se simțea așa de iritat. Priestley era un băiat bun, dar pretinsa lui prietenie cu David era o pură invenție, inspirată de vanitate. La un moment dat Eustațiu crezuse că Priestley i-ar fi putut fi de vreun folos și poate că iritarea lui provenea din faptul că băgase de seama că se înșelase.

Autobuzul îl duse la Holborn, de unde porni către apartamentul lui din Bloombbury — nu în partea elegantă a cartierului, ci în cea dinspre Finsbury. Eustațiu alesese cartierul acesta după multă chibzuință. Văzînd că veniturile îi scad prea repede, hotărî să-și micșoreze cheltuielile; își vîndu cei doi cai de vînătoare, spuse adio partidelor de vînătoare din Scoția și se despărți și de cele mai costisitoare „prietene" ale sale.

Începu apoi să se gîndească la vînzarea sa locuință, căci apartamentul din Saint-James era mult prea scump pentru bugetul său.

destul de anemic. Trebuia să facă totuşi impresie asupra prietenilor săi şi ştia că o casă aranjată cu gust şi un valet stilat valorează tot aşa de mult ca şi un titlu de nobleţe. Partidele lui de bridge erau renumite, dar nu trecu mult şi trebui să încerce altceva.

Hotărî în cele din urmă să se mute în Bloombsbury, dar nu părăsi clubul său de pe Saint-James Jermyn. Apartamentul lui se compunea din două piese şi era ţinut de o pereche: soţia era o excelentă bucătăreasă, iar bărbatul un valet convenabil.

Hotărîrea de a rămîne totuşi membru al clubului Jermyn era dictată de interes. Ajunseră totuşi anumite zvonuri pînă la urechile membrilor din comitetul clubului, asupra micilor partide de pocher organizate de Eustaţiu Hendel. Respectabilii domni se gîndiră, la un moment dat, să-i ceară demisia lui Eustaţiu, dar, ca nişte oameni plini de raţiune ce erau, îşi spuseră că era nedrept să judeci un om după nişte simple zvonuri injurioase, astfel că nu luară nici o măsură împotriva lui. Membrii clubului însă nu păstrară aceeaşi discreţie; unii dintre ei se întrebau cum de reuşise „acest Hendel" să se introducă în cercul lor şi, deşi foarte politicoşi, erau tot atît de distanţi. Dar se opriră şi ei aici. Numai George Priestley şi cîţiva membri mai tineri se arătau prietenoşi cu Eustaţiu, dar cum Eustaţiu nu se ducea la Club decît pentru a-şi face corespondenţa sau pentru a lua din cînd în cînd masa, primirea rece care i se făcea nu-l supăra prea mult; el nu dorea decît entête-ul clubului Jermyn de pe hîrtia pe care îşi scria scrisorile, deşi asta îl costa 15 guinee pe an.

Cap. 2. Şederea la Coombe

Cînd, în vinerea aceea, Eustaţiu Hendel porni spre gara Paddington la o oră foarte matinală pentru el, era deopotrivă de miniat şi de înfricoşat. Cu o seară mai înainte pierduse 70 de lire la o partidă organizată de unul din prietenii lui şi suma aceasta mersese în buzunarul unui tînăr pe care Eustaţiu avusese intenţia să-l decaveze.

Or, pierderea unei sume atît de considerabile era o mare lovitură dată finanțelor sale. Mai ales că a doua zi dimineață primise o scrisoare de la un oarecare bancher care-i cerea plătirea unei datorii în cel mult 24 de ore. Eustațiu nu avea bani, așa că nu se duse la întîlnirea fixată de bancher.

Se dusese în schimb la prietena sa pentru a-și reveni puțin; dar aici primise o nouă palmă. Jill Paris îl iubea foarte mult, dar așa cum îi spusese foarte sincer — nu putea trăi cu aer; în cazul în care Eustațiu nu putea cîștiga bani în mod constant, ea era obligată să lucreze pe cont propriu. De meserie, Jill era actriță, dar pînă acum preferase să își găsească cîte un protector și să se „repauzeze". Era frumoasă, mult mai puțin tînără decît o arăta silueta ei subțire, ochii albaștri și părul *„sendre"*. Eustațiu o iubea foarte mult, mult mai mult decît le iubise pe Sylvia Vaughan și Denise Heroon, care fuseseră mai costisitoare, deși erau mai puțin inteligente. Ideea de a o pierde pe Jill i se părea de nesuportat.

În sfîrșit, pe la ora șapte și jumătate, în timp ce-și bea cafeaua, primise a doua scrisoare de la bancherul său; suferise cu ocazia asta o lovitură de pe urma căreia nu se refăcuse nici chiar în momentul în care-și plătea taxiul care-l adusese la Paddington.

Coombe, așezat pe coasta de la miază-noapte de Cornwel, era la o distanță de 300 de mile de Paddington, așa că, pentru a ajunge acolo după-amiază, Eustațiu fu obligat să ia trenul de 8 și jumătate dimineața, care la ora 2 și jumătate ajungea la debarcaderul cel mai apropiat de Coombe, iar peste un ceas intra în gara Coombe. Și cum nu se putea întoarce chiar în seara aceea, își luase cu el și o valiză în care avea cîteva obiecte de toaletă și o pijama; asta în cazul cînd va fi invitat să mai rămînă acolo cîteva zile. La gară văzu o serie întreagă de oameni în doliu, dintre care cîțiva Hendel pe care Eustațiu îi recunoscu după forma nasului, nas care aducea cu ciocul unei păsări de pradă și care părea mult mai aristocratic decît i-ar fi dat dreptul istoricul familiei.

Într-un vagon de clasa I zări un membru al „liniei baronului", ramura blondă a familiei. Acesta avea o mustăcioară scurtă și înfățișare de ofițer; trebuie să fi fost David, fratele lui Howard și noul

moștenitor al titlului. Lîngă el era o femeie cam de vreo 40 de ani și un băiat de vreo 17 ani. Soția lui David murise de doi sau trei ani; fiul său trebuia să fie mult mai în vîrstă decît tînerelul din trăsură și pe deasupra mai era și infirm. Nedorind să primească vreun afront, Eustațiu trecu în vagonul fumătorilor și se așeză lîngă un bătrîn cu înfățișarea serioasă.

Imediat ce trenul porni din Paddington, bătrînul puse ziarul jos și se uită la Eustațiu.

– Sînt sigur că d-ta ești un Hendel; după culoarea feței și după părul d-tale negru aparții, fără îndoială, ramurii mai mici. Cred chiar că ești Eustațiu, fiul lui Victor, nepotul lui Clarence, strănepotul lui August, care-a fost al treilea fiu al lui Andrew, primul pair al familiei.

Eustațiu izbucni în rîs.

– D-ta știi mai multe despre familia mea decît știu eu. Sînt într-adevăr Eustațiu și aparțin ramurii mici.

– Eu sînt Wiliam Christendome, principalul asociat al biroului Christendome și Booth, notari. Biroul meu se ocupă de afacerile ramurii mari a familiei dumitale, încă de pe vremea lui *Bevis*, al doilea baron.

Eustațiu deveni atent. Avea în fața lui un om capabil să-i dea toate lămuririle de care avea nevoie. Trebuia să procedeze însă cu mult tact, căci notarii familiilor sînt de obicei tăcuți.

– Fericit să fac cunoștința dumitale, d-le Christendome. Urîtă afacere! Știi poate cum s-a întîmplat nenorocirea?

– Urîtă afacere într-adevăr, d-le Eustațiu. Nici nu se poate imagina lovitură mai grea pentru ramura mare a unei familii ilustre. Da, știu tot ce se poate ști în privința felului în care s-a petrecut nenorocirea. D-l Carr mi-a telegrafiat imediat.

– Carr?

Avocatul se uită surprins la Eustațiu.

– Henry Carr, soțul Iuliei, verișoara germană a lui Howard... Dar lasă-mă să mă gîndesc... Iulia e verișoară de-a treia cu d-ta. Ea e strănepoata lui Bevis, în timp ce d-ta ești strănepotul lui August, fratele lui Bevis. Pe mama ei o cheamă Luiza și s-a căsătorit cu James Kidd.

— Da, da, sigur... mormăi Eustaţiu.

— Howard şi fiul său stăteau la familia Carr — continuă notarul care-şi făcea necontenit vînt cu batista şi se uita rugător la ventilator. Aceştia închiriaseră o casă la Coombe pentru sezonul de vară; verii lor trebuiau să stea la ei o săptămînă. Harold părăsise abia de un an Universitatea şi petrecuse un an destul de penibil în ateliere.

— În ateliere?

— Da. Harold îşi făcea stagiul în atelierele uzinei. Bună idee, foarte bună idee. Bietul băiat!

Şi d-l Christendome începu să dea din cap.

— Accidentul s-a produs în cursul unei partide de canotaj? — întrebă Eustaţiu.

— Nu. Făceau pur şi simplu baie. Am asistat şi eu la ancheta de miercuri. Corpul d-lui Howard a fost găsit, dar cel al fiului său nu. D-l Carr şi cu cei doi invitaţi ai săi aveau obiceiul să facă în fiecare dimineaţă cîte-o baie în mare, înaintea micului dejun, la Coombe Cove, un loc foarte sigur, după spusele d-lui Carr. Marţi dimineaţa, adică cinci zile după venirea lor la Coombe, d-l Carr, care era cam răcit, n-a putut merge la baie. Se pare că cei doi Hendel au hotărît atunci să meargă mai departe în mare, spre un loc foarte periculos, numit Davy's Cut. Din nenorocire, au ajuns acolo în timpul cel mai periculos, adică în momentul în care apele mării începeau să crească din cauza mareei. Un păstor care se găsea în momentul acela pe o colină i a văzut intrînd în apă. A început să strige la ei, dar n-a fost auzit; a alergat atunci pe plajă, dar cînd a ajuns pe ţărm, ei dispăruseră. Erau totuşi amîndoi nişte inotători excelenţi. Corpul lui Howard, oribil mutilat din cauza izbiturilor de stînci, a fost aruncat de maree la Coombe Cove, dar cel al fiului său n-a fost încă găsit.

— Dumnezeule! Ce nenorocire! Şi soţia lui Howard? Era şi ea la Coombe?

— Da, nenorocire; dar e o femeie foarte curajoasă. A avut, bineînţeles, un şoc îngrozitor, dar şi-a revenit.

— O fată foarte bună, Blanche. David era cel pe care l-am văzut din tren?

— Da, pornise spre Norvegia, dar s-a întors din drum. E întovărășit de d-na Stone și de fiul ei, Bernard. O cunoști?

— Nu, dar cine-i?

— E o domnișoară Patience Wiek; mama ei, Emily, era fiica lui Henry Hendel, fratele actualului lord Barradys.

Eustațiu deveni mai atent; Henry era omul la care se gîndise în ultimul timp foarte mult.

— N-am întîlnit niciodată nici un membru al acestei ramuri. Cîți copii are acest Henry?

— O singură fiică, pe Emily — răspunse avocatul, fără să bănuie ce bucurie se dezlănțuie în sufletul lui Eustațiu. Emily, cum am mai spus, a fost mama d-nei Stone care, fiică unică și ea, are un fiu pe care l-ai văzut în tovărășia căpitanului David.

Deci Henry nu avusese feciori și titlul nu putea fi moștenit de femei. În felul acesta Eustațiu venea imediat după căpitanul David și fiul său. Și acest fiu era infirm! Ce vis! Eustațiu, lord Barradys. Sună foarte bine! Și-apoi banii care-i vor veni o dată cu titlul... uzina cea mare, minele de cărbuni și tot aurul pe care-l strînsese bătrînul. Inima lui Eustațiu începu să salte de bucurie. Dacă David și fiul său vor fi și ei victimele unui accident oarecare, toată averea asta formidabilă va fi a lui.

Gînduri peste gînduri îi treceau prin minte. Își va relua vechiul apartament, permisul de vînătoare, caii de vînătoare, o mașină, poate chiar un yacht cu care va face minunate croaziere în jurul lumii în tovărășia unei societăți vesele. Jill va fi a lui și, dacă va fi necesar, se va putea căsători cu ea.

Eustațiu reveni însă repede pe pămînt. La ce bun atîtea visuri? David va moșteni titlul și averea. Fiul său Desmond nu mai conta căci, deși ar mai fi putut trăi cîtva timp, nu va putea avea copii în nici un caz. Dar David era încă tînăr și, cu norocul care dăduse peste el acum, se va putea recăsători; candidate vor fi destule.

Apoi Eustațiu începu să se gîndească la necazurile lui; la scrisoarea blestematului aceluia de Isaacson și la felul în care va trebui să-și plătească datoriile fără a se atinge de capital. Cum va trăi el de-acum încolo? Veniturile i se micșoraseră la o sută și cîteva lire

pe an, exact cît îi trebuia pentru haine și tutun. Restul provenea din expediente. În ultimul timp nu mai putuse da lovituri la cărți, iar cu cîteva zile mai înainte pierduse chiar 70 de lire. Auzi, Eustațiu Hendel!

Mai era apoi Jill. Nici nu se putea gîndi s-o piardă. O iubea foarte mult și nu se putea despărți de ea.

D. Christendome observă că tovarășul său nu se mai interesa așa de mult de arborele genealogic al familiei Hendel și începu să citească Times. Trenul își continua drumul.

Cap. 3. Unde e înmormîntat un membru al familiei Hendel

După ce ajunseră la Coombe, călătorii sosiți din Londra avură tot timpul să ajungă pînă la mica biserică din localitate. O mulțime imensă de spectatori, țărani și vilegiaturiști, asistaseră la scena finală, ce a avut loc în cimitir, cu privirile ațintite către frumoasa femeie care suferise o lovitură așa de mare, dar care se comporta cu multă demnitate și sînge rece. În timp ce membrii familiei se îndepărtau de mormînt, asistența își ridică pălăriile, iar ochii femeilor se umplură de lacrimi.

Mașinile care aduseseră la Coombe pe călătorii din Londra transportaseră femeile pînă la casa soților Carr, în timp ce bărbații veneau pe jos. În timpul drumului, d-l Christendome prezentă pe Eustațiu d-lui Henry Carr, un om elegant cu o față trandafirie, cu părul negru argintat la tîmple și cu o mustață tăiată scurt.

Era avocat și avea o frumoasă clientelă într-una din periferiile Londrei. Nu avea încă cincizeci de ani și ținînd seamă de viața grea pe care o dusese, se ținea minunat. Trecuse prin grele încercări, dar luptase cu eroism și el și soția sa, reușind să salveze întotdeauna aparențele și dînd o bună educație celor doi copii ai lor.

— D-l Hendel mi-a spus că n-a avut niciodată plăcerea să te întîlnească — spuse d-l Christendome, interpretînd cu tact cuvintele lui Eustațiu.

Henry Carr surîse.

— Nici eu n-am avut plăcerea asta, dar vina nu e a lui Eustaţiu. Mă ierţi dacă-ţi voi spune pe nume, avînd în vedere că soţia mea e vara ta... aş vrea să te opresc la noi noaptea asta dar casa e foarte strîmtă şi chiar dacă Dick şi cu Helen se vor culca pe divane, abia vom putea primi pe David şi pe Patience ... cred chiar că fiul ei se va culca în cabinetul meu de toaletă.

— Cred că d-l Hendel se va simţi foarte bine împreună cu mine la *Boatswain's Mate,* unde am petrecut şi noaptea de marţi spre miercuri — interveni notarul. Ah, dar am ajuns, d-na Howard a dat dovadă de un curaj demn de toată lauda, cred că se va retrage imediat şi nu va mai asista la lectura testamentului.

Blanche Hendel era una dintre femeile care ştiu să facă faţă tuturor împrejurărilor. Îl primi pe Eustaţiu în grădină şi-i mulţumi că făcuse un drum atît de lung pentru a lua parte la înmormîntarea soţului ei.

— Frumos din partea ta, Eustaţiu. Ne-am văzut aşa de rar în ultimul timp şi am impresia că vina a fost a noastră. Îi spuneam deseori lui Howard că ne lipseşte ceea ce se cheamă spiritul de familie.

Eustaţiu fu foarte mişcat de această mărturisire şi-şi aminti că Blanche fusese întotdeauna drăguţă cu el; numai soţul ei şi familia lui îi arătaseră întotdeauna un fel de mîndrie ostilă. Şi avusese ocazia să se convingă de asta chiar cu cîteva minute mai tîrziu cînd Blanche îi spusese lui David: „David, iată-l pe Eustaţiu", iar acesta salută scurt şi răspunse pe un ton sec: „Da, am călătorit împreună".

Blanche Hendel roşi iar Eustaţiu încercă să nu pară jenat întrebîndu-l pe David de fiul său.

— Desmond e bolnav — răspunse. Blanche, nu vrei să te duci să te odihneşti puţin ?

— Nu, mulţumesc David, mă simt foarte bine — răspunse ea cu oarecare mînie în glas. Vino de ia şi d-ta o ceaşcă de ceai. Iulia mi-a spus că va fi servit peste două-trei minute.

Cei doi oameni, o urmară tăcuţi şi pătrunseră în casă unde Eustaţiu fu prezentat verişoarei sale Iulia Carr şi celor doi copii ai ei, Richard, un băiat zdravăn de vreo 15 ani şi Helen, o fetiţă frumoasă de vreo 12 ani.

Deși avea nasul caracteristic al familiei, Iulia era mult mai drăguță decît restul familiei; poate că greutățile prin care trecuse o umanizaseră puțin. Era micuța, grăsuță și avea un aer dulce și placid. Trebuia să fie o minunată femeie de interior. Eustațiu se convinse de asta observînd grija cu care servea ceaiul și privirile duioase pe care le schimba cu soțul și copiii săi.

Imediat după ce masa fu ridicată, Henry Carr dădu locul de onoare d-lui Christendome, care se așeză într-un fotoliu în capul mesei. Bătrînul notar scoase cîteva hîrtii din servieta sa, desfăcu una din ele, își drese glasul și începu să vorbească:

„D-l Howard Hendel, cînd, în 1929, și-a făcut testamentul acesta care îl anulează pe cel precedent, și-a exprimat dorința să fie citit în fața membrilor familiei sale care au luat parte la înmormîntare. Testamentul nu e lung; averea, după cum știți, a fost lăsată de al doilea lord Barradys fiului său Chandos, actualul lord Barradys, și fiilor și urmașilor acestuia. La moartea fiului lui Chandos, Albert care a avut loc în 1893, fiul său, răposatul Howard Hendel, a devenit moștenitorul titlului. După toate regulile titlul și averea ar fi trebuit să fie transmise fiului lui Howard, Harold, dar din cauza tragicului accident, titlul și drepturile trec în mod automat asupra celui de-al doilea fiu al d-lui Albert, căpitanul David Hendel."

D-l Christendome se opri și se înclină respectuos spre David Hendel care roși, vădit jenat.

„... Dar răposatul Howard Hendel a avut și o frumoasă avere personală care e cuprinsă, toată, în testamentul pe care vi-l voi citi.

· Apoi notarul se pierdu 'a început într-o întreagă frazeologie juridică, după care aduse la cunoștință celor de față că Howard Hendel lăsa aproape toată averea soției sale; mare parte din ea era plasată în așa fel, încît îi asigura o frumoasă rentă. Lăsa apoi fiecăruia dintre depozitarii averii, adică lui David Hendel și Richard Christendome (fiul și principalul asociat al notarului), cîte 500 de lire. Apoi 2000 de lire Iuliei Carr, 500 de lire lui Desmond Hendel (fiul lui David); 500 de lire Patienciei Stone (nepoata lui Henry Hendel); 500 de lire secretarului său particular, Beorge Purdis; 200 de lire lui Reginald Stotworthy, secretarul casei Hendel Freres; 50 de lire lui Eustațiu Hendel; 50 de lire lui Albert William Tagg.

Eustaţiu nu mai asculta nimic. Cincizeci de lire ! Aruncat printre secretari şi servitori. Cincizeci de lire ! Lui, lui Eustaţiu Hendel, care avusese un apartament pe Saint-James, cai de vînătoare, amante costisitoare. La drept vorbind, nici acum nu ştia prea bine cine urma la moştenire după Desmond.

În tot cursul după-amiezii, gîndurile lui Eustaţiu nu se depărtară de subiectul acesta. Moştenitorul titlului de nobleţe şi al tuturor bogăţiilor ! Ar fi fost minunat. Şi-ar fi putut-o păstra pe Jill pentru toată viaţa, ar fi trăit înconjurat de consideraţia pe care ţi-o dă un asemenea titlu şi şi-ar fi avut locul lui în Camera Lorzilor ! Dumnezeule, ce perspectivă ! Numai dacă David ...

Eforturile copiilor lui Carr de a găsi corpul vărului lor fură inutile şi micul grup se întoarse acasă la ora ceaiului. Blanche Hendel scria la o măsuţă din grădină. Eustaţiu o găsi mai obosită ca înainte. Le spusese cîteva cuvinte amabile, dar Eustaţiu observă că tresare cînd văzu că sînt în costume de baie.

În seara aceea Eustaţiu nu puse problema succesiunii Hendel. Cum se hotărîse să mai stea cîteva zile, găsi că e mai bine să nu pară prea nerăbdător. Descoperi că Henry Carr era mult mai agreabil decît i se păruse in ajun. Era extrem de politicos şi se interesa în mod egal de toată lumea. Evită să vorbească de ramura cea mare a familiei ghicind că subiectul acesta era destul de penibil pentru invitatul său; îl luă de aceea deoparte pe Eustaţiu, îi povesti viaţa sa grea şi-i dădu unele informaţii despre unchiul său William şi despre vărul său George.

Eustaţiu avea un mare respect pentru unchiul său, mare angrosist de vinuri, care fusese întotdeauna bun cu el şi nu-i făcuse niciodată morală. În timpul vieţii lui pe picior mare, Eustaţiu cumpăra vinurile de la el şi chiar şi acuma se mai ducea, din cînd în cînd, pe la el şi beau împreună cîte-un pahar de Madera sau de Xeres. Fiul lui William, George, care se asociase în cele din urmă cu tatăl său, studiase cîţiva ani la Oxford, apoi făcuse numeroase călătorii în Franţa şi Spania. Era un tînăr foarte plăcut, dar, cum nu juca pocker, Eustaţiu nu-i cultivase prietenia; nu vorbi, natural, despre asta, gazdei sale.

În sfîrşit, duminică seara, după masă, Eustaţiu crezu că a venit momentul potrivit pentru a pune chestiunea cea mare. Henry Carr desfundase tocmai o sticlă de Porto şi la al doilea pahar Eustaţiu aruncă cea dintîi săgeată.

— În ce consistă în fond substituirea aceea de care ne-a vorbit bătrînul Christendome şi mai ales care e scopul ei ?

Henry Carr surise.

— Scopul e foarte simplu — spuse. Acela de a păstra averea în familie. Să presupunem că deţinătorul titlului şi al averii e un om slab; fără substituirea aceasta el ar putea lăsa averea bucătăresei sale, unei femei, sau, în cel mai bun caz, unui prieten. Dar cum bunurile sînt substituite, deţinătorul titlului nu se poate folosi de ele decît numai cît trăieşte; după moarte, ele trec în mod automat asupra noului baron. În cazul în care ne interesează pe noi, al doilea lord Barradys lăsă bunurile sale fiului său Chandos şi moştenitorilor direcţi ai acestuia; asta înseamnă că Chandos, adică actualul lord Barradys, nu se poate folosi de averea sa decît atît cît trăieşte; după moarte, bunurile ca şi titlul de lord vor trece descendenţilor din linia sa. Şi cum fiul său Albert, moştenitorul, a murit înaintea tatălui său, atunci fiul lui Albert Howard trebuia să moştenească; dar Howard a murit, ca şi fiul său de altfel. În cazul acesta moştenitorul a devenit David.

— Şi apoi vine rîndul lui Desmond, nu ?

— Da, în cazul în care nu se anulează substituirea. Sînt însă sigur că lordul Barradys nu va admite aşa ceva, căci ţine foarte mult la tradiţie. În fine, moştenirea s-ar putea anula şi fără consimţămîntul deţinătorului titular al titlului, dar ar însemna să intru într-o serie de subtilităţi juridice dacă aş vrea să-ţi explic totul şi cred că te-aş plictisi enorm.

— Oh, deloc !

Eustaţiu se temea să nu pară prea suspect.

— Voiam numai să ştiu cum funcţionează dispozitivul acesta de care auzisem atîtea, dar de care nu ştiam aproape nimic.

Henry Carr îi aruncă o privire ascuţită, dar nu spuse nimic. Eustaţiu era acum sigur că, în cazul în care David şi Desmond ar muri, moştenirea i-ar reveni lui, pentru că ramura mare a familiei,

aceea al lui Bevis, s-ar fi stins în cazul acesta, avînd în vedere că moștenirea nu putea trece decît asupra moștenitorilor bărbați; Bernard Stone nu conta fiindcă era fiul unei femei din linia lui Bevis, care nu putea moșteni. Frederic al doilea, fiul lui Andrew, murise fără moștenitori, astfel că venea la rînd linia descendenților lui Augustus, al treilea fiu al lui Andrew, adică venea tocmai rîndul lui Eustațiu.

Era așa de absorbit în calculele acestea, încît nu observa că gazda sa se uita la el cu un zîmbet amuzat. Tresări în momentul în care Carr îi turnă un nou pahar de Porto și spuse:

— Dacă aș fi Sherlok Holmes, ți-aș putea spune numaidecît la ce te gîndești. Dar fii pe pace, căci nu voi spune nimic, ia te rog un pahar.

Deși n-avea poftă de băut, Eustațiu duse totuși paharul la gură.

— Foarte interesant tot ce-mi spui, spuse în cele din urmă. Deci Desmond va fi acela care va urma după David ?

— Titlul îl va moșteni fără îndoială el, dar nu e necesar să moștenească și averea. În calitatea lui de donator, David poate anula foarte bine substituirea, dar acesta e un lucru puțin probabil.

Henry Carr se opri un moment, apoi continuă:

— Asta în cazul în care nu se mai recăsătorește.

Eustațiu simți cum pierde curajul deodată.

— Vrei să spui că ar mai putea avea și alți copii ?

Carr făcu semn că da.

— Bietul Desmond nu va mai trăi mult. Dacă David ar mai avea un copil, ar putea anula substituirea, lăsînd și titlul și averea celui de-al doilea fiu.

— Înțeleg.

Eustațiu bău paharul pînă la fund. Henry Carr se ridică și stinse luminările.

— Poate că nu se va mai recăsători, deși sînt sigur că sînt foarte multe femei care l-ar dori.

Cap. 4. Jill Paris

Eustațiu reveni la Londra marți dimineața, într-o stare de spirit mult mai bună decît cea în care plecase. Rudele sale se arătaseră

foarte binevoitoare cu el; luase parte la cîteva partide de tenis și aflase o mulțime de lucruri utile și interesante. Între el și bogăție stăteau încă două vieți omenești; fără a mai vorbi de titlul de noblețe. Una dintre acestea era, din punct de vedere practic, neglijabilă; numai David conta în cazul în care s-ar fi decis să se recăsătorească. Asta îi dădea de gîndit.

Henry și cu Iulia îl conduseră pînă la debarcader. Blanche își luă rămas bun de la el într-un mod foarte afectuos și-l rugă să vină s-o viziteze imediat ce se va instala. Copiii îl invitară să petreacă cu ei vacanța cea mai apropiată. Copleșit de atîta amabilitate, uită pentru moment de gîndurile negre care-l hărțuiau.

În timp ce soții Carr se suiau în mașina lor, Iulia luă brațul soțului și spuse:

— Bietul băiat ! N-a avut prea mult noroc. Tatăl său nu i-a lăsat mai nimic și banii pe care i-a moștenit de la femeia aceea oribilă ...

Henry izbucni în rîs.

— Asta e o nenorocire pe care cea mai mare parte dintre oameni ar accepta-o cu dragă inimă. Dar ce impresie ți-a făcut ?

— Cred că ar fi un om minunat dacă ar trăi în alt mediu. Țin foarte mult la el, dar sper că nu va fi el moștenitorul.

Henry Carr se uită la soția lui.

— Să moștenească ? Și de ce să moștenească ? A, tu vorbești de titlu ?

— Da, căci n-a mai rămas decît David.

Carr surise.

— Da, cred că i-a intrat și lui ideea asta în cap.

Dar David n-a murit încă ... și poate că se va recăsători.

Fața Iuliei se lumină.

— Oh, ce mulțumită aș fi ! Mă gîndesc la tînăra Hope-Farding; cred că-i place fata.

— Nu i-am văzut decît de foarte puține ori împreună, dar am impresia că se plac reciproc.

— Da, intuiție feminină ! În fine, vom vedea.

. . . .

Întoarcerea lui Eustaţiu în apartamentul său din Bloomsbury avu asupra lui Eustaţiu efectul unui duş. D-na Drage se urcă direct în salonul său. Faţa ei, de obicei amabilă, era de data asta severă.

— A venit ieri un om care a adus o ordonanţă de plată.

— O ordonanţă de plată ?

— Da şi mi-a spus că provine de la un oarecare Isaacson. Era deci ceva serios.

— Ce imbecil — spuse Eustaţiu pe un ton degajat. Asta pentru că am uitat să-i trimit un cec înainte de plecare.

Dar d-na Drage nu se lăsă dusă.

— Nu vreau să văd portărei în casa mea. Recunosc că mi-aţi plătit întotdeauna la timp, că n-am avut nici un fel de neplăcere din partea dumneavoastră, dar nu vreau să văd portărei aici. Cred că e clar.

— Oh, natural. Nu te nelinişti degeaba.

Proprietăreasa se îmbună în cele din urmă.

— Bine, atunci nu mai insist. Hainele acestea ar trebui călcate ... iar pălăria ...

D-na Drage era o excelentă gospodină şi asta era calitatea ei cea mai de preţ. Totuşi, s-o îmbunezi pe d-na Drage era un lucru, iar să-i plăteşti lui Isaacson, altul. Eustaţiu putea lua din capital, natural, dar asta însemna că veniturile îi vor scădea în mod simţitor şi ar fi fost obligat să caute o casă şi mai modestă; or, pentru a jumuli la cărţi pe tinerii de familie trebuia să aibă un interior frumos şi, mai ales, un valet.

Cum să iasă din încurcătură ? Pocherul oferea resurse mari. Dar pentru a juca la mize mari, căci numai aşa ar fi putut cîştiga suma de care avea nevoie, trebuia să piardă la început, pentru a cîştiga încrederea jucătorilor. Şi nu avea bani. Mai fusese şi alte dăţi în situaţia asta, dar atunci împrumutase bani de la Isaacson, bani pe care nu-i mai dăduse înapoi, căci de cîtva timp norocul îl cam ocolise.

Putea să se împrumute şi de la alţi cămătari, dar aceştia aveau o admirabilă poliţie secretă şi era mai mult decît probabil că situaţia lui precară era cunoscută de toţi. Dar Eustaţiu trebuia să-şi plătească datoriile cu orice preţ, căci dorea să înceapă o viaţă nouă. Dar în ce fel ? Era mai bine să se ducă s-o vadă pe Jill; ea era o femeie in

teligentă și i-ar fi putut sugera o idee, deși nu era prea plăcut să vorbească astfel de lucruri în fața ei. Dar, cum îl iubea și nu-l mai văzuse de mai bine de o săptămînă, se putea întîmpla să se arate mai rezonabilă. O va duce să ia masa într-un restaurant bun și-apoi va mai vedea el.

După ce-și schimbă costumul, Eustațiu se duse la apartamentul pe care îl ocupa Jill în apropiere de Cambridge Circus. N-avea servitoare, serviciul i-l făcea proprietăreasa, care locuia la parter Eustațiu era în cei mai buni termeni cu ea, oferindu-i din cînd în cînd bacșișuri generoase și tratînd-o întotdeauna cu amabilitate.

Dar în seara asta d-na Hollebone îl primi pe Eustațiu clătinînd din cap.

— D-na a ieșit. Iese foarte des de cîteva zile. Cred că e în căutarea unui angajament, înțelegeți. Ieri-seară am auzit-o vorbind cu miss Wilbraham, locatara mea de la etajul al doilea, de noua revistă de la Cosmopolitan; miss Wilbraham s-a dus la repetiție dimineața asta și cred că miss Paris s-a dus cu ea. În tot cazul nu s-a întors încă.

Asta era o știre rea; simți cum pierde curajul. Dacă ar angaja-o Lanberg ... deși omul acesta se bucura de cea mai mare considerație, localul la care își monta revista era un local foarte prost famat.

— Miss Paris ar putea găsi ceva mai bun decît Cosmopolitan — continuă proprietăreasa. Cu corpul și picioarele ei, cu vocea, cu personalitatea ei ... dar iat-o !

Chiar în momentul acela intră în *hol* o tînără femeie.

— *Hello,* dragă ... tu ești ?

— „*Hello, dragă*" era o expresie pe care Eustațiu o detesta și pe care Jill n-o întrebuința decît în momentele ei de proastă dispoziție.

— *Hello,* Jill. M-am întors de la Cornwell.

— Mă cam îndoiesc. Holly, draga mea, să nu mă aștepți la masă. Ieșim în seara asta cu toții.

— Venisem să te iau cu mine — spuse Eustațiu.

— Cam tîrziu. Trebuie să mă duc să mă îmbrac.

Porni pe scări și Eustațiu o urmă cam cu îndoială.

Salonul, prea încărcat, era plin de fotografii de femei frumoase și de bărbați cu ochi întunecați și mustăcioară. Jill intră ca o vijelie în

dormitor, dar Eustaţiu nu îndrăzni s-o urmeze. În timp ce aştepta să se îmbrace, ajungeau pînă la el frînturi de şlagăre la modă. Jill apăru imediat. Eustaţiu rămase din nou încremenit de frumuseţea ei mereu nouă. Deşi trecuse cam de mult de treizeci de ani, faţa ei era de-o frăgezime de invidiat, iar trupul de o supleţe rară. Ochii îi erau de un albastru comun, dar Jill fusese destul de inteligentă ca să nu-şi pensezc sprincenele, astfel că nu mai semăna deloc cu o oarecare neînsemnată balerină. Nasul era delicat, cu nări fine. Singurul punct slab era gura, cu buzele prea subţiri, defect pe care nu-l putea ascunde, cu toată abilitatea ei de-a şi-o farda. Părul însă, de un blond cenuşiu, era de-o rară frumuseţe.

— Jill, eşti minunată.

— Ştiu, dragul meu; Lanberg mi-a spus acelaşi lucru în dimineaţa asta.

— Ducă-se dracului. Sper că nu vei semna vreun contract cu traficantul ăsta ?

— Nu sînt sigură. Pentru moment mă duc să mănînc.

— Voiam să te iau la Valtano.

— Jill se uită curioasă la el.

— Ai moştenit ceva ?

— Nu, dar nu te-am văzut de-o săptămînă şi aş vrea să-ţi vorbesc.

Femeia şovăi.

— Valtano îmi surîde. Vrei s-o invit însă şi pe Kitty Lovelace ?

— Bineînţeles că nu.

Lucrurile mergeau pentru moment bine; Jill era foarte lacomă şi nu rezistase ispitei.

— Eşti un încăpăţînat. Îi voi spune atunci fetei că am primit un telefon de la un viconte. Asta e un argument irezistibil în ochii ei. E afară. Aşteaptă-mă un moment.

Dineul de la Valtano a fost un adevărat succes. Micul italian se arătă foarte binevoitor şi-i servi cu cele mai bune feluri; Jill era foarte frumoasă, veselă şi Eustaţiu îşi dădu seama că o iubeşte enorm. Nu, îi era imposibil să se gîndească că o va pierde vreodată.

*

* *

După dineu, perechea reveni în apartamentul tinerei femei. Eustaţiu i-a povestit despre moartea celor doi veri ai săi, dar nimic din visurile lui secrete; era riscant într-o sală de restaurant. Însă, imediat ce se lungi pe divanul din salonul cel mic, începu să depene ... numai un singur om mai stătea între el şi imensa avere a lorzilor Barradys ... uzine, moşii şi, fără îndoială, numeroase titluri de rentă.

Femeia il asculta cu atenţie; dacă Eustaţiu ar fi privit-o în ochi în clipele acelea, ar fi găsit-o mai puţin seducătoare ca de obicei, căci Jill Paris era o femeie flămîndă de bani. Dar Eustaţiu nu vedea decît viitorul.

Jill Paris avea însă un temperament mult mai practic.

— Cum îl cheamă pe omul care stă între tine şi averea asta ? Cîţi ani are ? E căsătorit ?

— David ? Oh, trebuie să fie trecut de patruzeci. E un vechi ofiţer de gardă care a demisionat imediat după război, iar în momentul de faţă se ocupă numai cu vînătoarea. Are şi avere personală, dar asta nu valorează nimic faţă de ceea ce va avea de moştenit.

— E căsătorit ? Cum de n-are copii un om în situatia lui ?

— Are un fiu, Desmond care e ...

— Un fiu ? Atunci sînt doi oameni care...

— Oh, Desmond nu trebuie să te neliniştească. Are cancer la măduva şirei spinării bietul de el; nu va putea avea copii niciodată şi cred că nu va mai putea trăi mult timp. Ar fi mai nepotrivit ca să-l moştenească el pe David, dar, în tot cazul, moştenirea îmi va reveni în cele din urmă tot mie.

Eustaţiu începuse să uite unele explicaţii pe care i le dăduse Carr şi care nu-i conveniseră deloc.

— Bine, dar David acesta nu mai poate avea copii ?

Soţia lui e aşa de bătrînă ?

— Nu, e moartă şi David s-ar putea recăsători; Henry Carr pretinde că mai are încă succes la femei.

— Cine e Henry Carr ?

— Eustaţiu îi explică. Jill rămase un moment pe gînduri, apoi se ridică de pe divan.

— Eustațiu ... vrei să mai continui ... vreau să spun ... legăturile dintre noi vor rămîne aceleași.

— Dumnezeule, dar știi foarte bine că vor rămîne aceleași, Jill.

— Atunci trebuie să iei o hotărîre.

— În ce privință ?

— În privința vărului tău David. Dacă ai anumite drepturi asupra moștenirii acesteia, trebuie să-l împiedici să se mai recăsătorească. Situația ta financiară e deplorabilă ... și dacă vrei să mă păstrezi, trebuie să-ți procuri bani mulți.

Eustațiu se uită mirat la dînsa.

— Bine, dar ce pot eu face ? Nu vreau să ...

— Ai putea foarte bine ... puțină otravă în ceașca cu ceai ... sau în paharul de vin.

— Să-l ... să-l ucid adică ?

— Exact.

Eustațiu rămase încremenit. Se gîndise și el la asta în tren, dar gîndul acesta exprimat cu atîta liniște, cu glas tare ...

Timp de un minut se priviră în ochi. Dîndu-și seama că-i era imposibil să se despartă de femeia asta, șovăiala lui Eustațiu se risipi. O trase pe Jill la el și începu s-o sărute.

— Și care e titlul ăsta de noblețe ? — întrebă ea.

— Demon mic — spuse el rîzînd și strîngînd-o mai tare în brațe.

Cu o mișcare dibace, Jill îi desfăcu nodul de la cravată.

— În onoarea evenimentului apropiat — spuse ea.

Cap. 5. Invitație

Să iei o hotărîre disperată e un lucru, iar ca să realizezi un plan îndrăzneț e altul. Și lucrul acesta îl învăță Eustațiu Hendel în cursul săptămînilor ce urmară. Dificultățile pe care le întîmpină erau de ordin practic, căci scrupulele morale îi lipseau cu totul.

În acțiunea pe care voia s-o întreprindă avea un atu puternic; era medic, avea vaste cunoștințe asupra drogurilor și le putea procura fără nici un risc. Ar mai fi avut nevoie de cîteva cărți pentru a merge

la sigur, pentru că, din nenorocire, pe ale lui le vînduse de mult. Putea cumpăra altele de la anticari, dar era cam riscant. Îşi cumpără, în cele din urmă, cartea dorită de la un anticar de pe Euston Road.

Începu s-o citească cu ardoare. Era un exemplar din „Jurisprudenţa medicală" a lui Holt. Trecu în revistă toate mijloacele prin care ar fi putut scăpa de cei care stătea în calea fericirii: un glonte de revolver, o lovitură de pumnal, un instrument contondent, ştrangularea şi otrava. Dar toate mijloacele acestea cereau o anumită condiţie: prezenţa viitoarei victime. Cum s-ar fi putut apropia el de David ? Dacă l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi fost uşor, iar dacă i-ar fi fost cu totul străin, s-ar fi putut apropia de el fără să fie observat. Nu era intim cu David şi nici complet străin.

Singură otrava putea lovi de la distanţă; deşi era cam greu, o putea totuşi trimite prin poştă, sau o putea depune în apartamentul lui David, în lipsa acestuia. Erau cazuri în care nici nu se putea bănui măcar că era la mijloc un asasinat. Cineva care trăieşte cîtva timp în jurul unei anumite persoane poate s-o ucidă în modul cel mai simplu şi nimeni să nu bănuie nimic. Cum s-ar fi putut ca Eustaţiu şi David să stea cîtva timp sub acelaşi acoperiş ? Era numai o singură şansă: ca Blanchei să-i vină prin minte să-i invite la ea pe amîndoi pentru cîteva zile şi în acelaşi timp, imediat ce se va fi instalat. Eustaţiu nu îndrăznea să spere asta.

Avea momente cînd era gata să renunţe la planurile acestea însă nu-i venea să-i spună prietenei sale că se dă bătut înainte de-a intra pe cîmpul de bătaie.

Pe de altă parte, Jill îi promise că nu va semna contractul cu Lanberg; îşi dădu însă numele mai multor agenţii teatrale, în speranţa că va putea găsi ceva mai bun. Eustaţiu, deşi foarte iritat, consimţi... pînă va aranja afacerea cu David, bineînţeles.

Natural că moartea lui David nu însemna pentru moment prea mare lucru. În afară de tînărul Desmond mai rămînea bătrînul Barradys care, deşi avea 90 de ani, se ţinea încă destul de bine; oamenii de felul lui trăiau foarte mult şi Eustaţiu va fi poate nevoit să mai aştepte încă zece-doisprezece ani. Dar, moştenirea fiindu-i asigurată, putea împrumuta cît voia de la bănci, căci nimeni nu i-ar fi putut

refuza nimic atît timp cît putea oferi asemenea garanții, iar porcul de Isaacson se va oferi atunci singur să-i dea bani cu împrumut și în cu totul alte condiții decît acum. Abia în momentul acesta își aminti Eustațiu că acesta nu-și mai înnoise tentativa de a-și recupera banii împrumutați; probabil că întrevăzuse posibilitățile de moștenire ale lui Eustațiu și nu voise să devină inoportun.

Eustațiu simți că-i revine curajul. Da, era sigur; bancherul regreta felul în care se purtase și acuma se mulțumea să stea în espectativă. Venise momentul ca Eustațiu să treacă la atac și să-i ceară un nou împrumut.

Se îmbrăcă deci cu cea mai mare grijă și pătrunse în imobilul situat față în față cu Piccadilly Arcade. Se sui la primul etaj și sună la o ușă care purta placa următoare: „S. Isaacson, bancher și om de afaceri". Fu introdus imediat într-o luxoasă sală de așteptare; și imediat după asta în birou, ceea ce îl surprinse plăcut pe Eustațiu. Isaacson se ridică foarte politicos și-i oferi un fotoliu. Era un om mărunt, proaspăt ras, cu părul cenușiu și cu ochelari cu rama de aur.

— Sînt fericit să vă văd, d-le Hendel; speram că veți veni imediat ce v-am trimis scrisoarea din 24 iulie.

— Oh, mi-a fost absolut imposibil. A trebuit să iau parte la înmormîntarea vărului meu și am rămas acolo mai mult timp decît prevăzusem și cum nu aveam de făcut nici un fel de propunere, m-am gîndit că e mai bine să nu vă mai scriu.

— Nu aveți nici acum?

Vocea bancherului era calmă, de nepătruns.

— Ba da, căci situația s-a schimbat foarte mult.

— Sînt fericit să aflu de schimbarea asta.

— Cred că ați auzit de moartea vărului meu?

— A d-lui Howard Hendel? Da, tragic de tot.

— Ca și a fiului său. Morțile acestea au schimbat complet situația.

— Ați primit atunci vreun legat important?

— Un legat ? Nu. Numai 500 de lire nenorocite. Nu un legat, ci speranțe considerabile care-mi permit să vă cer un nou împrumut.

— D-l Isaacson ridică puțin sprîncenele.

— Un nou împrumut? Ce garanții îmi puteți da?

— Ce dracu, acum am mari speranțe pentru moștenirea cea mare; de altfel, cred că știi și d-ta destul de bine despre ce e vorba. Dacă n-ați fi știut de ce ați oprit atunci urmărirea?

— E un obicei al meu, d-le Hendel, cînd pot face ca lucrurile să nu ajungă la extrem, o fac cu cea mai mare plăcere. Nu înțeleg însă deloc despre ce e vorba. Vorbiți de o moștenire, după cîte am înțeles. Dar ce să moșteniți? Titlul de lord?

— Natural. David Hendel n-are decît un singur fiu și eu vin imediat după el.

— Bine, d-le Hendel, dar un titlu nu e o garanție cînd nu e întovărășit și de bunuri materiale. Atîta timp cît nu puteți aduce probe suficiente că aveți drepturi sigure asupra averii, cred că situația nu s-a schimbat deloc.

— Dar eu știu că...

Eustațiu se întrerupse imediat, căci și-a dat seama că e pe cale să spună o mare prostie. Dacă i s-ar fi întîmplat lui David ceva și Eustațiu ar fi moștenit titlul și averea, Isaacson ar fi putut spune că clientul său aștepta de mult timp un asemenea lucru. E prea tîrziu însă să mai revină, dar găsi că e bine să nu meargă mai departe.

— Voiam să spun că situația e totuși schimbată, căci acum nu mă mai separă de titlul de lord și de averea mare, care mi s-ar cuveni, decît două persoane, în loc de patru cum era pînă acum.

— Diferența e foarte puțin sensibilă — spuse bancherul cu calm — uitați că d-l David Hendel s-ar putea recăsători... admițind cazul că fiul său nu va trăi prea mult. V-aș putea amîna cu un an plata sumei pe care mi-o datorați, dar mai departe nu pot merge în nici un caz.

Bancherul se sculă și Eustațiu, care înțelese că întrevederea s-a terminat, se ridică și el. Ieși fără să protesteze.

Intră într-un bar să bea un cocteil pentru a se restabili, apoi porni spre casă. Intră direct în salon, scoase Jurisprudența medicală a lui Holt din sertarul în care o ascundea întotdeauna și se instală într-un fotoliu; abia în momentul acela observă un plic, proaspăt venit, pus la vedere pe cămin.

Un plic mare cu un scris bărbătesc, hotărît. Îl deschise și scoase o foaie de hîrtie pliată în patru. Se uită la ea cu mare nedumerire. Se

stăpîni cu greu apoi începu să citească: *Clarge Hall Market Hardorough 14 august 1935.*

Dragul meu Eustațiu,

Plecînd de la Coombe mult prea repede, nici n-am avut măcar timp să-mi iau rămas bun de la tine și să-ți mulțumesc că ai venit la înmormîntarea lui Howard. Nu ne-am văzut de mult timp și regret foarte mult că n-am avut ocazia să ne cunoaștem mai bine. Mă întreb dacă vei primi invitația mea de a veni să vînezi cu mine luna viitoare. Posed o mică pădure, Glenellich, pe Coasta de Est, la nord de Mallaig. Casa nu e prea mare, dar peisajul e frumos, iar vînat este din belșug. Vrei să vii între 2 și 8 septembrie ? În perioada asta se găsesc cerbi din abundență. Ți-aș putea împrumuta eu o pușcă și un binoclu, în caz că nu ai. Dar poate nu-ți place felul acesta de sport; vei putea pescui păstrăvi, din lacurile și micul rîu de pe domeniul meu; poți veni în cazul acesta cu undița. Va fi aici și Blanche cu una dintre prietenele noastre.

Sper că vei face tot posibilul să vii.

Al tău,
David Hendel

Cap. 6. Un strigăt lugubru

Cîteva clipe Eustațiu rămase înmărmurit, privind cu un aer îndobitocit scrisoarea din mînă. Se frecă la ochi, se pișcă, începu să sară pentru a se convinge dacă nu cumva visează, așa de necrezut i se părea tot ce se întîmplă cu el. Timp de mai bine de o săptămînă se gîndise cum ar fi putut face să stea cîtva timp sub același acoperiș cu David și iată că omul acesta, care nu-i arătase nici un fel de simpatie acum 15 zile, îl invita să vină la el.

Eustațiu înțelegea foarte bine că invitația asta neașteptată era pusă la cale de Blanche, așa că nu avu nici un fel de remușcare față de vărul său. Era doar neliniștit în privința cumnatei sale, pe care o stima foarte mult și care trebuia să fie acolo în timp ce-și va duce la

capăt ... „misiunea". Blanche va avea de suferit un nou șoc și, după cel cauzat de moartea soțului său, nu va fi prea ușor de suportat. Dar nu putea face altfel; ocazia era minunată și Eustațiu era sigur că nu se va mai intîlni cu una la fel.

Se duse imediat la Jill, o găsi în salon intinsă pe divan citind un roman de Edgar Wallace. Il primi cu un surîs leneș.

— Ce ai, dragul meu ? pari foarte mulțumit ?

Ii făcu loc lîngă ea pe divan și, după ce o sărută, Eustațiu ii întinse scrisoarea lui David cu un aer triumfător.

— Ce idee ai de asta ?

Jill citi scrisoarea.

— Cine e Blanche — întrebă.

— O vară. Soția celui care s-a înecat zilele trecute.

— Cum arată ?

Eustațiu începu să ridă.

— Incintătoare. Inaltă, blondă, elegantă, foarte bogată și mă adoră.

— Mincinosule — spuse Jill calmă — Cîți ani are ?

— Aproape cît și mine — minți Eustațiu. Dar ce importă asta ? Voi fi lîngă David, asta este principal.

Femeia îl privi cu atenție.

— Ai cu adevărat intenția asta ?

— Natural. Nu ți-am spus-o de atîtea ori ?

— Nu te credeam atît de curajos.

Fața lui Eustațiu se împurpură de mînie.

— Nu înțeleg ce te face să vorbești așa. Sînt foarte hotărît să fac asta.

— Și cum vei proceda ?

— Nu știu încă, depinde de împrejurări. Voi întrebuința probabil un vegetal.

— Un vegetal ? Ce e ăsta ?

— O otravă vegetală. Dacă David are obiceiul să ia un medicament oarecare, ăsta e cel mai ușor mijloc; dar nu sînt sigur încă.

Jill Paris se uită la prietenul său cu oarecare admirație.

— Dar de unde știi toate astea, dragul meu ?

— De unde știu ? Sînt doar ...

Eustaţiu se întrerupse brusc. Nu-i spusese pînă acum prietenei sale că e medic, convins că e mult mai distins să treacă drept un om care nu face nimic. Şi era mult mai bine să nu-i spună nimic nici acum.

— Oh, am citit într-o carte de specialitate — spuse pe un ton indiferent — carte foarte interesantă.

— Da, dar eu sînt de părere că un accident e ceva mult mai sigur.

Se uită din nou la scrisoarea lui David.

— ... Văd că vorbeşte de puşcă. Pentru ce ?

— Pentru vînătoare; vom vîna cerbi.

— Ah, eu credeam că e vorba de o vînătoare cu cîini.

— În unele părţi cerbii se vînează cu ajutorul cîinilor, e drept, dar în Scoţia se vînează cu puşca.

— Văd că nu pomeneşte nimic de Scoţia.

— Cum să nu. Spune Coasta de Est, adică Scoţia. Apoi pomeneşte de Mallig.

— Nu cunosc regiunea. Spune-mi, însă, dacă tot umblaţi cu puşti, nu e mai bine să tragi asupra lui ca din greşeală ?

Eustaţiu nu vînase niciodată, dar se gîndi că trebuie să existe numeroase tratate de vînătoare, aşa cum există tratate despre toate sporturile. Problema merită studiată.

— În tot cazul, să mergem acum la masă — spuse el, ajutînd-o pe Jill să se scoale.

Ea îl sărută cu pasiune, începu să rîdă, apoi alergă în dormitor să se îmbrace; începu imediat să cînte, veselă.

Devenind subit econoamă, Jill alese un restaurant modest. Îi spuse lui Eustaţiu că voiajul în Scoţia îl va costa destul şi dacă avea de gînd să reuşească trebuia să cheltuiască şi pentru lecţiile de tras la ţintă. Eustaţiu o aprobă în totul. Luară masa la Cafe Royal unde s-au întîlnit cu mai mulţi prieteni şi au petrecut foarte bine.

A doua zi dimineaţa, Eustaţiu colindă anticariatele pentru a găsi un tratat de vînătoare. Cumpără un exemplar din cartea lui sir Hugh

Fraser, „Pe colinele cele înalte"; după dejun se instală într-un fotoliu și începu să studieze. Lectura îl captivă imediat și începu să se bucure din tot sufletul la gîndul că va practica în curînd un sport așa de pasionant; uitase cu totul planul pentru care studia cartea aceasta, pînă în momentul cînd ajunse la un capitol intitulat „Pericolele vînătorii de aproape". Citind darea de seamă a accidentului întîmplat unui vînător cunoscut, Eustațiu simți o ciudată emoție. După ce termină capitolul, aruncă tratatul cît colo și începu să se plimbe agitat prin cameră.

După un ceas de chibzuință, stabili un plan oarecare. Totul depindea, însă, de împrejurările pe care nu le putea bănui încă.

Își aminti însă că nu răspunsese la scrisoarea vărului său și se duse imediat la club unde, pe hîrtia aristocratică a clubului Jermyn, îi mulțumi lui David de invitația pe care era mulțumit să o primească; adăugă că nu știa să vîneze, dar că va fi foarte mulțumit să învețe și după ce-și exprimă mulțumirea că va avea ocazia s-o revadă pe Blanche, termină cerînd explicații suplimentare asupra drumului pînă la Glenelich.

În cele două săptămîni următoare, Eustațiu se sili să pună la punct unele amănunte ale planului pe care îl stabilise.

Își petrecea o oră în fiecare dimineață la un curs pentru siguranța mîinii, de care se bucura și pe vremea cînd practica chirurgia, care îi fu de mare folos, și ajunse în puțin timp un bun țintaș. Era mai mult decît sigur că nu va părea ridicol în ochii vărului său.

În materie de îmbrăcăminte ceru sfatul unui coleg de club; din fericire, mai avea încă două costume de vînătoare, dintre care unul, care bătea în verzui, se armoniza de minune cu tonul colinelor; avea și o pereche de bocanci țintuiți; nu-i mai rămînea decît să-și cumpere o pelerină de ploaie. Carabina și binoclul i le va împrumuta David; cum nu-i plăcea deloc pescuitul, nu-și luă undiță.

Nu-i prea plăcea să meargă mult pe jos, dar era decis să înfrunte totul.

Primi la timp o a doua scrisoare de la David, în care i se dădeau toate indicațiile necesare.

Duminică 1 septembrie, Eustaţiu părăsi gara Kink-s Cross cu expresul de 7 şi jumătate seara. Jill îl întovărăşi pînă la gară şi-l sfătui să-şi ia o cuşetă într-un vagon cu paturi.

— Trebuie să faci impresie bună de la început, nimic nu e mai penibil decît o figură obosită de drum.

Deşi era destul de nervos, Eustaţiu adormi foarte repede şi, cînd se trezi, ziua îi bătea la geam; trenul trecea printr-o regiune de dealuri acoperite de păduri; ici-colo se vedea cite un curs repede de apă. Era ora şapte. Se hotărî să mai doarmă puţin, dar trenul se opri brusc. Şi Eustaţiu auzi strigătul plîngăreţ al unui scoţian, *„Crianlarrich Crianlarrich"*.

Fu scuturat de un tremur nervos, se înveli mai bine în pături şi se sili să adoarmă, dar nu reuşi. Strigătul acela lugubru îi pătrunsese pînă-n suflet şi se simţi cuprins de-o stare ciudată de nelinişte. În lumina clară a dimineţii se gîndi din nou la planul pe care avea de gînd să-l execute. O crimă ! Un asasinat brutal, premeditat de-o rudă şi de-un oaspete. Şi sub ochii unei femei pe care el o respectă şi care fusese de curînd victima unei alte îngrozitoare tragedii. Era un act crud, oribil ...

Cu un fior de dezgust, Eustaţiu îşi ascunsese faţa în pernă. Încercă să găsească din nou visurile lui aurite de viitor, să evoce figura încîntătoare a prietenei sale, dar în zadar. Totul i se părea vag, ireal, fără sens. Nu rămînea decît oroarea celor ce se vor întîmpla. Ar fi dat nu ştiu cît ca să scape de coşmarul acesta care pusese stăpînire pe el, de îngrozitoarea alternativă în care se găsea: pe de o parte o viaţă de sărăcie, departe de Jill, pe de alta, crima.

Trenul trecu de Glencoe şi-şi urmă drumul prin cîmpiile întunecate de la Rannoch.

Cap. 7. Glenellich

Micul dejun şi soarele care străpunse ceaţa dimineţii îi redară lui Eustaţiu starea lui obişnuită de spirit. Deşi mai era încă ameninţat de norul care masca viitorul lui apropiat, se hotărî să se pregătească pentru punerea în practică a planului său.

După ce trenul trecu de Fort William, medicul se lasă învins de frumusețea peisajului care i se desfășura în fața ochilor. Apele calme, colinele dulci, pata verde a pădurilor, totul îl încînta. La un moment dat zări oceanul, marele Ocean Atlantic, pentru moment calm, dar care se putea transforma imediat într-o suprafață spumoasă de creste.

Calmat și aproape purificat de splendorile acestea, Eustațiu nu se ridică pînă ce trenul nu se opri în mica gară terminus, Mallaig. Se simțea mic și neînsemnat. Un hamal deschise ușa compartimentului și Eustațiu coborî. Fu întîmpinat imediat de un fel de uriaș cu părul roșu, îmbrăcat în albastru.

— D-voastră sînteți dl. Hendel ?

— Da ... d-ta vii din partea ...

Tînărul uriaș îi luă valiza și pelerina.

— Jock va duce valiza d-voastră pînă la șalupă. Dacă sînteți așa de bun să mă urmați!...

Eustațiu îl urmă, cu strania impresie că se găsește în țară străină. În micul port, Eustațiu zări o șalupă automobil, albă și grațioasă, cu un steag roșu care flutura în vînt.

Deși era situat pe continent, Glenellich nu putea fi atins decît pe mare și David, în a doua lui scrisoare, îi spusese și asta. Izolarea aceasta era un punct de atracție, dar și un inconvenient: în unele perioade, era imposibil ca cineva să se aventureze spre Glenellich sau înapoi. Locuitorii din Glenellich nu sufereau deloc din cauza asta, căci își aveau preoții și moașele lor. Numai turiștii veniți din Anglia sau din America, să vîneze sau să pescuiască, se plîngeau de aceasta.

Eustațiu însă n-avea de unde ști amănuntele acestea. Șalupa înainta liniștită, soarele strălucea, tînărul matelot era un om voinic și capabil și, fără fiorul acela negru care-l amenința mereu, Eustațiu s-ar fi simțit fericit.

— Frumoasă șalupă, spuse el la un moment dat.

— Da, foarte frumoasă, dar veți vedea că în larg ia puțină apă.

Peste puțin apăru și hamalul aducînd valiza lui Eustațiu.

— Fii bun și-l anunță pe d-l Shan — spuse marinarul — că domnul căpitan speră să-i trimită mîine ceva vînat. Eu nu l-am văzut la gară. S-a dus cu soția la spitalul din Fort William, bietul om.

— Semn rău — clătină din cap marinarul, pe care-l chema Donald.

Hamalul se uită la cer.

— Cred că timpul se va schimba în curind. Ar fi mai bine să pornești imediat, Donald.

Apele din port începură să se agite. Donald apăsă pe un buton și motorul începu să funcționeze. Eustațiu se înfășură în pătură; dacă șalupa va lua viteză, valurile vor face spumă și era mai bine să se ferească de stropi.

— Găsiți o pînză de cort sub scaun, d-le — spuse marinarul.

— Oh, atunci e mai bine — zise mulțumit Eustațiu.

Marinarul îmbrăcă și el o manta impermeabilă.

Trecerea a fost destul de lungă și dificilă iar Eustațiu fericit cînd ajunse, în cele din urmă, la țărm.

Îl primi Blanche Hendel.

— David vînează — îi spuse.

Locuința se găsea foarte aproape de mare. În spatele ei se zărea o perdea deasă de pini, care se întindea la picioarele dealurilor. Casa era mică, clădită din piatră și extrem de simplă. Alături erau dependințele. Casa propriu-zisă se compunea din două saloane, o vastă sală de arme, patru dormitoare, o sală de baie, două camere pentru servitori și numeroase oficii. Personalul se compunea dintr-un valet și două femei; Donald, matelotul, se ocupa de lămpi și de încălțăminte. Valetul Harding se culca și el într-o cameră din șirul dependințelor. Mai era și un localnic, meșter în găsirea cerbilor, care avea o căsuță în inima pădurii și un ajutor, Ian Cameron, care locuia într-un cătun din apropiere.

Eustațiu fu foarte mirat de simplitatea asta. Se aștepta să găsească, dacă nu un vechi castel scoțian, cel puțin o proprietate ceva mai mare, un personal mai complet, confort și mai multe săli de baie. Nu pricepea cum un om așa de bogat ca David poate trăi cîteva luni pe an așa de simplu. Părerea lui asupra vechiului ofițer de gardă devenea mult mai proastă decît era mai înainte.

Blanche care, în calitatea ei de soție a primului născut, era obișnuită cu o viață și mai luxoasă decît cea pe care trebuia s-o ducă David în mod obișnuit, părea că găsește foarte naturală această

simplitate și că îi place. Îi vorbi lui Eustațiu de pădure, de pescuit și vînat, de ultimele isprăvi ale lui David. Îi spuse că cumnatul său invitase și pe Joan Hope-Fording pentru cîteva zile.

— Eu nu pot alerga două zile la rînd pe dealurile astea — explică ea rîzînd. E destul de greu pentru mine, Joan e mult mai rezistentă și sînt curioasă să aflu ce părere ai despre ea; eu o găsesc foarte frumoasă și distinsă, deși cam prea masculină pentru o femeie tradiționalistă ca mine, dar cred că-i place foarte mult lui David.

Eustațiu se întrebă dacă această remarcă are o semnificație specială, dar Blanche schimbă imediat subiectul.

— David vrea să încerci mai întîi carabina de care te vei servi. Te voi conduce chiar eu pe cîmpul de tragere. Vom face apoi o plimbare cu cîinii și după masă vom pescui păstrăvi sau macrouri, dar cred că marea e prea joasă pentru asta.

„Cîmpul de tragere" era chiar plaja, iar ținta era un cerb vopsit în negru pe un colț de stîncă. Eustațiu băgă de seamă că tragerea în felul acesta era cu totul altceva decît atingerea unui punct negru pe o suprafață albă; chiar de la o distanță mică cerbul se confunda cu stînca și era foarte greu să țintești chiar în inima animalului. Din zece cartușe, numai două loviră din plin, pătrunzînd în inimă și ficat.

Acoperiră petele cu culoare și exercițiul reîncepu. Eustațiu făcea progrese iar din cele zece cartușe următoare numai două își greșiră ținta. A fost învățat cum să se servească de binoclu.

La ora șase, vînătorii se întoarseră, Miss Hope-Fording călare pe un poney, iar David Hendel mergînd pe jos, alături de ea. În urma lor, la cîțiva pași, venea un alt poney cu un cerb în spate, condus de Ian; în urma lor venea bătrînul McShail, cu pușca în spate, fumînd. David era îmbrăcat destul de neglijent, cu gulerul descheiat și mînecile răsfrînte. Joan Hope-Fording era îmbrăcată într-un costum elegant de vînătoare. Era o fată înaltă, frumoasă, cu părul castaniu, ochi negri și dinți strălucitori. Avea un glas adînc și era foarte mîndră deoarece chiar acum împușcase primul cerb din viața ei. Dădu foarte puțină atenție lui Eustațiu, iar acesta nu-i găsi nici un farmec. David îl salută cu amabilitate, dar fără nici un fel de entuziasm; părea foarte interesat de invitata lui.

După masă femeile se retraseră în salon, iar David, întinzînd lui Eustaţiu sticla de Porto, deveni mai expansiv. Spre marea surpriză a lui Eustaţiu, vechiul ofiţer de gardă era foarte mîndru de pădurea lui pe care i-o descrise în termeni entuziaşti. Cînd David sfîrşi monologul, Eustaţiu termina al treilea pahar de Porto şi viitorul i se prezenta în culori mult mai atrăgătoare.

David începu să vorbească din nou, dar Eustaţiu nu-l mai asculta. Se gîndea din nou la planul lui şi se miră grozav de ezitările pe care le avusese la un moment dat. Să devină proprietarul unei astfel de păduri! Va repara locuinţa, va angaja un personal mai stilat şi va începe să primească ..

Cap. 8. Moartea unui cerb

În cursul nopţii următoare, Eustaţiu se întrebă de mai multe ori de ce au unii oameni obiceiul să-şi instaleze în pavilioanele de vînătoare paturi aşa de tari, pe care la Londra n-ar îndrăzni să le ofere nici servitorilor. A doua zi dimineaţa se echipă fără prea mare elan , în vederea plimbării pe dealuri, şi se simţi foarte mulţumit aflînd că cele două femei vor pescui în mare în ziua aceea. Azi va avea ocazia să verifice condiţiile de care avea nevoie pentru realizarea planului său. David îi spusese că preferă să vîneze singur iar Eustaţiu ardea de nerăbdare să vadă ce fac în timpul acesta McShail şi Ian.

La ora nouă, Ian aduse doi poney, pe care David şi Eustaţiu îi încălecară imediat. McShail era în faţă casei sale din vale, de unde putea supraveghea cea mai mare parte din domeniu. După cîteva sute de metri, Eustaţiu începu să se simtă foarte rău, căci şaua era prea mare şi foarte tare şi îl jena îngrozitor. Dar cum David mergea fără să spună nimic, Eustaţiu nu vorbea nici el. În dreapta lor se ridicau munţii, dintre care cel mai înalt, Sgurr Na Gaillich, atingea 3300 de metri.

După vreo patru mile de galop, cei doi vînători ajunseră la casa lui McShail, care era aşezată la confluenţa rîului Ellich şi a unui rîu mai mic care cobora din munţi. Bătrînul se uita cu binoclul în direcţia

munților. David coborî de pe poney, iar bătrînul se ridică și-și duse mîna la șapcă.

— Bună ziua, Jim. Acesta e d-nul Eustațiu Hendel.

Omul își duse din nou mîna la șapcă. Eustațiu făcu la fel. David se duse lîngă McShail și începu să se uite la cer.

— Vînt dinspre sud-est, nu ?

— Da, dar cred că se va schimba în curînd.

David își luă apoi binoclul și începu să se uite pe dealurile dinspre nord. După șapte sau opt minute, luă binoclul de la ochi.

— Un mic grup de cerbi deasupra vîrfului de acolo. Un cerb singuratic se vede la vreo jumătate de milă mai departe ... imposibil să-l atingem, cred. Cerboaica este de-a lungul drumului, dar ceva mai jos.

— Da, și un grup masiv de cerbi pe Sgurr.

David își duse din nou binoclul la ochi.

— În ce parte ?

— Chiar sub discul soarelui.

— Da, acum îi văd. Cred că sînt cei pe care i-am zărit ieri pe Coire Dobhar. Nu-i vom tulbura decît dacă nu vom avea altceva mai bun de făcut. Să ne ocupăm mai bine de cei de pe Beinn.

Se ridică și Eustațiu făcu la fel; se uitase și el cu binoclul peste tot, dar nu descoperise nici cea mai mică urmă de animal. Lăsînd poneii în paza lui Ian, micul grup părăsi cărarea și, apucînd spre sud, începură să urce. Avea fiecare un baston cu care se ajuta la mers și un binoclu în bandulieră. Urcară vreo jumătate de oră; Eustațiu, gîfîind și lac de sudoare, abia ținîndu-se după David, își descheiase jacheta, își deznodase cravata și-și răsfrînse mînecile. Era incapabil să meargă mai departe cînd David se opri, se lipi de o stîncă și-și duse binoclul la ochi, după ce-și aprinse o țigară.

— Îi vezi, Eustațiu ?

— Nu ... nu încă.

David întinse bastonul în direcția unei mari poieni care se întindea în coasta dealului, la vreo jumătate de milă depărtare. Eustațiu zări imediat un grup de cerbi, care i se păreau așa de apropiați, încît i-ar fi putut atinge chiar cu o piatră. Coborî glasul instinctiv.

— Bravo ! Putem ... putem trage ?

David făcu semn că da.

— Da, poţi trage. Vezi cerbul acela, al treilea din dreapta ? E un cerb de patru ani şi nu mi se pare prea reuşit, aşa că-l putem sacrifica.

— Aveţi dreptate, fu de părere şi McShail.

— Eşti gata, Eustaţiu ?

— Da.

Era extrem de emoţionat.

— Atunci să mergem. Rămîi aici Jim, vrei ?

Inima lui Eustaţiu începu să bată mai repede. Plecau deci singuri. Nu cumva i se prezentase chiar atunci ocazia cea mult aşteptată ? Dar McShail nu-şi pusese binoclul în bandulieră; îi observa.

David luă puşca din mîna lui Jim, o încărcă cu cinci cartuşe şi porni la drum cu Eustaţiu. Cînd ajunseră în vîrful dealului, îi întîmpină un vînt de gheaţă. Eustaţiu îşi încheie repede jacheta şi-şi puse cascheta.

— Cît mai puţin zgomot, recomandă David.

— Fereşte-te să dai pietrele de-a rostogolul şi nu lovi cu bastonul.

Merseră cîtva timp, apoi îi făcu un semn.

— Priveşte, spuse, întinzîndu-i binoclul său. Cerbul acela cu blana de culoare deschisă. E imposibil să te înşeli.

Cerbii se găseau la o distanţă de 300 de iarzi de cei doi vînători şi la o sută de picioare mai jos de vîrful pe care erau ei. Inima lui Eustaţiu bătea cu furie. Uitase de mult proiectele sale sinistre.

— Nu îndrăznesc să merg prea departe, îi şopti vărul său, căci s-ar putea întîmpla să ne simtă. Trebuie să tragem de aici.

De aici ? Să tragem de aici ? Fără binoclu, cerbii erau extrem de mici.

— Lasă-ţi binoclul, bastonul şi pelerina aici, murmură David. Stai în spatele meu şi trînteşte-te pe pămînt, aşa cum voi face şi eu. Dacă mă opresc, opreşte-te şi tu; nu porni decît atunci cînd pornesc şi eu.

Făcu cîţiva iarzi în felul acesta şi Eustaţiu simţi privirile ostile ale cerbilor fixate asupra lui. Dar David continua să coboare dealul oblic, deviind uşor spre dreapta. Apoi nasul lui Eustaţiu întîlni brusc

cuiele bocancilor lui David; vînătorul se oprise. Oprindu-și strigătul de durere, rămase nemișcat. David începu din nou să meargă; terenul începea să urce. Se opriră din nou; erau în dosul unei grămezi de pietre. David se apropie de urechea lui Eustațiu.

- Sînt aproape 80 de iarzi. Mă duc să arunc o privire; imediat ce-ți fac semn, vii și tu.

Își scoase pușca din toc și mai făcu vreo cîțiva iarzi pe pîntece, apoi se ascunse în dosul unei stînci și inspectă împrejurimile. Făcu un semn și Eustațiu veni lîngă el; ridică capul încet; la mai puțin de 60 de iarzi, era un cerb minunat. Păștea liniștit, fără să presimtă primejdia. Cerbul cu blana de culoare deschisă era cel mai depărtat; era cu spatele la Eustațiu.

– Așteaptă să se întoarcă. Fii gata, îi spuse David, dînd pușca lui Eustațiu.

Peste măsură de emoționat, Eustațiu așteptă ... se calmă însă imediat, mîna nu-i mai tremură. Cerbul se întoarse pe jumătate; inima începu să-i bată cu putere, ridică pușca și ... cerbul se culcă la pămînt.

Dracu' să-l ia, murmură David.

Eustațiu simți din nou cum se liniștește. Cerbul rămase mai departe în iarbă, rumegînd. Se culcă apoi și alt cerb și peste puțin încă unul; numai cel mare și frumos rămase în picioare; venea direct spre cei doi vînători. Eustațiu se abținu cu greu să nu tragă în minunatul animal, care înainta încrezător spre ei. Se uită întrebător la David, dar acesta rămase imobil. Trecură cîteva minute; cerbul cel mare era la cîțiva pași de ei ... puțin mai tîrziu și ar fi fost prea tîrziu. Se uită iarăși la David. Acesta își încruntase sprincenele; își va schimba oare părerea ?

— Iată-l, se scoală !

Vorbele lui David fură numai un murmur, dar fu de-ajuns ca atenția lui Eustațiu să fie din nou concentrată asupra cerbului cu blana deschisă.

Animalul se sculase. Cu inima bătînd să iasă din piept, Eustațiu duse pușca la ochi; de ce dracu tremura oare ?

— Repede ! Ne-a văzut !

Cerbul cel mare ridicase capul și privea pușca țintă. Dar ochiul lui Eustațiu era nedezlipit de cerbul de patru ani. Trebuia să tragă, altfel îl scăpa. Cătarea începu să oscileze ... cartușul porni.

În timp ce detunătura umplea valea, animalul se ridică, dar picioarele de dinapoi i se muiară, făcu cițiva pași.

— Încă una ... repede !

Copleșit de emoție, Eustațiu mai trase un cartuș, fără să mai ochească. Cerbul se întoarse, făcu cițiva pași înainte, apoi porni în trap mic.

Eustațiu continua să-și descarce arma în direcția fugarului.

— Oprește-te, ce dracu. Dă-mi pușca mie !

David puse mîna pe pușcă, dar era prea tîrziu.

Cartușele se terminaseră și cerbul, urmat de ceilalți, dispăruse după o stîncă. După ce-și încărcă arma din nou, David porni în goană. Ajunse lîngă stîncă, se uită împrejur, apoi porni din nou.

— Sînt dezolat, David, spuse Eustațiu imediat ce-și ajunse vărul. E rănit sau ? ...

David se întoarse spre el roșu de mînie.

— Rămîi în spatele meu și taci !

Aproape plîngînd de umilință, Eustațiu îl ascultă. Uitîndu-se pe panta de la picioarele lui, văzu cinci cerbi gonind în direcția văii; animalul cu blana deschisă nu era printre ei. Mai departe, se auzea goana altor cerbi; dar animalul rănit nu se vedea. În spatele lor se auzi strigătul unei păsări. David întoarse capul și-l zări pe McShail care le făcea semn cu mîna.

— A trecut peste creastă. Bravo Jim ! — mormăi David care urca panta în goană.

Eustațiu îl urmă cu mare greutate. Vîntul începuse să bată cu furie, dar tînărul era prea nenorocit ca să mai bage de seamă și asta. Stînd lîngă o stîncă enormă, McShail le arăta cu mîna spre sud. Eustațiu zări o formă mobilă.

— Iată-l ! strigă și porni înainte vesel.

— Stai pe loc imbecilule !

David îl apucă de braț.

— Dacă ne zărește, îl pierdem.

În momentul acela, cerbul se opri și se uită în jur. Nevăzind pe nimeni începu să-și lingă pata întunecată care-i murdărea blana lui de culoare deschisă. Apoi începu să coboare imediat panta, într-o viteză formidabilă. Eustațiu îl urmă. Cerbul apăru iar, mult mai aproape de data asta, și cei doi oameni rămaseră nemișcați. Animalul continua să coboare, dar din ce în ce mai încet; apăru din nou la poalele colinei, își linse rana, se clătină, apoi căzu.

David se apropie cu cea mai mare prudență, urmat de aproape de Eustațiu. O sută de iarzi mai departe, se ascunseseră amîndoi într-o groapă.

— Dă-mi, te rog, pușca, spuse Eustațiu.

De data asta nu voi mai greși.

— Nu, răspunse scurt vărul său. Rămii aici.

Eustațiu fu nevoit să asculte. Vărul său înaintă cîțiva pași, se întinse cu burta la pămînt și ridică arma.

Trase.

Apoi se ridică și porni spre animal. Cînd îl ajunse din urmă și Eustațiu, îl găsi cu cuțitul scos din centură.

— Ai face mai bine să te urci pe deal și să-i explici lui Ian unde ne găsim, spuse el rece. Poți să iei apoi celălalt poney și să pornești spre casă.

Eustațiu ezită. Dumnezeule, cît de mult îl ura pe omul acesta ! L-ar fi ucis cu cea mai mare plăcere, dar blestematul acela de McShail avea binoclu.

— Nu se duce să-l găsească McShail ?

— Da, dar am nevoie de el aici. Nu e lucru ușor să iei vînatul de aici, căci poneyul merge foarte greu prin locurile acestea și nici nu știu dacă va mai ajunge vreodată.

Apoi se plecă spre animal și, cu o mișcare rapidă, împlîntă cuțitul în gîtul cerbului. Dar ieși foarte puțin sînge din rană.

— Hemoragie internă; asta înseamnă că nu va fi prea bun de mîncat. Dar du-te odată, pentru Dumnezeu !

Iritat peste măsură, Eustațiu plecă. Ar fi vrut să asiste și el la operația asta, dar indispoziția omului acestuia îl oprea. Începu să urce panta cam fără voie.

— Ia, te rog, și pușca. Dacă poneyul nu va ajunge pînă aici, ne va fi cam greu să ducem și animalul și pușca.

Eustațiu luă arma. Ce ușor i-ar fi fost să-l ucidă pe David ! Im posibil să greșească ținta. Dar tot așa de imposibil să explice accidentul. Nu, era mai bine să aștepte; știa acum tot ce trebuia să știe.

Cînd ajunse în vîrful dealului, se întîlni cu McShail.

— Căpitanul Hendel are nevoie de d-ta. Îi voi indica eu lui Ian locul unde sînteți.

— Ian nu poate duce poneyul fără mine pînă acolo. Drumul e mizerabil și căpitanul știe asta foarte bine.

Eustațiu se făcu vînăt de mînie.

Asta însemna că vărul lui îl trimisese numai ca să scape de el ! N-avea chef nici de ajutorul și nici de tovărășia lui. Perfect !

McShail îi luă pușca din mînă.

— Dă-mi-o înapoi, spuse pe un ton sec Eustațiu.

Bătrînul, descărcînd arma, luă cele patru cartușe și le puse liniștit în buzunar.

— E mai bine să nu fie încărcată, spuse el și înapoie arma lui Eustațiu.

Se apropie apoi de poney și de Ian și micul grup porni la vale. Nebun de mînie și de indignare, Eustațiu le întoarse spatele și porni în direcție contrarie.

Cap. 9. Accident de vînătoare

Eustațiu se simți pînă seara deprimat și iritat. Cînd ajunse acasă, află că cele două femei nu se întorseseră de pe malul mării, așa că avu tot timpul să-i treacă mînia. Cînd cele două femei se întoarseră, la ora ceaiului, el le povesti, fără prea mare entuziasm, aventura. Blanche încercă să-l consoleze iar Joan luă un aer protector. David se întoarse la timp pentru a face o baie înainte de masa de seară. Vorbi foarte puțin de întîmplarea din ajun, nu făcu nici un fel de observație cu privire la purtarea vărului său; se arătă, din contră, foarte politicos, dar își luă un aer de superioritate care-l scoase din fire pe Eustațiu.

A doua zi dimineața, Eustațiu era așa de obosit, încît era fericit să

poată rămîne acasă. David plecă la vînătoare cu cele două femei. Reveniră la ora șase și, deși nu trăseseră nici un singur cartuș, erau așa de veseli, încît Eustațiu începu să se simtă prost din nou. A doua zi dimineață, David propuse invitatului său să se ducă la vînătoare cu McShail; el va rămîne acasă; avea de scris cîteva scrisori și de aranjat unele probleme urgente. Joan Hope-Farding declară că avea și ea de scris ceva, dar Blanche, temîndu-se ca nu cumva Eustațiu să se simtă prost, ceru să-l însoțească.

Cînd porniră spre casă, după o zi plăcută, dar fără nici un fel de succes cinegetic, Eustațiu încercă să afle ce intenții avea Joan. Deși Blanche era discreția personificată, Eustațiu fu convins că văzuse foarte bine și începu să se bucure într-un mod sălbatic la gîndul că actul pe care avea să-l pună cît mai repede în practică va strica toate planurile femeii pe care o detesta. Lunea următoare nu va mai ieși decît o singură dată în tovărășia lui David. Va reuși oare să rămînă singur în timp ce ... ?

Descoperise între timp și alte mijloace de a scăpa de vărul său, dar nici unul nu i se părea așa de bun ca un accident de vînătoare. Cît timp rămăsese singur acasă, inspectase camera vărului său, dar nu descoperise nici un medicament. Accidentul de vînătoare putea fi provocat în diferite feluri: îl putea împinge într-o prăpastie și nimeni nu l-ar fi putut bănui că el e autorul.

Dar ziua de vineri îi răsturnă toate planurile; peste dealuri se lăsă o ceață deasă și vînătoarea deveni imposibilă. Eustațiu nu mai putea conta decît pe ziua de sîmbătă, dar era sigur că David va merge la vînătoare cu Joan. Vineri seara înțelese însă că împrejurările îl favorizau mai mult decît ar fi sperat. Aprinzînd luminările, David făcu planul zilei următoare: Blanche și cu Joan vor merge în vale cu McShail, în timp ce Eustațiu și el vor lua șalupa și se vor duce pe dealurile dinspre nord de Beinn Rhoinn și Sgurr Na Gaillich. Femeile vor avea cu ele pe McShail, Ian și cei doi poney, iar dacă el și Eustațiu vor ucide vreun cerb, îl vor duce foarte ușor pînă la șalupă.

În noaptea aceea Eustațiu dormi foarte puțin. Era foarte enervat, ocazia cea mult așteptată venise; avea condiții ideale; va avea curajul să lovească ?

Vîntul bătea dinspre sud-est. McShail va vîna în vale, pe Beinn Meall-Bubb și pe Sgurr. David și cu Eustațiu vor inspecta mai întîi Coire Bheach cu binoclul din șalupă și dacă nu vor găsi acolo nimic, vor merge spre Coîre Esdaile și Beinn Rhoinn, unde este vînat destul. După ce urară noroc tovarășilor lor, cei doi bărbați se urcară în șalupă.

Pînă la Coîre Bheach făcură vreo 50 de minute; nu văzură nici un cerb dar lui David i se păru că zărește cîteva forme mobile, așa că debarcară. Se suiră pe un deal; zăriră cerbi pe vîrful munților, dar erau în marș. David se uită la cer, se întoarse la șalupă și începu să se consulte cu Donald matelotul, care era expert în materie, asigurindu-l că în cel mult două ore vîntul va bate dinspre vest.

— Să mergem atunci la Coîre Esdaile, spuse David și șalupa porni.

La ora 11 coborîră pe țărm. În afară de bagajul lor obișnuit mai aveau și un rulou de frînghie groasă. Donald trebuia să se ducă cu șalupa pînă la Malling, unde avea de făcut cîteva cumpărături; cum trebuia să lipsească cel puțin cinci ore, primise ordin să inspecteze întreaga coastă de nord pentru a vedea unde se găsesc urme de fum și semnalele convenite.

Urcușul pe Coîre Esdaile fu foarte anevoios pentru Eustațiu căruia i se păru interminabil. Numai după un marș de o jumătate de ceas ajunseră într-un loc de unde puteau vedea Beinn Rhoinn și Sgurr na Gaillich.

Se sprijiniră cu spatele de peretele stîncii și începură să cerceteze cu binoclul împrejurimile. Spre marea lui satisfacție, Eustațiu descoperise un grup de cerbi pe Sgurr și-l arătă lui David; acesta îi răspunse că erau foarte ușor de reperat, dar terenul era greu de practicat. Astfel că cei doi vînători se hotărîră pentru un alt grup care tocmai trecea pe Beinn Rhoinn; acesta era un munte cu o pantă mult mai dulce, care cobora pînă la malul mării.

Vînătoarea fu foarte simplă, deși cei doi bărbați nu se putură apropia prea mult de vînat.

— Poți trage de aici ? șopti David lui Eustațiu, arătîndu-i un cerb deschis la culoare. Pregătește-te !

Eustațiu făcu semn că da. Nu mai simțea nici un fel de emoție și era foarte sigur de sine. Așteptă un minut pentru a se liniști complet, duse arma la ochi și trase ...

Animalul se clătină, încercă să meargă, apoi căzu și rămase nemișcat. Eustațiu scoase un suspin de ușurare.

— Slavă Domnului, credeam că l-am rănit numai.

David izbucni în rîs.

— A mișcat chiar în momentul în care ai tras; în tot cazul, nu se va mai scula de jos.

Se apropiară de victimă; în umăr se vedea o mică pată întunecoasă; cerbul nu murise încă. Corpul se scutura de tremurături convulsive, dar nu se mișca și ochii începeau să-i devină sticloși.

— I-ai distrus traheea-arteră și i-ai rupt grumazul.

Mă mir cum de n-a murit încă.

Lovi apoi cerbul cu bastonul.

— Și-a pierdut cunoștința. O lovitură de cuțit și gata. David puse mîna pe umărul vărului său.

— Bravo, ai țintit foarte bine, dar n-ai nimerit inima, fiindcă animalul s-a mișcat. Trebuie să-i lăsăm sînge acum.

Eustațiu tresări. Inima începu să-i bată foarte repede; momentul cel mare se apropia.

— Aș vrea să-i las sînge chiar eu ... dacă vrei să-mi arăți cum, spuse.

David se uită mirat la el.

— Da ? E un lucru cam scîrbos. Ai un cuțit ?

Eustațiu făcu semn că nu și atunci David scoase un cuțit din buzunar și-l desfăcu.

— Scoate-ți vesta și suflecă-ți mînecile.

Eustațiu încercă cu unghia tăișul. Emoția făcea să-i strălucească în ochi. David apucă cerbul de coarne și-i trase capul spre spate.

— Lovește chiar deasupra sternului, spuse.

Eustațiu se dădu un pas înapoi, se poticni de o piatră și căzu peste vărul său, înfigîndu-i cuțitul aproape de stomac.

— Dumnezeule ! M-ai lovit. Scoate repede cuțitul.

Eustațiu scoase repede arma. Din rană țîșni un val de sînge. Gemînd de durere, David căzu.

Eustațiu era fericit de rezultatul stratagemei sale; era sigur că lovise artera femurală în punctul de joncțiune cu coapsa și abdomenul; n-ar fi putut opri hemoragia nici chiar dacă ar fi vrut. Foarte sigur pe sine și cu mult sînge rece, se purtă într-un mod surprinzător. Aruncă cuțitul, îngenunche lîngă vărul său și privi cu falsă groază sîngele care curgea șiroaie. David se uită la el plin de mînie; era palid ca moartea.

— Ce dracu' ai făcut? Încearcă să oprești sîngele. Ia batista, rupe-ți cămașa. Repede! Fă pansamente! Dacă nu reușești să faci o hemostază, voi sîngera pînă voi muri.

David se descheie la pantaloni și puse batista vărului său pe rană, apăsînd din răsputeri. Eustațiu își rupse între timp cămașa în fîșii, pe care i le dădea lui David; acesta le rula în jurul coapsei cum putea mai bine. Eustațiu nu se putu opri să nu admire felul în care vărul său știa să bandajeze o rană.

— Strînge bine fîșiile și fă un nod solid. Așa. Asta e tot ce putem face. Dumnezeu știe dacă se va opri hemoragia și dacă voi mai putea ieși de aici.

— Mă duc după ajutor, spuse Eustațiu cu un glas îngrijorat.

— Nu vei găsi nimic; iar șalupa va veni abia după cîteva ore, iar eu nu pot rămîne singur aici, căci dacă hemoragia reîncepe, n-o pot opri singur. Cînd vei zări șalupa, aprinde trei focuri; găsești hîrtie și chibrituri în buzunar; strînge lemne și crengi. Cînd vor vedea focurile, începi să semnalizezi.

— Nu știu să semnalizez.

— Te voi învăța. Ajunge S.O.S.

Și foarte calm, vechiul ofițer îi arătă lui Eustațiu cum trebuia să miște brațele pentru a forma cele trei litere; îi arătă și cum trebuie să facă focurile, îl trimise apoi după apă și, după ce mîncă ceva, bău puțin whisky.

— Asta e tot ce putem face pentru moment. Mă întreb însă cum de m-ai putut lovi ?

– M-am împiedicat. Mi-am pierdut complet echilibrul.

– Mi se pare aproape imposibil. Dar de ce ţineai cuţitul aşa de sus ?

– Sînt dezolat, David. Dar nu ştiu ... nu-mi voi ierta niciodată.

– Nu înţeleg ..., începu nenorocitul, apoi leşină.

Eustaţiu veni imediat lîngă el, dădu la o parte pansamentul şi zgîndări rana; sîngele începu să curgă din nou. Începu să mişte piciorul victimei sale şi hemoragia deveni mai puternică. Deodată David deschise ochii şi privi cu mirare pe vărul său, care, surprins, se dădu înapoi; apoi se ridică puţin şi observînd pansamentul desfăcut îl privi pe Eustaţiu drept în faţă.

– Dumnezeule ! Faci asta anume ! Vrei să mă ucizi ! Asasin blestemat, dacă aş putea pune mîna pe puşca asta.

Eustaţiu se aruncă asupra armei şi o luă. Efortul fusese însă prea mare pentru David, căci leşină din nou. Eustaţiu stătu plin de prudenţă mai la o parte, de teamă să nu cadă în mîinile muribundului. Timpul trecea; era ora două. David deschise din nou ochii, se uită mînios la vărul său şi încercă să facă din nou pansamentul. Eustaţiu ştia însă că nu mai e vorba decît de minute. Dar nu mai putea suporta privirea implacabilă a ochilor acelora sălbatici; se întoarse cu spatele, merse cîţiva paşi spre creastă şi se aşeză pe un colţ de stîncă; privi cîtva timp marea.

Acum, cînd crima era săvîrşită, nervii începură să reacţioneze şi simţi că tremură. Comisese o crimă groaznică. Deşi era foarte obişnuit cu sîngele şi cu agoniile, îşi dădu seama că nu va uita niciodată privirea lui David. Atîta timp cît va trăi, nu va mai avea curajul să se apropie de el. Atîta timp cît va trăi ? Dumnezeule ... dar dacă se va însănătoşi ? Apucat de-o frică înfiorătoare, criminalul întoarse capul ... David dispăruse.

Abia stăpînindu-şi un strigăt de groază, se uită în jur. Era imposibil. Ah, muribundul se găsea acolo la zece iarzi de locul în care îl lăsase Eustaţiu. Stătea cu faţa la pămînt; încercase probabil să urce puţin panta şi leşinase din nou. Luă puşca şi se apropie. Era poate numai o stratagemă de-a lui David ? Nu. David era fără cunoştinţă. Pulsul îi mai bătea, dar slab de tot. Eustaţiu îl duse înapoi; apoi îi e-

xamină rana şi văzu că singele mai curgea incă, dar din ce in ce mai puţin.

Era ora trei şi probabil că Donald va apărea din moment în moment. Trebuia deci să pregătească în cele mai mici amănunte punerea in scenă. Mai intii cerbul. Descoperi că bietul animal murise fără ajutorul cuţitului care avusese altă destinaţie. Făcu pe cadavrul animalului o rană superficială pentru a da veridicitatea necesară versiunii accidentului, şterse minerul cuţitului pentru a îndepărta amprentele digitale, pe care le înlocui cu cele ale vărului său; strinse degetele lui David în jurul minerului, apoi puse arma lingă cadavru. Şterse petele de singe de pe iarba pe care se tîrîse muribundul. Se aşeză apoi jos şi aşteptă. Era ora patru şi şalupa nu reapăruse. Pulsul lui David bătea tot mai slab. Ora patru şi jumătate. În sfîrşit, şalupa apăru ! Eustaţiu aprinse imediat cele trei focuri şi începu să lanseze semnalul de alarmă spre Donald. S.O.S... S.O.S. Matelotul aruncă ancora, sări in barcă şi ramă cu toată puterea spre ţărm.

Văzindu-l urcind coasta, Eustaţiu înţelese că venise momentul critic. Va fi oare crezut ?

— Dumnezeule ? dar ce i s-a intimplat căpitanului ?

Gifîind şi ud leoarcă de sudoare, Donald se uită la faţa palã a lui David.

— Un accident îngrozitor ! — murmură Eustaţiu. În momentul in care voia să înjunghie cerbul, animalul a dat din picioare şi David şi-a înfipt cuţitul în coapsă. Probabil că a atins artera, căci n-am putut opri singele.

Donald examină pansamentul.

— Ai făcut un pansament minunat. Mă mir că singele n-a stat. Nu e mort încă ?

— Nu, cred că nu, dar a leşinat în mai multe rînduri. Mă tem să nu i se intimple ceva. Trebuie să-l transportăm imediat.

Improvizară repede o targă şi porniră spre ţărm. Donald luă cuţitul şi-l puse în buzunar. Ajunseră la ţărm abia după un ceas; puseră

trupul în șalupă. În timp ce Donald stătea cu spatele la el, pentru a pune motorul în mișcare, Eustațiu luă mîna vărului său; pulsul nu mai bătea.

Cap. 10. Procurorul

Eustațiu fu tot timpul drumului de reîntoarcere într-o continuă tensiune nervoasă. Donald îl hărțuia cu fel de fel de întrebări, iar cadavrul din fundul șalupei îl supăra peste măsură. Matelotul nu era bănuitor, dar voia să știe totul; avusese impresia că e un om calm dar acum vorbea mereu, făcînd fel de fel de presupuneri și povestind toate accidentele de care auzise.

Ajunseră în port la ora șapte și, spre disperarea lui Eustațiu, observară că Blanche, cu Joan și cu bătrînul McShail îi așteptă la debarcader. Înțelese imediat ce se întîmplase: Donald pusese pavilionul în bernă și McShail îl remarcase imediat. Debarcarea, povestirea accidentului, transportarea trupului lui David, totul fu pentru Eustațiu un adevărat coșmar.

Blanche, mult mai calmă ca Joan, luă conducerea. Îl trimise pe Donald cu șalupa după un medic, căci Glenellich nu avea telefon. Hotărî să prevină și poliția și-l sfătui pe Eustațiu să facă o baie și să se odihnească puțin, căci va fi nevoit să răspundă la o sumedenie de întrebări. Eustațiu, care povestise pe scurt accidentul, fu încîntat să rămînă cîtva timp singur. După baie își simți nervii calmați și începu să se gîndească la cele ce vor veni. Trebuia să mai treacă prin teribilul interogatoriu al medicului și al procurorului, dar spera să iasă cu bine din toate. În tot cazul, se achitase cît se poate de bine de marea însărcinare: David era îndepărtat pentru totdeauna de la moștenire și, după ce bătrînul Barradys și Desmond vor trece în lumea celor drepți, el, Eustațiu, își va lua recompensa.

La ora zece șalupa reveni întovărășită de o barcă mai mare, de unde coborîră doi oameni. Unul în uniforma poliției, altul, mic și viguros, se apropie imediat de Eustațiu și se prezentă.

— Sînt doctorul Kennedy, spuse. D-voastră trebuie să fiți dl. Eustațiu Hendel de care ne-a vorbit Donald. O întîmplare

îngrozitoare, d-le. L-am adus cu mine și pe agentul Laing. Înțelegeți, cred, că va avea loc în mod inevitabil o anchetă dar vom face tot ce ne stă în putință pentru a nu fi prea penibilă nici pentru d-voastră și nici pentru familia căpitanului Hendel.

Eustațiu făcu un semn către agent și-i conduse pe cei doi străini în sala armelor în care era depus corpul lui David. D-l Kennedy se apleca pentru a desface pansamentul.

— Foarte bine făcut, spuse.

— Mi-a indicat el singur cum trebuie să-l fac, spuse Eustațiu. Se pricepea de minune.

Vocea lui era încărcată de emoție. Avea o mare admirație pentru David ... mai ales acum cînd era mort.

— Da, știu. Donald ne-a povestit ce s-a întîmplat dar agentul Laing ar vrea să vă audă și pe d-voastră. Voi face un examen scurt, dar va fi nevoie și de o autopsie. Spuneți-mi, vă rog, cuțitul a stat mult timp în rană ? A pătruns adînc ?

— Nu știu. Eram la vreo doi iarzi de el. L-am văzut plecîndu-se să înjunghie cerbul; dar animalul a făcut o mișcare bruscă cu piciorul de dinapoi și David a căzut pe spate, ținîndu-se de coapsă. Apoi a aruncat imediat cuțitul jos. Cred că și l-a scos chiar el din rană.

D-l Kennedy făcu un semn afirmativ.

— Așa cred și eu.

Apoi se concentră în examinarea rănii.

— ... Rănirea arterei femurale la baza abdomenului o idee mai jos și pansamentul ăsta l-ar fi salvat. Asta e tot ce pot să spun pentru moment. Laing, cred că vrei să cunoști amănuntele accidentului.

Agentul scoase din buzunar un carnet enorm.

— Dacă d-l Hendel binevoiește să facă o dare de seamă completă asupra accidentului.

Și cu un calm perfect, Eustațiu povesti versiunea.

— Vărul meu și-a scos vesta pentru a înjunghia cerbul. Eu eram la cîțiva iarzi mai departe și mă pregăteam să descarc arma. L-am văzut aplecîndu-se pentru a înfige pumnalul în gîtul animalului și ...

— Un minut, spuse d-l Kennedy, cerbul era mort ? Nu sînt vînător și nu mă pricep la lucruri de astea.

— Eu îl credeam mort, spuse prevăzător Eustaţiu, dar nu era pentru că a făcut o mişcare bruscă cu laba de dinapoi, chiar în momentul în care cuţitul îi atinsese gîtul. L-am văzut imediat pe David clătinîndu-se, aruncînd arma şi căzînd jos. Am alergat imediat şi am băgat de seamă că e rănit. Am făcut pansamentul cum am putut mai bine dar n-am putut opri hemoragia. Şalupa era la Malling, aşa că a trebuit s-o aşteptăm, căci David n-a vrut să rămînă singur. A început să-şi piardă puterile treptat-treptat şi la venirea lui Donald îşi pierduse cunoştinţa. Cred că a murit în timp ce-l transportam spre şalupă. Asta e tot ce am de spus.

— Povestirea dumneavoastră e foarte clară, spuse medicul. Dacă nu mai ai de pus nici o întrebare, Laing, aş vrea să mergem căci am o naştere în cursul nopţii.

Agentul închise carnetul.

— Pentru moment nu mai am de pus nici o întrebare. Inspectorul va veni abia mîine de la Fort William şi va fi însoţit, probabil, şi de procuror. Vom lua corpul cu noi, d-le Hendel, şi-l vom ţine pînă ce autorităţile vor permite.

— Cred că procurorul va aduce un chirurg de la inhumare. Îl vom transporta cu şalupa iar autopsia va fi făcută mîine la Fort William, căci aşa e obiceiul, dar voi fi şi eu de faţă.

— Şi cerbul, d-le Hendel ? L-aţi curăţit d-voastră ?

— Nu. Eram prea preocupat de starea vărului meu. De altfel nici n-aş fi ştiut cum.

— Păcat ! — făcu Jim. Carnea nu va mai fi bună de nimic. Mă duc să văd mîine ...

— Nu, nu McShail, interveni agentul. Nu trebuie să te atingi de nimic. Cadavrul trebuie să rămînă pe loc pînă la venirea inspectorului şi a procurorului.

— Mă voi duce acolo mîine dimineaţă şi voi face de gardă pînă la venirea d-voastră, se oferi bătrînul.

— Foarte bine atunci. Eu trebuie să mă duc la Malling cu corpul şi să-l anunţ pe inspector, ceilalţi agenţi sînt la Fort William. Dacă vei face de gardă în locul meu, îţi voi fi recunoscător.

Un sfert de oră mai tîrziu, șalupa se desprinse de țărm sub clar de lună. Eustațiu și cu McShail rămaseră mai mult timp pe țărm. Bătrînul dădu din cap.

— I-am spus doar de atîtea ori căpitanului să fie atent cînd vrea să înjunghie cerbii; păcat că nu l-ați înjunghiat d-voastră, cred că nu va mai fi bun de nimic.

A doua zi, către ora unu și jumătate șalupa reveni cu agentul Laing, un inspector în uniformă și doi civili. Aceștia din urmă erau căpitanul Buchanan, șeful poliției din Inverness-shire și procurorul.

Imediat după terminarea prezentărilor, șeful poliției și cu inspectorul se eclipsară pentru a-l lăsa pe procuror să conducă interogatoriul. Eustațiu trebui să înceapă încă o dată faimoasa lui povestire; știa că abia acum trece prin faza critică a aventurii sale.

D-l Harnay, procurorul, era un om foarte politicos, dar greu de convins. După o jumătate de oră de interogatoriu strîns, Eustațiu avu impresia că versiunea lui rămînea în picioare, dar se simțea cam prost pentru că procurorul nu-și dăduse încă gîndurile pe față. După interogarea lui Eustațiu urmă aceea a Blanchei, a d-rei Hope-Fording, a lui Harding, Donald și a lui Ian. Apoi procurorul declară că e gata să meargă la locul accidentului; se urcară cu toții în șalupă și la ora 5 și jumătate ajunseră la locul unde făcea de gardă McShail, pe Beinn Rhoinn, lîngă cadavrul cerbului.

Eustațiu avu ocazia să admire felul deosebit în care înțelegeau să își îndeplinească misiunea polițiștii scoțieni. Inspectorul Wainwright fotografie cerbul din diferite unghiuri; Eustațiu fu rugat să se așeze în locul în care stătuse David Hendel în momentul în care se apropia de animal; fu apoi rugat să ia atitudinea acestuia înainte de a fi fost lovit de cerb și fu fotografiat în poziția asta. Din fericire, Eustațiu se gîndise foarte mult înainte de a povesti cum avusese loc nenorocirea; dacă ar fi comis cea mai mică greșeală, avînd în vedere poziția cerbului, David n-ar fi putut avea atitudinea pe care i-o atribuia el, fotografia ar fi descoperit imediat minciuna. Apoi arătă

locul în care căzuse vărul său şi unde îngenunchiase el ca să-l panseze. Locul fu examinat în amănunt şi Eustaţiu mulţumi providenţei că avusese grijă să şteargă urmele pe care le făcuse David cînd încercase să se tîrască.

Apoi cerbul fu jupuit din ordinul procurorului de către McShail şi agentul Laing, care se pricepea puţin la asta. Fu fotografiată şi traheea-arteră a animalului. În momentul acela interveni şi căpitanul Buchanan, care era un vînător renumit. Eustaţiu fusese tocmai interogat despre felul în care se comportase cerbul după ce fusese atins de cartuş. In faţa incredulităţii d-lui Hannay că animalul a mai putut merge cîţiva iarzi, deşi avea umărul fracturat şi traheea-arteră atinsă, şeful poliţiei afirmă că cerbii dau de foarte multe ori dovadă de o vitalitate extraordinară. „Animalele acestea — spuse — nu supravieţuiesc prea mult rănilor, dar sînt capabile să lovească cu putere pînă la ultima lor suflare".

Încîntat de ajutorul acesta nesperat, Eustaţiu se felicită că spusese adevărul în ceea ce priveşte starea cerbului, căci dacă ar fi comis cea mai mică greşeală, ar fi fost prins.

D-l Hannay se declară satisfăcut iar McShail şi agentul legară picioarele cerbului şi-l traseră pînă la plajă. D-l Hannay, care mergea în faţa lui Eustaţiu, se opri să-şi aprindă o ţigară.

— Cred, d-le Hendel, că n-au mai rămas prea mulţi membri din ramura cea mare a familiei d-voastră ?

Întrebatul simţi un nod în gît.

— A mai rămas bătrînul lord Hanadys şi Desmond Hendel, fiul căpitanului Hendel. Mai sînt şi alţi bărbaţi, dar coboară din femei.

— Ah, asta înseamnă că nu pot moşteni... mai ales titlul. De unde ştia asta ? Nu de la Blanche, desigur. Fără îndoială că de la Joan Hope-Fording.

— Nu cunosc prea bine arborele genealogic al familiei, răspunse Eustaţiu cu un aer nepăsător.

— Şi, totuşi, dacă i s-ar întîmpla ceva lui Desmond Hendel, d-voastră aţi deveni lord Barradys.

— Da? Acum două luni trăiau toţi... E extraordinar, nu?

Disperarea îl învăţă pe Eustaţiu că singura lui atitudine acceptabilă era aceea a nepăsării.

— A fost o adevărată tragedie, reluă d-l Hannay. Tatăl şi fiul înecaţi în acelaşi timp. Nu eraţi şi d-voastră pe acolo?

Eustaţiu se opri.

— Unde vreţi să ajungeţi? întrebă el iritat. Nu, nu eram acolo. Nu-l mai văzusem pe Howard de ani întregi şi nici nu ştiam măcar unde locuieşte.

Vocea lui era sinceră. În tot cazul era foarte uşor să se verifice afirmaţia asta.

Continuară să meargă liniştit. Cînd ajunse lîngă şalupă, Eustaţiu întrebă:

— Cînd va avea loc ancheta?

D-l Hannay surise.

— În Scoţia nu se fac anchete în felul celor din Anglia.

Ancheta a fost făcută de mine chiar în momentul acesta.

Eustaţiu se uită mirat la procuror.

— Atunci nu se mai dă...

— Verdictul? Nu, d-le Hendel, ci numai urmăriri judiciare... cînd e cazul.

Cap. 11. În aşteptarea cristeilor fripţi

Dineul de duminică seara, la care luă parte Eustaţiu, Clara şi miss Hope-Fording era un adevărat lugubru. Blanche făcea tot posibilul pentru a părea naturală, dar procurorul făcuse anumite aluzii asupra bănuielilor sale şi ea nu le putea uita. Făcea eforturi uriaşe pentru a-l convinge pe Eustaţiu că ea crede tot ce a spus el. Joan, însă, era posomorită şi nu-i adresă nici un cuvînt lui Eustaţiu; probabil că de la ea deţinea d-l Hannay anumite informaţii. Eustaţiu era, la rîndul lui, foarte neliniştit şi avea toate motivele să fie aşa. După-masă, femeile îl lăsară singur. Ajungînd la al treilea pahar de Porto, începu să treacă în revistă ultimele evenimente care i se părură mult mai liniştitoare. Depoziţia sa rămînea valabilă, nu fusese prins nici cu cea

mai mică minciună de către rigurosul procuror, apoi oricine știa că astfel de accidente erau destul de frecvente. După al treilea pahar, era sigur că autoritățile vor lua de bună versiunea sa și-l vor lăsa în pace. Blanche îl credea pe cuvînt, iar miss Hope-Fording n avea de gînd să facă prea mult zgomot căci ar fi reieșit foarte clar ce intenții avea cu privire la David.

Eustațiu intră în salon într-o dispoziție perfectă. O găsi pe Blanche singură, care-i spuse:

— Joan s-a dus la culcare. Are migrenă. Sînt foarte mulțumită că pot sta de vorbă cu tine, Eustațiu.

Tînărul se întrebă cu neliniște ce avea să-i spună verișoara sa. N-avea chef de un nou interogatoriu.

— ... Despre bietul David, reîncepu Blanche, i-am scris lui Desmond pentru a-i cere părerea în privința înmormîntării. Cum cavoul nu e gata, iar autopsia ne va mai întîrzia, cred că e mult mai bine să-l înmormîntăm aici.

— Sînt cu totul de părerea ta, Blanche. Crezi că Desmond va veni la înmormîntare?

— Oh, nu va putea suporta călătoria asta, bietul de el. Stă mai tot timpul la Londra; duce o existență nenorocită, tot timpul între medici.

— Nu l-am văzut niciodată. Crezi că ar fi bucuros dacă m-aș duce să-i fac o vizită?

— Sigur, Eustațiu. Îl îngrijește o infirmieră; e foarte drăguță, dar... primește foarte puține vizite. Scrie, cred că știi, e poet.

— Și David? Mă mir că nu stătea cu fiul său!

— Nu trebuie să-l acuzi. După război n-a mai putut suporta Londra. Nu-i plăcea decît vînătoarea și pescuitul, mai ales după moartea soției sale. A fost întotdeauna drăguț cu Desmond... dar băiatul a fost o mare dezamăgire pentru el; își dorise întotdeauna un băiat voinic, sportiv, care să-i semene, și cred că nu se înțelegeau prea bine.

— Cred că se va termina cît mai repede cu autopsia asta; nu pot suporta gîndul să-l știu pe bietul David întins pe o masă la morgă.

În seara aceea Eustațiu se culcă mai devreme și adormi imediat.

Ziua următoare fu o zi tristă; nu veni nimeni la Glenellich. Poliția înapoiase cadávrul cerbului și McShail îl tăiase în bucăți și-l împărțise țăranilor.

Marți, agentul Laing apăru cu certificatul de înhumare și dădu instrucțiuni în privința cadavrului. Aduse și două telegrame; una de la Desmond, care primise în întregime propunerile Blanchei cu privire la înmormîntarea tatălui său, și alta de la d-l Christendome, care-și anunța sosirea pe a doua zi. Eustațiu fu puțin neliniștit de ultima telegramă, căci își aduse aminte că încercase într-un mod destul de discret să smulgă bătrînului avocat secretele familiei.

Totuși, d-l Christendome se arătă foarte amabil cu el; părea că nu are nici un fel de bănuială. Din fericire, Joan plecase chiar în ajun. Laing era de mare ajutor la pregătirea funeraliilor, iar procurorul și inspectorul de poliție nu mai dădeau nici un semn de viață.

David fu înmormîntat miercuri. Eustațiu și Blanche erau foarte impresionați de numărul mare al țăranilor care au luat parte la ceremonie; Eustațiu își dădea seama că toate privirile erau ațintite înspre el; oamenii acceptaseră versiunea accidentului iar Eustațiu le era recunoscător procurorului și inspectorului că-și păstrează unele impresii numai pentru ei.

Nu veni la înmormîntare nici un alt membru al familiei. Lordul Barradys era prea bătrîn, iar Desmond bolnav; Harry Carr telegrafiase că nu putea să lase biroul, pentru că asociatul său plecase în vacanță... iar ceilalți se scuzară și ei cum au putut mai bine. Eustațiu era singurul reprezentant masculin al familiei și-și juca, cu mare importanță, rolul de viitor șef al familiei.

Harding, Donald și cele două femei de serviciu, ajutați de Blanche, au muncit două zile cu aranjarea valizelor; joi părăsiră cu toții Malling la ora 14 și 15; a doua zi dimineață erau în gara Kink-s Cross.

Eustațiu își duse bagajele acasă, apoi porni spre Pearl Street. Jill nu se sculase încă; dar își puse repede o pijama și după cîtva timp erau așezați amîndoi în fața micului dejun servit de proprietăreasă.

– Exact ca doi tineri căsătoriți, surise buna femeie către locatara ei preferată. Nu înțeleg de ce nu... dar astea sînt lucruri care nu mă privesc pe mine.

Jill ascultă cu atenție darea de seamă a lui Eustațiu și încercă să-l asigure că procurorul nu bănuie nimic.

– Crezi că te lăsau să pleci dacă te-ar fi crezut vinovat! Acum nu vor mai putea pune mîna pe tine... afară de cazul în care ar cere ex trădarea ta.

Eustațiu începu să rîdă.

– Bine, dar Scoția nu e o țară străină. Totuși cred că tu ai dreptate. Trebuie să fiu totuși foarte atent măcar vreo 15 zile, căci s-ar putea întîmpla să fiu urmărit. Bagă de seamă să nu mai vorbești nimic în public cu privire la... nici la Valtano și nici în altă parte.

Jill îl sărută cu ardoare.

– Sigur, prostuțule. Nu vom mai vorbi niciodată de asta. Vom sta liniștiți și vom aștepta să ne cadă direct în gură cristeii fripți. Dar, à propos de Valtano, ce-ar fi să mergem în seara asta acolo și să sărbătorim succesul tău?

Ideea era excelentă, așa că se hotărîră pentru Valtano. Cît despre cristei, nu le mai rămînea decît să cadă, dar cu ce vor trăi pînă atunci? Cele 50 de lire lăsate moștenire de Howard nu mai existau și Eustațiu nu va putea moșteni nimic, decît după moartea bietului Desmond, adică la o dată imposibil de determinat. Va urma sfatul Blanchei și se va duce să-l vadă; să-și dea seama singur de starea sănătății lui; între timp avea însă nevoie de bani. Cu un viitor strălucit ca al lui, nu mai putea duce o existență mediocră; în tot cazul, trebuia să se ocupe în mod serios de Jill, căci altfel ea găsea numaidecit un angajament la un teatru de revistă.

Îi mai rămînea numai capitalul din al cărui venit trăia. Acum însă, cînd se găsea în fața unui viitor așa de strălucit, își putea vinde o parte din valori, pentru a face față cheltuielilor pe care trebuia să le facă în așteptarea „cristeilor". Dar ... instinctul lui de om din nord îl sfătuia să nu se despartă de singura lui scîndură de salvare; îi mai rămînea de trecut printr-o perioadă destul de critică, a cărei lungime depindea de vitalitatea lui Desmond Hendel și Eustațiu știa din experiență că muribunzii o mai pot duce încă mult timp.

Nu, nu era prudent să se despartă de valorile sale; era mult mai bine să facă un nou împrumut. Moartea lui David constituia probabil

o garanție destul de mare în ochii lui Isaacson. Dar peste puțin timp s a convins că se înșelase. Se hotărî să-l viziteze imediat pe bancher, așa că se duse la el chiar în ziua întoarcerii sale din Scoția. Fu informat că d-l Isaacson e ocupat; spuse că e gata să-l aștepte; d-l Isaacson regreta, dar era ocupat toată ziua. Surprins și iritat, Eustațiu plecă trîntind ușa. Ce însemna oare asta ? Era imposibil ca bancherul să fi fost așa de ocupat încît să nu-l poată primi măcar unul sau două minute, din politețe măcar. Ce se ascundea oare în dosul acestui refuz ? Anumite bănuieli ? ... Imposibil !

Neliniștit, Eustațiu se duse la clubul Jermyn și bău un whisky, frunzărind ziarele de seară. Alcoolul avu asupra lui un efect binefăcător. Se îndreptă către bar, al cărui modernism displăcea profund membrilor bătrîni ai clubului și-și comandă un martini sec. Îl găsi acolo pe Georges Priestley și încă vreo cîțiva prieteni, care i-au făcut o primire călduroasă. Georges, natural, înțelesese ce s-a petrecut. Ce spusese oare în ziua în care aflase de moartea celor doi Hendel ? „Te apropii de tron". Da, cam așa ceva. Ei bine, Eustațiu făcuse acum un nou pas. Georges probabil că-și dăduse seama de asta și spusese și prietenilor lui. În tot cazul, numai faptul că Eustațiu fusese invitat de David, fost ofițer de gardă, să vineze în Scoția, îl ridicase considerabil în ochii lor ...

Da, toate acestea erau foarte plăcute ... dar și foarte periculoase. Eustațiu nu dorea să atragă atenția asupra lui, în calitate de viitor lord Barradys. Subiectul acesta, pe care-l discutase cu procurorul, se arătase a fi foarte neplăcut. Nevoind să se mai aventureze într-un teren așa de nesigur, prefera să rămînă liniștit pînă la moartea lui Desmond Hendel, pe care îl va moșteni într-un mod cu totul natural.

Din primirea aceasta prietenoasă nu putea trage nici un profit imediat, în afară de o eventuală aranjare a unei partide de pocker cu tinerii aceștia pe care îi putea trișa fără nici un risc. Dar pentru asta avea nevoie de cel puțin o sută de lire și de aceea se hotărî să se adreseze „Societății de studii și de asistență mutuală" (director J. Levy), al cărei prospect îl primise de curînd. Scrise d-lui Levy, care-i fixă o intîlnire. Întrevederea fu foarte satisfăcătoare. Bancherul îi puse condiții așa de acceptabile, încît Eustațiu merse mai departe decît

avea de gînd; cînd părăsi biroul societăţii, avea în buzunar suma de 500 de lire, pe care se grăbi s-o depună imediat la banca sa.

După succesul acesta neaşteptat, Eustaţiu şi Jill începură să-şi facă planuri de viitor. Eustaţiu nu vorbise niciodată de o eventuală căsătorie şi Jill fu destul de fină pentru a nu aduce chiar ea în discuţie subiectul acesta, aşteptînd ca să se prezinte o ocazie de la sine. Pentru moment era foarte mulţumită cu soarta ei, îi trebuiau numai bani, nu mulţi, căci nu era prea cheltuitoare, ci numai atîţia cît i-ar fi permis să trăiască confortabil. Cam leneşă şi cam lacomă, acestea erau singurele vicii pe care şi le recunoştea Jill Paris.

Eustaţiu era însă mai ambiţios. Un apartament convenabil, iată de ce avea în primul rînd nevoie, dacă vroia să cîştige bani, nu în Saint-James unde ar fi atras atenţia asupra sa tocmai într-un moment cînd nu voia asta; Bloombsbury îi convenea de minune, dar în vechiul Bloombsbury, nu an cartierul nou şi mizerabil în care locuia acum, şi poate şi mai bine, i-ar fi convenit un apartament în apropiere de Covent Garden. Un valet îi era indispensabil şi cîteva costume noi, căci trebuia să fie elegant. Pe scurt, Eustaţiu voia să trăiască ca un adevărat om de lume şi, după toate întîmplările prin care trecuse, i se părea că nu e prea pretenţios.

Cap. 12. Lordul Barradys

A doua zi după întrevederea lui cu directorul „Societăţii de studii şi de asistenţă mutuală", Eustaţiu se duse la vărul său, Desmond Hendel. Tînărul locuia într-un apartament care dădea spre Regent's Park, împreună cu d-na Toulmin, infirmiera care-l îngrijea. Fu primit de aceasta, care-l introduse într-un salonaş. Era o femeie de vreo 50 de ani înaltă şi subţire, cu o expresie blîndă şi cu un glas plăcut, dar desenul ferm al gurii dovedea că ştia să fie şi energică atunci cînd era nevoie. Fusese la început infirmieră într-un spital, apoi se căsători cu un doctor, după moartea căruia fu obligată să-şi cîştige din nou existenţa, şi găsi cu multă uşurinţă posturi foarte bine plătite, blîndeţea

caracterului ei și abilitatea profesională făcînd din ea o tovarășă ideală pentru bolnavi.

Eustațiu își declină calitatea și, cum d-na Toulmin auzise probabil despre existența lui de la Blanche, îi dădu toate amănuntele asupra stării lui Desmond. Nu era prea bine în momentul de față, moartea tatălui său îl tulburase foarte mult, deși felul retras în care trăia făcea ca existența celorlalți oameni să aibă pentru el o importanță mult mai mică decît pentru un om normal, tragediile care zguduiau lumea nu-i tulburau calmul decît la suprafață.

Ducea o viață fericită, împărțit între cărțile sale, aparatul de radio, versurile sale și cîțiva prieteni. În momentul de față era în balconul care dădea spre parc. Balconul fusese de altfel și motivul pentru care aleseseră apartamentul acesta, căci, fiind expus spre sud-vest, era ideal pentru un bolnav, iar Desmond, cînd nu se simțea prea rău, petrecea acolo cea mai mare parte din zi.

Mica propoziție „cînd nu se simțea prea rău" fu singura aluzie directă la starea tînărului și Eustațiu se feri să mai pună și alte întrebări. Regreta mult că vărul său nu era în dormitor, ceea ce ar fi fost foarte interesant pentru el, fost medic, și promise să revină altă dată pe înserat, cînd vărul său va fi cu siguranță în dormitor. Deocamdată o urmă pe d-na Toulmin pînă în balcon; nesiguranța lui în privința viitorului se stinse pe dată. Îi ajunse o singură privire pe fața palidă și descărnată a acestui băiat de 20 de ani pentru a se convinge că era în prezența morții; în prezența unei morți foarte apropiate.

Dar felul de-a fi și manierele încîntătoare ale lui Desmond Hendel risipiră imediat această primă impresie; deși suferind, se pricepea de minune să-și primească vizitatorii, care se simțeau foarte prost într-o cameră de bolnav. În timp ce vorbea despre tatăl său, despre Glenillich, unde nu fusese de altfel niciodată, despre Blanche, pe care o iubise foarte mult, fața i se lumină și Eustațiu nu mai văzu masca morții pe fața asta tînără, unde aroganța Hendelilor fusese înlocuită printr-un farmec plin de dulceață.

Cei doi veri vorbiră mai bine de o oră despre familia Hendel și observară că aveau multe păreri comune. În afară de Blanche, Des-

mond era foarte atașat de Henry Carr, care-i vizita destul de des, mai ales vara, cînd aveau loc meciurile de criket; avocatul îi adusese cărți, îi povestea despre ultimele evenimente din lume și-l trata ca pe un om întreg. Eustațiu era foarte surprins de asta, căci își închipuia că Henry Carr e un om egoist, deși primitor și destul de amabil.

Plecînd de la Desmond, Eustațiu era dezolat că vărul său, așa de tînăr, de curajos și de drăguț, trebuia să moară pentru a-i permite lui și lui Jill să profite de „cristei". Dar, slavă Domnului, nu va fi el acela care va provoca moartea vărului său. Chiar și surprimarea unui individ nesuferit ca David fusese destul de neplăcută; cea a lui Desmond ar fi... dar nu, era inutil să se mai gîndească la asta.

Cînd ajunse acasă găsi un plic cu un scris aplecat mult spre dreapta, complet necunoscut. Hîrtia era de foarte bună calitate și avea exact emoția pe care o avusese cu cîteva săptămîni mai-nainte, cînd primise prima scrisoare de la David. Această scrisoare era tot atît de neașteptată și venea de la bunicul lui David, lordul Barradys, pe care Eustațiu nu-l văzuse niciodată și care nu se interesase niciodată de el. Era scrisă în următorii termeni:

Derrick House
Barradys-on-Tyne
18 septembrie 1935

Dragă Eustațiu,

Ți-aș fi recunoscător dacă ai veni să mă vezi. Sînt cîteva probleme pe care aș vrea să le discutăm împreună. Dacă vrei să-mi anunți ziua și ora sosirii tale la Newcastle, voi trimite mașina să te aștepte. Cum călătoria e cam lungă, sper să rămîi și noaptea la mine.

Cu cele mai bune sentimente,

Barradys

Eustațiu se simți copleșit de emoție. Scrisoarea asta dovedea că situația lui se schimbase în mod surprinzător. Bătrînul Barradys avea reputația unui om aspru, care nu dădea nici o atenție convențiilor

moderne și care considera legăturile de familie drept niște simple convenții. Și iată că, brusc, începuse să se intereseze de Eustațiu și-i scrise o scrisoare destul de politicoasă. Vîntul își schimbase direcția!

Jill, pusă imediat la curent, se arătă tot atît de entuziasmată ca și el și-l sfătui să ia primul tren spre Newcastle. Apoi îi dădu numeroase sfaturi vestimentare. Dar trenurile erau cam nepotrivite, așa că Eustațiu se hotărî să plece a doua zi dimineața; în felul acesta va fi la Newcastle la ora 3 și opt minute după-masă.

Călătoria fu destul de plicticoasă. În timp ce visurile aurite de viitor se ștergeau în mintea lui, amintirile trecutului apropiat se îngrămădeau din ce în ce mai mult. Eustațiu își va aminti pînă la moarte interogatoriul calmului și neînduplecatului Hannay. Povestirea pe care le-o debitase și care trebuia să fie reconstituită cu ajutorul fotografiilor i se părea prea simplă pentru a fi crezută. Se mira că nu era încă urmărit. După ce poliția dăduse autorizația de înmormîntare, nu mai dăduse nici un semn de viață. Poate că autopsia confirmase povestirea sa și procurorul închisese dosarul.

În sfîrșit, trenul ajunse la Newcastle. Fu întîmpinat de un șofer în livrea, care-l conduse la o elegantă limuzină neagră. După un drum printr-o serie de străzi înguste ieșiră în plin cîmp iar limuzina se opri în fața unui castel mare, care se ridica pe o colină iar la picioarele colinei curgea rîul. Eustațiu traversă un hol imens, apoi fu introdus într-o cameră tapițată cu cărți; în cămin ardea un foc vesel.

Signoria Sa, anunță majordomul, îl roagă pe d-nul Hendel s-o scuze. Fusese dimineața la Newcastle și acum se odihnea. Spera să-l vadă pe d-nul Hendel la masa de seară. Dorea d-nul Hendel un ceai? sau d-nul Hendel preferă un whisky cu sifon. Rămas singur, Eustațiu începu să se uite în jur; notă mobilierul de *acaju* masiv, perdelele grele de catifea, gravurile. Un interior cam greoi și cam demodat, fără îndoială, dar un interior de om foarte bogat. După ce văzuse pe majordomul acesta plin de importanță, valeții tăcuți și stilați, începu să regrete că nu se îngrijise prea mult de toaleta sa. Hainele îi erau destul de bune, dar lenjeria cam lăsa de dorit. Servitorii remarcă întotdeauna amănuntele acestea și judecă oamenii după gulerul de la cămașă. Asta îl va știrbi din demnitate. Păcat!

Următoarele două ore Eustațiu le petrecu plimbîndu-se prin grădină. Totul arăta prosperitatea de care se bucura proprietarul. Arborii bine îngrijiți, aleile drepte, curate, bolțile de viță, florile. Eustațiu se uita la toate cu deplină admirație. Nu știa dacă Derrick House se cuprindea în viitoarea moștenire, dar nu-și făcea griji în privința asta căci, în cazul în care va moșteni, n-avea de gînd să se fixeze într-un castel așa de fastuos, deși semnele bogăției erau indiscutabile. O astfel de perfecțiune reclama o armată întreagă de grădinari.

Cînd începu să se îmbrace pentru dineu, simți că este nervos. Cum va fi primit oare de bătrînul lord, proprietarul unei myreţe industrii și stăpînul absolut al unei familii orgolioase? Ce voia să discute cu el? Trebuia, în tot cazul, să se supravegheze și să atragă simpatia bătrînului asupra lui. Poate că în cazul acesta va încuviința să-i cedeze imediat o parte din moștenire... dar nu, nu trebuia să se grăbească. Desmond mai conta încă drept șef al familiei Hendel. Deodată, Eustațiu luă o hotărîre; era singurul lucru pe care-l avea de făcut. Se mira chiar că nu se gîndise la asta mai demult. Ochii lui străluceau cînd pătrunse în bibliotecă.

Lordul Barradys stătea într-un fotoliu, lîngă foc. Deși avea privirea atintită spre ușă, păru că nici nu-l vede pe Eustațiu și nu-i adresă nici cel mai mic salut. Avea 90 de ani; mic și puțin adus din spate, avea nasul vulturesc al Hendelilor, fața plină de riduri, mîinile uscate și subțiri; numai ochii lui cenușii păreau că mai trăiesc; se uita cu insistență la figura lui Eustațiu. Acesta întinse mîna și murmură, jenat:

– Cum vă simțiți, d-le?

La început bătrînul păru că nu vede mîna întinsă a lui Eustațiu, apoi o ridică încetișor și el.

– Cum te simți? Ai călătorit bine?

Glasul îi era aspru, mult prea puternic pentru trupul lui puțintel. Eustațiu avu impresia că stă de vorbă cu o mumie care, printr-un mecanism oarecare, putea să vorbească.

– Destul de bine, d-le. Aveți o proprietate destul de frumoasă.

Se scuză imediat de lipsa asta de tact, dar nu știa ce să spună.

Lordul Barradys nu dădu nici o atenție acestor cuvinte. Se auzi un gong; majordomul pătrunse în încăpere, îl ajută pe Signoria Sa să se

scoale și, dîndu-i brațul, îl conduse pînă în sufrageria care era împodobită cu portretele lui Albert, Chandos însuși, al lui Bevis și al bătrînului Andrew, primul lord Barradys. Toți erau din ramura cea blondă a familiei, numai Eustațiu era singurul Hendel brunet din încăpere și care se așeză foarte nervos în fața imensei mese de acaju lustruit.

Masa fu așa de penibilă, încît Eustațiu n-ar mai fi vrut să treacă prin a doua încercare de acest fel pentru tot aurul din lume. Masa de seary a fost bogată, excelent servită cu mai multe feluri de vinuri de cea mai bună calitatem Dar lordul Barradys nu gustă nimic din bunătățile acestea. Luă numai puțină brînză, un corn și o jumătate de pahar cu apă. Eustațiu făcea eforturi îngrozitoare să vorbească, nu de familie bineînțeles, ci de lucruri generale, de ultimele întîmplări pe care le citise prin ziare. Lordul Barradys nu-i răspundea decît foarte rar, prin fraze care n-aveau nici o legătură cu chestiunile expuse de invitatul său. Restul timpului tăcea, cu ochii fixați undeva, foarte departe. Dacă n-ar fi fost servitorii, care-l obligară pe Eustațiu să păstreze conveniențele, acesta ar fi început să urle.

Fiindcă refuză să servească fructe, servitorii aduseră o sticlă de cristal plină cu Porto; umplură cele două pahare, apoi o puseră în fața lordului, după care se retraseră. Bătrînul părea că începe să se trezească.

—Cockburn 1896, spuse, și glasul păru că i s-a îndulcit. Dar văd că nu bei. Așa, mai toarnă-ți un pahar.

Eustațiu ascultă. Bătrînul își mai turnă și lui un pahar, îl bău încet și fața începu să i se coloreze puțin. Paharele fură umplute încă o dată. Atunci lordul Barradys se întoarse și începu să se uite fix la invitatul său.

— Deci d-ta ești Eustațiu, hei? Nepotul lui Clarence, fiul hoțomanului de Victor.

Glasul îi era mai puțin spart ca de obicei.

.. De altfel le semeni foarte bine... ai toate caracteristicile ramurii acesteia putrede... o figură de chefliu... cred că bei și d-ta, ca și ei...

Și arătă cu degetul către sticlă; fața lui Eustațiu deveni purpurie de minie și de jenă.

... Te-am chemat la mine în speranța că nu le semeni. Dar m-am înșelat... Ești un om inutil, un vicios, un om de nimic ca și ceilalți; e de ajuns să mă uit mai bine la d-ta ca să-mi dau seama de asta. Și cînd mă gîndesc că vei fi într-o bună zi lordul Barradys! Bietul Desmond, fiul lui David, se pare că nu mai are mult de trăit. Au murit cu toții. N-a mai rămas decît Desmond și cu mine, iar după noi, vii... d-ta.

Disprețul cu care întovărăși lordul aceste ultime cuvinte fu o adevărată palmă pentru Eustațiu. Apoi bătrînul se plecă înainte și lovi plin de mînie masa.

— Dar să nu crezi că în momentul în care vei deveni lordul Barradys vei moșteni și averea. Te înșeli grozav, Eustațiu. Vei fi lord, nu îți poate lua asta nimeni, dar nu vei moșteni nici o singură liră măcar; nimic.

Apoi căzu pe spătarul scaunului, epuizat, cu fața fără pic de sînge. Eustațiu, înnebunit de mînie, neștiind cum să se poarte cu bătrînul acesta țicnit, se temea ca nu cumva să leșine. Fața lordului era palidă, imobilă... un gînd îngrozitor trecu prin mintea lui Eustațiu. Dumnezeule, nu va...? Ar fi fost... groaznic și extrem de periculos. Apăsă pe butonul soneriei. Apăru majordomul care se uită la bătrîn, apoi îl ajută să se ridice. Fără un singur cuvînt, fără să se mai uite măcar la Eustațiu, bătrînul luă brațul servitorului și părăsi încăperea încet, cu pas șovăielnic.

Cap. 13. George Hendel

Eustațiu nu-și mai văzu gazda în seara aceea. Se retrase foarte agitat în bibliotecă și majordomul îi aduse un mers al trenurilor și-l rugă să-i spună ce tren va lua. Fiindcă nu-i plăcea să se scoale prea devreme, Eustațiu îl alese pe cel de 9 și un sfert cu intenția, bineînțeles, de a evita o nouă întîlnire cu infernalul moșneag. La ora 8 și trei sferturi se sui în luxoasa limuzină neagră, lăsînd un bacșiș regal; deși plecarea sa semăna mai mult ca o fugă, voia să se retragă cu toată demnitatea.

O noapte de somn într-un pat extrem de confortabil îl calmase cu totul. Se instală în compartimentul său cu convingerea că discuția cu

bătrînul lord nu fusese decît o glumă sinistră făcută de un bătrîn neputincios și dornic de răzbunare. După cele ce-i spusese Christendome și Henry Carr, bătrînul Barradys nu era decît deținătorul averii, de care nu putea dispune după voia lui. Natural că avea și o imensă avere personală, pe care nu i-o va lăsa lui, dar lui Eustațiu nu-i prea păsa de asta.

Dar era cuprins și de-o teamă secretă. Era oare exact? Oare averea îi revenea odată cu titlul? Ce-i spusese oare Henry Carr? „Lordul Barradys nu se poate folosi de bunurile acestea decît atîta timp cît trăiește, iar bunurile, la moartea lui, vor trece, împreună cu titlul, urmașilor din ramura sa." Asta era, dacă nu se înșela. Titlul îi revenea lui, odată cu titlul... Dar atenție. Era oare sigur? Explicațiile lui Carr puteau fi aplicate la toți moștenitorii sau numai la lordul Barradys?

Eustațiu începu să se tortureze fiindcă voia să-și amintească cuvintele exacte ale avocatului. Regreta din suflet că nu studiase dreptul și se întreba dacă există tratate care să trateze chestiunea asta. Carr vorbise și de o anulare posibilă a bunurilor. Ce spusese oare? "Donatorul poate anula foarte bine substituirea cu consimțămîntul deținătorului." Ce însemna asta? Desmond era în momentul de față donatorul, numai el putea anula substituirea, cu consimțămîntul lordului Barradys, evident, și Barradys declarase...

Foarte neliniștit, Eustațiu se silea să priceapă complicata problemă juridică. De ce ar fi anulat Desmond substituirea și l-ar fi îndepărtat pe el, Eustațiu, pentru vecie de moștenire? Îl primise doar foarte bine, părea că-l simpatizează chiar. Pe de altă parte, cine ar putea moșteni în locul lui? După Christendome și Carr, Hendelii hotărîseră să se păstreze bunurile în familie. El era singurul Hendel în viață. Ceilalți copii nu erau Hendeli, fiindcă se trăgeau din femei; tînărul Dick Carr, fiul Iuliei, sau Bernard Stone, care asistase și el la înmormîntare împreună cu mama sa — oare cum o chema?... Patience... Ei nu erau Hendeli veritabili; nu era decît el... oh, și vărul său George. Cum de nu se gîndise la el pînă acum? George și tatăl său William Hendel, angrosist de vinuri, îi uitase cu totul...

Tot timpul drumului, Eustațiu se gîndi. Oare de ce l-ar fi preferat pe George Hendel bătrînul Barradys și Desmond? Din cauza vieții lui

trecute poate? Ei bine, la urma urmei ce mare rău comisese? Primise o mică moștenire și dusese o viață destul de convenabilă; absolut respectabilă chiar. Și George? Era un mic negustor de vinuri. Nimic extraordinar în asta. Nu-i deosebea nimic, în afară de faptul că Eustațiu era mai mare și că va deveni lord Barradys.

De ce vorbise în felul acela bătrînul lord? Dumnezeu știe. Poate numai pentru motivul că Eustațiu aparținea ramurii mici, „ramura putredă", cum declarase bătrînul cel nebun. Dar George nu făcea și el parte din ramura asta? Atenție însă; bătrînul spusese „nepotul lui Clarence, fiul hoțomanului aceluia de Victor". Disprețul lui nu ajungea pînă la August, strămoșul comun al lui Eustațiu și George. Numai Clarence, fiul mai mare al lui August, și Victor, tatăl lui Eustațiu, aruncaseră rușinea asupra familiei, arătîndu-se cheltuitori, mari jucători de cărți, bețivi și petrecăreți. Al doilea fiu al lui August, Hubert, dusese o viață exemplară și fiul său, William, era mare angrosist de vinuri, iar George îi va moșteni întreprinderea. Fuseseră cu toții oameni foarte demni, oameni pe care Barradys îi găsea demni de marea moștenire; erau oameni care nu mai știau ce să facă cu banii.

Trenul intrase în suburbiile Londrei și Eustațiu începu să-și adune bagajele. Încercă, în același timp, să-și pună oarecare ordine în gînduri. În tot cazul, în toată afacerea asta juca mare rol și imaginația. Nu avea nici un motiv valabil pentru a-l crede capabil pe Desmond de asemenea gînduri negre cu privire la el. Oricum, era foarte bine să rămînă în cele mai bune raporturi cu el.

Duminica, pe care Jill și cu el, într-un exces de exuberanță, hotărîseră s-o petreacă la Brighton, pentru a sărbători ridicarea lui Eustațiu la rangul de șef al familiei, duminica aceasta trecu foarte greu și într-un mod destul de penibil, avînd în vedere schimbarea survenită în ultimul timp. Jill era cicălitoare iar Eustațiu nu avea altceva mai bun de făcut decît să se gîndească la necazurile lui.

Luni dimineața se duse să-l vadă pe Desmond, dar servitoarea îi răspunse că domnul era suferind și că nu primea pe nimeni; iar d-na Taulmin ieșise. Ușor neliniștit, Eustațiu reveni în cartierul său și începu să-și caute altă locuință. După lungi și minuțioase cercetări,

ajutat în cele din urmă şi de Jill, Eustaţiu găsi ceea ce dorea; un apartament situat într-o clădire nouă, la cîteva minute de Covent Garden. Se compunea dintr-o sufragerie spaţioasă, două dormitoare, o sală de baie, bucătărie etc. La ultimul etaj era şi o cameră pentru personal; fusese tapetată de curînd cu mult gust, aşa că Eustaţiu o lăsă aşa cum era.

Eustaţiu începu să şi-o mobileze în gînd cu lucrurile pe care le avusese în apartamentul de pe Saint-James, lucruri care zăceau de mai bine de trei ani într-un depozit.

Chiria era mai mare decît s-ar fi aşteptat Eustaţiu, dar, după o noapte de gîndire, semnă contractul şi dădu ordin direcţiei depozitului Maple să-i livreze mobilele luni dimineaţă. Îi mai rămînea deci o săptămînă pentru a-şi găsi un servitor; dar îl găsi în numai 24 de ore. Primul birou de plasare căruia i se adresă îi recomandă imediat „tocmai omul de care avea nevoie". După o întrevedere satisfăcătoare, James Hamilton, fostul valet al lordului Cockspur, depuse jurămîntul de credinţă şi de ascultare şi se instală în camera sa de pe Brandford Mansoines.

Joi, încurajat de perspectiva schimbării cadrului şi a situaţiei sale, Eustaţiu hotărî să-l viziteze pe unchiul William; va bea un pahar de Xeres cu bătrînul şi se va convinge dacă George are şanse să cîştige simpatia bătrînului lord Barradys şi a lui Desmond.

Biroul lui William Hendel, angrosist de vinuri, era chiar în City şi cum era în septembrie, iar afacerile nu erau prea presante, d-nul William Hendel îşi primi imediat nepotul. Comerciantul avea şi el nasul caracteristic al familiei şi tenul întunecat al ramurii mai mici; era un om de vreo 50 de ani, încă bine, cu o înfăţişare de bonom, foarte necesară meseriei sale.

— Intră, Eustaţiu, strigă el. Nu te-am văzut de mai bine de o lună, adică de cînd cu tragediile survenite în ramura „Baronului". A fost ceva îngrozitor în Scoţia şi destul de penibil pentru tine. Trebuie să-mi povesteşti cum a fost. Să luăm însă un pahar de Xeres mai întîi, nu? Sau mai bine un Amontilado? Dacă vrei, pot desfunda un Oloroso 1880... deşi e un vin pentru desert, merge şi la ora asta.

După ce optă pentru Amontilado, Eustaţiu fu nevoit să povestească din nou întîmplarea din Scoţia. Apoi, d-nul William ceru noutăţi despre fiul lui David. Eustaţiu îi povesti tot ce ştia, fără să insiste prea mult asupra gravităţii maladiei lui Desmond. In momentul în care întrebă ce mai face George, William surîse fericit.

— Ah, George a avut o surpriză foarte plăcută. Lordul Barradys l-a invitat foarte amabil să-l viziteze la Derrick House. A plecat chiar ieri din Kink-s Cross cu trenul de 11 şi 20. E prima dată cînd vărul Chandos se interesează de noi. Ne-a scris o scrisoare neaşteptat de politicoasă. Cred că-l cunoşti, nu?

Auzind întrebarea unchiului său, Eustaţiu simţi cum se înfurie. Deci, era ceva serios, da, era ceva la mijloc... în ceea ce priveşte povestea cu George. Dar ce putea fi...? Dar nu trebuia să pară nemulţumit faţă de William.

— Da, sigur că-l cunosc. Am fost pe la el chiar săptămîna trecută (asta îl va turti pe unchiul William). L-am găsit destul de slăbit. Si nu e deloc de mirare; pierderea celor doi nepoţi şi a strănepotului trebuie să-l fi costat foarte mult. Probabil că l-a invitat pe George pentru a face cunoştinţă şi cu ramura cadetă a familiei.

Eustaţiu fu surprins de indiferenţa cu care reuşise să vorbească. Unchiul William nu va şti niciodată ce şoc a simţit cînd a aflat că lordul Barradys îl invitase pe George la Derrick House. Da, fusese un şoc teribil, era inutil să nege asta. Ceea ce însemna că văzuse foarte just, sau, mai bine zis, că ipotezele pe care le făcuse după întoarcerea sa de la Newcastle nu erau lipsite de temei.

După ce plecă de la unchiul său, Eustaţiu petrecu restul după-amiezei în noul său apartament aranjînd mobila. Seara se duse la club şi aranjă o partidă de pocker pentru miercuri în noul său apartament. George Priestley şi Freddie Callater, un alt membru al clubului, îi promiseseră că-i vor aduce şi alţi jucători. În felul acesta, Eustaţiu voia să inaugureze o eră nouă în existenţa lui, era care-i va procura banii necesari existenţei pînă în momentul în care va începe să plouă cu „cristei fripţi"... dacă va începe vreodată o asemenea ploaie.

Marţi seara asistă la o recepţie dată de Jill în onoarea cîtorva actori şi actriţe. Eustaţiu nu aprecia prea mult relaţiile tinerei femei

pentru că teatrul nu-l atrăsese niciodată, singura stea care-l interesase fiind doar Jill. Avea însă și ea dreptul să-și primească prietenii, cu condiția ca recepția să nu fie prea zgomotoasă și Jill promisese că nu va fi deloc. Miercuri însă Jill nu va asista la inaugurarea noului apartament al lui Eustațiu, căci invitații lui erau oameni de afaceri și pe ea o plictisea foarte mult genul acesta de ocupații.

Vineri, Eustațiu se hotărî să se ducă la Desmond. Voia să se convingă în ce stare se găsește Desmond și, dacă va putea, să neutralizeze efectele supărătoare pe care trebuia să le fi avut vizita sa la lordul Barradys asupra lui Desmond. De altfel, Desmond îi era simpatic și ar fi fost foarte fericit dacă l-ar fi putut distra puțin. Se urcă deci într-un autobuz imediat după dejun și se opri chiar în fața casei vărului său iar cînd se apropie de ascensor aproape se lovi de Henry Carr, care cobora tocmai.

Avocatul avea o înfățișare obosită, dar imediat ce-l recunoscu pe Eustațiu, fața i se lumină.

— Ce întîmplare fericită! Sînt încîntat că te văd. Ai avut, cred, o mulțime de neplăceri de la ultima noastră întîlnire. Va trebui să-mi povestești odată cum s-a întîmplat. Vrei să iei masa cu mine la club în una din serile acestea? Te duci să-l vezi pe Desmond? Eu am luat tocmai dejunul cu el. Nu vreau să te mai rețin. Ești liber luni? Atunci vin în oraș și seara sînt liber.

— Perfect, răspunse Eustațiu, însemnîndu-și ora și adresa clubului lui Henry. Ce face Desmond?

Henry Carr dădu din cap.

— Nu prea bine, bietul băiat. Dar e foarte curajos. Atunci pe luni. Ușa fu deschisă de către d-na Toulmin care păru cam neplăcut surprinsă văzîndu-l pe Eustațiu.

— Bună ziua, d-nă Toulmin. Îl pot vedea pe Desmond?

— Regret foarte mult, d-le Hendel, dar sînt nevoită să răspund nu. Lui Desmond nu i-a fost bine astăzi.

Eustațiu se uită mirat la ea. De ce avea oare un aer așa de jenat?

— Îmi pare foarte rău. Dar știu că l-a primit totuși pe d-nul Carr, nu?

— Da... și tocmai pentru asta nu vă poate primi și pe d-voastră. D-nul Carr a luat masa aici și l-a obosit foarte mult pe Desmond.

— Bine, dacă e așa plec imediat. Îmi pare foarte rău că nu-l pot vedea. Cînd aș putea reveni?

D-na Toulmin ezită, apoi, după un moment de gîndire, spuse:

— Duminică dimineața se poate? Pe la 12 și jumătate? Dar numai pentru cîteva minute.

Și închise imediat ușa.

Cap. 14. Dezastrul

Nedumerit și puțin neliniștit, Eustațiu începu să coboare scara. Ceea ce îl intriga nu era atît faptul că i se interzisese de două ori accesul în camera lui Desmond, cît privirea bizară pe care i-o aruncase d-na Toulmin. Ridică din umeri și decise să se reîntoarcă peste cîteva zile. În hol îl întîlni pe Carr, care-l aștepta.

— Hello, spuse Eustațiu, dar de ce m-așteptați?...

— M-am gîndit că nu ți se va permite să-l vezi pe Desmond și în cazul acesta vei accepta să faci un tur cu mine prin parc.

După ce ajunseră în stradă, porniră spre Regent's Parc.

— Dar de ce te-ai gîndit că nu mi se va permite accesul în camera lui Desmond?

— Ce ți-a spus d-na Toulmin?

— Că Desmond nu se simte bine, aruncă cu brutalitate Eustațiu, iritat că avocatul știa că nu va fi primit.

— Da, așa credeam și eu, răspunse calm avocatul. Nu ești grăbit, nu-i așa? Am o întîlnire la trei și jumătate; pînă atunci avem tot timpul să facem o plimbare, dacă asta nu te plictisește.

Neavînd nimic de făcut, Eustațiu nu putea fi chiar așa de nepoliticos să refuze. De altfel, spera că va avea ocazia să-l sondeze pe Carr în privința moștenirii.

După cîteva minute de marș prin soarele fierbinte de septembrie, Carr propuse să se așeze; luară loc pe două scaune, sub un arbore.

Deși nu-i plăcea deloc să mai povestească o dată împrejurările morții lui David, mai ales în fața unui om al legii, Eustațiu n-avu încotro și povesti încă o dată moartea vărului său, în urma insistențelor avocatului. Henry Carr îl ascultă în tăcere, apoi îi puse cîteva întrebări relativ la anchetă; îl compătimi că trebuise să treacă prin momente așa de critice, apoi tăcu.

După cîteva minute de tăcere, se întoarse către Eustațiu și-i spuse surîzînd:

— Ei bine, Eustațiu, cred că nu vei nega că situația ta s-a schimbat foarte mult în cursul ultimelor luni. Și mai cred că știi foarte bine că după moartea bietului Desmond vei deveni moștenitorul prezumtiv al baroniei Barradys.

Simțind cum își accelerează inima bătăile, Eustațiu lăsă capul în jos.

— Da, știu. E extraordinar, nu? Nu mă gîndisem niciodată la o asemenea eventualitate.

— Evident, moștenitorii erau atît de numeroși. Mă întreb dacă pot risca să-ți dau un sfat prietenesc?

Se uită la Eustațiu, care înclină capul, întrebîndu-se ce avea să-i spună Carr.

— ... la moartea lui Desmond, continuă Carr, vei fi inundat de un număr foarte mare de scrisori de la diverși bancheri care-ți vor oferi sume mari, fără să fii obligat să dai nici un fel de garanție. Sînt niște adevărați demoni care tentează.

— Cred și eu. Da, dar după toate astea, speranțele mele vor fi destul de mari pentru a-mi permite să fac unele împrumuturi. Bătrînul Barradys are 90 de ani, nu e nemuritor... pe de altă parte trăiesc de prea mult timp în casă cu chirie ca să nu doresc să am și eu un apartament al meu.

Henry Carr, nervos, aruncă țigara.

— Tocmai aici încep dificultățile. Mi-ar fi foarte ușor să-l las să vorbească pe avocatul care e în mine și să spun: „Nu lua niciodată bani cu împrumut bazat numai pe speranțe", d-ta îmi vei răspunde foarte simplu: „De ce nu?" Or, eu am motive foarte puternice ca să-ți vorbesc așa cum ți-am vorbit. Aci se pune o dublă întrebare: mai întîi

vrei să ştii motivele acestea? Şi-apoi am eu dreptul să ţi le spun? Fiindcă vezi bine lucrurile acestea mi-au fost încredinţate mai mult sau mai puţin în secret, secret profesional bineînţeles. Sînt foarte tentat să tac, dar aş vrea să te cruţ de neplăceri posibile.

— Eşti destul de enigmatic, spuse Eustaţiu. În ceea ce mă priveşte, sînt gata să te ascult.

— Atunci perfect. Care sînt speranţele dumitale?

Eustaţiu se uită mirat la avocat.

— Mi-ai spus chiar d-ta că voi moşteni probabil baronia Barradys.

— Da, dar ce vei moşteni anume?

— Titlul şi averea. Mi-ai explicat toate acestea la Coombe şi mi-ai şi spus că bunurile întovărăşesc în mod necesar titlul.

— Dar nu, strigă Carr. Nu, asta nu e obligatoriu, deşi pînă acum, trebuie să recunosc, lucrurile s-au petrecut întocmai. În momentul de faţă, lordul Barradys e deţinătorul şi Desmond este donatorul; dar, în timp ce bătrînul nu se poate atinge de actul constitutiv, vărul nostru poate anula substituirea sau o poate destina altuia; pentru asta are nevoie de consimţămîntul deţinătorului. Nu e necesar ca, odată cu titlul, să moşteneşti şi averea; nu ştiu dacă prietenii dumitale, cămătarii, ştiu sau nu asta, dar cei care ştiu îţi vor cere garanţii ceva mai consistente decît speranţele.

Carr se întrerupse pentru a aprinde o nouă ţigară. Eustaţiu primise confirmarea temerilor sale cele mai oribile şi asta îl făcu să se cufunde într-un ocean de gînduri negre.

— Înţeleg. Dar asta nu-i decît o ipoteză, dacă nu mă înşel? Desmond îşi poate asigura succesiunea dar pentru ce ar face-o? Bătrînul Christendome spunea că lordul Barradys n-ar consimţi niciodată să se facă unele dispoziţii speciale.

Henry Carr surîse.

— Cred că Christendome ar fi de-a dreptul tulburat să vadă în ce fel au fost interpretate explicaţiile lui. Dar, oricum ar fi, Christendome a vorbit de lucrurile acestea într-un moment cînd situaţia era cu totul alta, adică într-un moment în care succesiunea era mai mult sau mai puţin asigurată printre membrii ramurii celei mari. David era în

viață și sperau cu toții că se va recăsători. Acum David e mort și singurul moștenitor e fiul său, care nu contează.

— Vrei să spui că acum, cînd eu sînt singurul moștenitor, vor să mă îndepărteze și să lase moștenirea altcuiva? întrebă Eustațiu uitînd orice prudență.

Henry Carr se uită la el cu atenție; apoi luă o hotărîre.

— Desmond mi-a spus în dimineața asta că străbunicul său i-a scris ca să-l sfătuiască să lase toată averea vărului dumitale George.

Eustațiu simți că-și pierde echilibrul, ca și cum ar fi primit o lovitură puternică în falcă. Rămase o clipă ca paralizat, apoi făcu un uriaș efort ca să-și revină căci nu trebuia ca celălalt să-și dea seama de efectul pe care-l avuseseră asupra lui cuvintele avocatului. În mintea lui nu mai era loc decît pentru un singur gînd: „Totul pentru nimic, un asasinat... pentru nimic". În realitate, vestea asta nu era decît confirmarea temerilor sale, dar nu era pentru asta mai puțin îngrozitoare: un adevărat dezastru. Dacă Desmond lăsa averea lui George, la ce-i mai folosea titlul? Fără bani un titlu era o adevărată nenorocire... nu putea servi decît drept momeală... Inima lui Eustațiu se strînse la gîndul acesta. Asta era singurul cîștig al încercărilor grele prin care trecuse, al riscurilor îngrozitoare la care fusese supus?

În timp ce mintea lui frămînta gîndurile acestea, obrajii își recăpătară culoarea lor normală... poate că Henry Carr nu observase nimic; se uita cu atenție la o dădacă ce se juca cu un copilaș.

— Extraordinar! Și pentru ce ar proceda Desmond în felul acesta?

Glasul lui Eustațiu devenise normal.

— Barradys e de părere ca și averea să fie moștenită de descedenții masculini ai familiei, dar are nu știu ce cu ramura dumitale. Crescut după principii foarte severe, l-a considerat întotdeauna pe bunicul dumitale Clarence drept o întruchipare a diavolului. Iar fiul lui Clarence, Victor, tatăl dumitale, i-a fost tot atît de antipatic. În felul acesta, d-ta ispășești greșeli pe care nu le-ai comis niciodată. Din nenorocire, fratele lui Clarence, Hubert, a fost un om foarte chibzuit și muncitor și bătrînul Chandos crede că moștenitorii lui sînt singurii demni de averea Hendel, nu te poate împiedica să nu moștenești titlul, dar vrea ca George să primească averea.

— Da? Dar Desmond se va lăsa oare influenţat de bătrînul ăsta nebun? întrebă mînios Eustaţiu.

Henry Carr dădu din umeri.

— Mi-e teamă că da. Desmond îl consideră ca pe-un patriarh al familiei şi cuvintele lui sînt adevărate ordine pentru Desmond. Deşi te iubeşte foarte mult, Desmond adică, mi-a spus-o chiar astăzi.

Dar va face ceea ce îi va ordona Barradys.

Eustaţiu se stăpîni cu greu; era peste măsură de indignat şi de furios. De ce s-ar spovedi în faţa unui om care nu poate face nimic pentru el? Şi totuşi... Desmond îl preţuia foarte mult pe Carr şi-i cerea deseori sfatul. Poate că...

— E o lovitură destul de grea, spuse el cu cel mai calm ton din lume. Dar e ceva absolut sigur? Şi crezi... crezi că e just? Dar dacă crezi că nu e just n-ai putea... n-ai putea vorbi despre asta cu Desmond?

Şi se uită neliniştit la tovarăşul său.

— Voi face tot ce voi putea, dar vizitele mele la Desmond n-au un caracter oficial. De afacerile familiei se ocupă bătrînul Christendome şi, din nenorocire... cum ţi-am mai spus... pare că nu are o părere bună despre d-ta.

— Bătrînul Christendome? — făcu mirat Eustaţiu. Ce dracu i-oi fi... ce-ar putea avea cu mine? Oh!

— Nu ştiu, prejudecăţi de bătrîn probabil, contra tinerilor care nu fac nimic, răspunse Carr făcîndu-se că n-a auzit ultima exclamaţie a lui Eustaţiu, exclamaţie care fusese scoasă în momentul în care acesta pricepuse motivele pentru care nu-l prea iubea bătrînul avocat. Asistase şi el la înmormîntarea de la Glenellich şi poate că vorbise chiar şi poliţiei...

Ideea asta înnoi toate temerile lui Eustaţiu. Nu cumva se va fi lăsat influenţat Hannay de către Christendome? Foarte puţin probabil, căci procurorul avea bănuieli chiar mai înainte de a sosi din Scoţia, bănuieli pe care trebuia să i le fi strecurat blestemata aceea de Joan Hepe-Fording. Poate că notarul vorbise procurorului de reglementările succesiunii. Atunci de ce nu făcuse nimic Hannay? De

ce i permisese să părăsească Scoţia? Înţelesese că nu avea probe suficiente pentru a-l acuza de crimă, sau poate...?

Eustaţiu se înfioră la gîndul acesta teribil.

— ... Sau poate Hannay aştepta noi probe, poate că îl spiona, îl urmărea pas cu pas în speranţa de a-l vedea comiţînd vreo prostie?

Eustaţiu abia se putu abţine să nu spioneze împrejurimile.

Carr se uită la ceas.

— Trebuie s-o pornim, altfel voi întîrzia. Aş vrea să te pot ajuta, Eustaţiu. Iulia şi copiii ţin foarte mult la d-ta şi am fi bucuroşi dacă ai deveni bogat. Dar nu cred că am prea mare influenţă asupra lui Desmond. Dacă lordul Barradys a hotărît ca toate bunurile să-i fie lăsate lui George, atunci lucrurile se vor întîmpla întocmai.

Blestemat fie bătrînul acela nebun! Blestemat! Şi eu care mă temeam să nu moară în seara aceea! Dumnezeule! Dacă ar fi murit atunci nu s-ar mai fi întîmplat nimic din toate acestea!

Cap. 15. Sentinţa de moarte

Totul pentru nimic! Totul pentru nimic! Ziua aceea oribilă, uciderea lui David, reintoarcerea pe şalupă, debarcarea la Glenellich cu cadavrul. Coşmarul acela care nu se mai sfîrşea! Şi apoi poliţia, interogatoriul, reconstituirea crimei, luarea fotografiilor. Şi pe urmă aşteptarea zilei următoare, teama de poliţie, de anchetă. Şi poate că mai e urmărit şi astăzi!

De data asta, Eustaţiu se uită instinctiv în urma lui. Nu văzu pe nimeni. Şi de ce ar fi văzut pe cineva? Pentru ce l-ar fi urmărit? Ce spera poliţia să scoată din purtarea lui? Cu toate bănuielile care planau asupra lui, o singură mărturisire l-ar putea doborî: aceea a unui om care l-ar fi văzut înfigînd cuţitul în David. Şi era inutil să caute pe cineva de felul acesta la Londra; un pescar înarmat cu un telescop, sau un braconier cu un binoclu puternic, aceştia ar fi fost singurii martori ipotetici care l-ar fi putut acuza.

Atunci de ce să se mai chinuie? Dacă procurorul nu l-ar fi crezut, l-ar fi arestat pe loc. Nu, trebuia să-l fi crezut!

Dar asta nu-i schimba cu nimic situaţia. Dacă Desmond îl asculta pe lordul Barradys, nu i-ar folosi cu nimic chinurile prin care trecuse. Apoi mai contractase şi datorii noi pe care nu ştia cum le va mai plăti. Cum va plăti toate acestea? Asta însemna dezastrul, ruina, pierderea dragei lui Jill, inevitabila cădere. Nu, dar nu se va da bătut, va lupta pînă la urmă. Vai, dacă ar fi ştiut l-ar fi ucis pe nebunul acela bătrîn mai înainte ca să-i scrie lui Desmond scrisoarea aceea infernală. Asasinase un om pentru a-i moşteni averea şi va mai asasina unul ca să se asigure că nu-i va scăpa prada din mîini.

Era oare prea tîrziu? Dacă lordul Barradys ar muri imediat, atunci Desmond nu-i va mai lua în consideraţie sfatul. Dar cum să-l ucidă pe bătrîn? Să-i scrie şi să-i ceară o întrevedere? Lordul Barradys îl va refuza cu siguranţă. Cel mai bun lucru ar fi fost să se introducă în castel pe furiş şi să-l ucidă în timpul somnului. O pernă pusă deasupra şi ar fi fost de-ajuns. Dar cum să intre în locuinţa aceea imensă care trebuie să fie închisă ermetic în timpul nopţii, mai ales că nici nu-i cunoştea planul? Nu ştia unde e camera de dormit a bătrînului şi nici unde doarme majordomul şi valetul personal al lordului. Şi poate că e o gardă de noapte în castel, sau un cîine. Riscurile erau prea mari.

Dar va înfrunta pericolul; răsplata era măreaţă, iar căinţa de o sută de ori preferabilă unui eşec, îşi spunea. În starea disperată în care se găsea, că moartea era preferabilă înfrîngerii totale.

Între timp trebuia însă să bea. Nu mai putea suporta gîndurile negre care-l încolţeau. Nu trebuia s-o vadă pe Jill. Asta l-ar fi descurajat. Inutil să se mai ducă la club, prezenţa lui George Priensl-ley i-ar fi fost insuportabilă. Alcoolul era singura tovărăşie veselă.

Se duse la „Julian" şi, după cîteva pahare, mintea lui Eustaţiu deveni mai clară; se trezi deodată optimist. Gata întotdeauna să se agaţe de cele mai nenorocite eventualităţi, se lăsase impresionat prea mult de Carr; avocaţii ăştia nu erau decît nişte bufniţe rău prevestitoare. Era aproape sigur că Desmond nu se va lăsa influenţat de bătrînul Barradys! Cel mai bun lucru era să se convingă singur de asta, să-l viziteze pe Desmond duminică şi se va linişti.

Ziua de sîmbătă trecu greu. Criza de optimism căpătată la „Julian" se risipi repede și disperarea puse din nou stăpînire pe Eustațiu.

A doua zi, la ora 12 și jumătate precis, era în fața apartamentului lui Desmond; fu introdus de către d-na Toulmin.

— Camerista n-a venit încă de la biserică, explică ea. Îi dau voie să se ducă la biserică o dată pe lună, iar cînd sînt cinci duminici într-o lună, o învoiesc și a cincea duminică.

— „Ce mă poate interesa pe mine asta?", se întrebă Eustațiu. „Și de ce îmi vorbește cu atîta voluptate? Nu era tot așa de binevoitoare și la prima mea vizită".

— ... Mă tem că nu vă voi putea permite să stați prea mult cu Desmond, continuă d-na Toulmin. A avut o săptămînă foarte proastă, e mereu nervos și se obosește imediat. Vă rog, însă, nu-i spuneți că v-am spus toate acestea; e bucuros cînd i se pare că nu-mi dau seama de starea lui. Veți pleca însă imediat ce vă voi face semn, cînd voi duce batista la nas, de exemplu.

Vizitatorul străbătu holul, salonul și se duse pe balcon, unde-l găsi pe Desmond. Tînărul era întins într-un șezlong, cu o cuvertură pe genunchi. Eustațiu fu mirat peste măsură de înfățișarea lui schimbată; avea privirile rătăcite, ochii obosiți, cu cearcăne violete, tulburi.

Spre marea neplăcere a lui Eustațiu, D-na Toulmin se așeză pe un scaun lîngă bolnavul său și începu să împletească mai departe. De ce dracu nu-l lăsa singur cu Desmond? Nu va putea afla nimic de la vărul său dacă femeia aceasta rămînea aici; cum să facă să scape de ea? Printr-o abilitate oarecare sau printr-o impolitețe directă?

Nervos și nehotărît, Eustațiu se uită la cei doi tovarăși, remarcă dibăcia degetelor d-nei Toulmin, extrema nervozitate a degetelor lui Desmond, observă, de asemenea, și absența sticlelor și cutiilor cu medicamente care înconjoară în mod obișnuit un bolnav. Pe măsuță nu era decît un pachet cu țigări destinate vizitatorilor, căci Desmond nu fuma și o cutie cu ciocolată pentru el.

Cei doi bărbați păreau că nu au a-și spune nimic; conversația fu condusă tot timpul de d-na Toulmin. Au vorbit despre situația din Abisinia, despre starea bugetului, cursele de cai, de vînătoare și, în

cele din urmă, despre apropiatele alegeri. Eustaţiu se simţea din ce în ce mai prost şi se hotărî să se scape cît mai repede de prezenţa acestei femei plicticoase.

Se făcu că e foarte atent la ceea ce debitează ea, apoi, pe tonul cel mai cordial din lume, îi spuse:

— Nu vrei să faci o mică plimbare înainte de masă, d-nă Toulmin? Timpul e minunat şi te-aş putea înlocui eu pe lîngă Desmond.

— Mulţumesc, d-le Hendel, dar mi-am făcut plimbarea înainte de a o invoi pe Gladys. Crezi că Franţa va abandona etalonul aur?

Zut! Nu voia să se mişte de lîngă bolnav; era mai mult decît clar... infirmierele acestea cînd se încăpăţînează fac mai mult decît zece catîri la un loc. Va rămîne pe loc; dar Eustaţiu se hotărî să profite de o clipă cînd va părăsi poate totuşi balconul. Desmond ar fi fericit să poată vorbi cîteva minute numai cu el; doi bărbaţi nu vorbesc niciodată în voie cînd e de faţă o femeie. Pentru moment se va sili să-i distreze aşa cum va putea mai bine pe bietul bolnav.

Dar toate încercările lui dădură greş. Desmond era agitat, nervos, foarte deosebit de tînărul încîntător pe care-l cunoscuse Eustaţiu la prima lui vizită. Puţin după asta d-na Toulmin scoase în mod ostentativ o batistă şi se şterse la nas. Ca să se răzbune, Eustaţiu se făcu că nu înţelege semnalul şi, aprinzîndu-şi o nouă ţigară, începu o dizertaţie asupra bucătăriei ungureşti, despre care de altfel nu ştia nimic. D-na Toulmin îşi şterse nasul a doua oară şi spuse:

— Mi se pare că am răcit; e un curent de aer rece pe aici.

Apoi se ridică. De data asta Eustaţiu fu silit s-o imite. În timp ce pătrunse în micul vestibul observă că uşa situată în faţa salonului era întredeschisă. La venirea lui uşa fusese închisă. Probabil că Gladys se reîntorsese de la biserică... sau din locul în care-şi petrecuse „a cincea duminică".

— La revedere, d-nă Toulmin. Voi mai reveni peste o zi sau două, poate te voi putea înlocui o întreagă după-amiază. Trebuie să fie foarte greu să ieşi acum cînd Desmond e aşa de rău.

Infirmierea îi întinse mîna.

— Foarte amabil din partea d-voastră, d-le Hendel, dar cred că pentru moment ar fi preferabil să nu mai veniţi pe la d-nul Desmond.

Ați constatat chiar d-voastră că nu se simte bine deloc. Sînt foarte preocupată de soarta lui și vreau să-l consult pe sir Horace.

Eustațiu ieși.

Fusese primit foarte rece și purtarea bolnavului îl neliniști. Se arătase extrem de încurcat, probabil în urma scrisorii bătrînului Barradys. Bietul Desmond era probabil nenorocit că trebuia să strice în felul acesta toate planurile vărului său, văr pentru care nu avea nici un fel de antipatie.

În timp ce Eustațiu se îndepărtă de casă, cufundat în gînduri, era cît p-aci să se lovească de-o tînără, corect îmbrăcată, ale cărei trăsături îi erau destul de familiare. Ce dracu?... Da, era Gladys. Asta însemna că nu era în apartament în timp ce... Trebuie să se fi înșelat în privința ușii aceleia. Să se ducă după ea, s-o strige, s-o întrebe la ce oră obișnuia d-na Toulmin să iasă? Nu, ar fi însemnat să devină suspect... era mai bine să aștepte, s-o revadă în apartament și abia atunci să-i vorbească.

Inutilitatea vizitei sale nu-l enervă prea mult, își regăsise spiritul lui de luptător și era hotărît să nu dea înapoi. După ce învinsese emoția pricinuită de declarațiile lui Carr, voia să dea la o parte toate piedicile care i-ar fi stat în cale. Mai întîi puțină șiretenie, adică o mică întrevedere cu Desmond, pe urmă abilitate, farmec, tot felul de artificii prin care ar fi putut opri executarea ordinelor date de bătrînul maniac de la Newcastle. În cel mai rău caz, însă, se va ocupa chiar el de bătrînul demon, deși ar fi preferat să nu riște chiar atîta.

A doua zi luă masa în tovărășia lui Henry Carr. Bun băiat acest Henry. Un amestec curios de prudență profesională și de cordialitate. Poate că mai știa și alte lucruri care i-ar fi fost de cea mai mare utilitate. Va încerca să afle totul.

Junior English Universities Club era poate cel mai puțin select și cel mai puțin prosper dintre toate cluburile universitare ale Londrei. Grație cotizației foarte mici pe care trebuiau s-o plătească, avea un număr foarte mare de membri care aparținuseră diferitelor universități. Avea trei curți pentru diferite jocuri, o piscină, un bar remarcabil, mai multe camere de culcat și un restaurant destul de acceptabil.

— Mi-am abandonat vechiul meu Club prin 1923, atunci cînd începuseră să-mi meargă foarte prost afacerile, explică Carr conducîndu-și invitatul să se spele pe mîini. Am stat fără să fiu înscris la nici un fel de club aproape cinci ani, apoi un prieten mi-a vorbit de clubul acesta fără prea mari pretenții. Am venit să-l văd și m-am înscris imediat... și n-am regretat asta niciodată. Fac din cînd în cînd cîte un pic de sport, mîncarea nu-i rea; găsesc întotdeauna o cameră la dispoziție și unii din membrii clubului sînt foarte plăcuți tovarăși.

Henry Carr era un conviv admirabil. Înțelegînd că Eustațiu trece prin momente penibile, făcu cele mai mari eforturi ca să-l distreze.

— Nu vrei să luăm cafeaua pe terasă? — propuse avocatul la sfîrșitul mesei. Trebuie să fie foarte plăcut și vom putea vorbi fără să fim deranjați de nimeni.

Eustațiu nu așteptă a doua invitație. Povesti fără nici un fel de introducere că, imediat după moartea lui David, știind că el e cel care avea să moștenească titlul și averea, făcuse cîteva datorii, începuse să trăiască pe picior mare și că avusese un șoc teribil aflînd planurile bătrînului lord.

— Nu poți face nimic, Henry? Cred că poți împiedica pe Desmond să anuleze distribuirea și să lase totul lui George. Și tu, și Blanche. Cu ce drept ar moșteni acesta din urmă? Nu e drept, nu-i așa? Sînt sigur că și Blanche e de părerea mea. Am impresia că mă simpatizează, căci s-a purtat foarte drăguț cu mine la Coombe și la Glenellich; de altfel, cred că tot ea l-a sfătuit pe David să mă invite la vînătoare. Desmond ține enorm de mult la ea, ca și la d-ta, de altfel. Și sînt convins că, dacă i-ați vorbi de asta amîndoi, ar renunța foarte ușor la ideea de a lăsa totul lui George.

Eustațiu se uita la Carr cu neliniște, încercînd să citească gîndurile avocatului pe fața lui; începuse să se întunece. Aprinse o țigară și la lumina ei Eustațiu observă că avocatul surîde, deși situația nu avea nimic comic.

Urmă un lung răstimp de tăcere.

— La ce bun să-ți mai faci iluzii, spuse Henry. Îmi pare foarte rău de ce ți s-a întîmplat, dar nu se mai poate face nimic. L-am vizitat pe Desmond chiar după-amiaza asta; mi-a spus că s-a hotărît să

satisfacă dorința lordului Barradys și să lase toată averea sa lui George.

În inima lui Eustațiu muriră toate speranțele și optimismul care îl susținuse ultimele trei zile se risipi. Lucrurile erau aranjate în mod definitiv, tonul lui Henry Carr arăta asta destul de clar; declarația avocatului era asemeni unei sentințe de moarte.

Trecură mai multe minute. Eustațiu rămase nemișcat; țigara se consuma singură. Eustațiu nu încercă să-și ascundă disperarea.

Henry Carr îl observa în liniște, cu gura strîmbată de același surîs enigmatic. În sfîrșit vorbi.

— Mai există totuși ceva care ar putea atenua spusele mele. Desmond nu poate anula substituirea înainte de a fi major; or, împlinește 21 de ani abia la 15 noiembrie.

Cap. 16. Eustațiu se lovește de un zid

În cazul acesta Desmond va fi ucis. Tînărul trebuia să moară înainte de-a fi semnat substituirea. Trebuia împiedicat cu orice preț să facă asta. Eustațiu nu avea prea mult timp de pierdut, căci nu mai eraû decît șase săptămîni pînă la 15 noiembrie și nici nu mai putea fi găsită altă soluție. Desmond trebuia să moară înainte de majoratul său, înainte de-a avea dreptul să lase moștenirea lui George. De ce lui George? Ce interes prezenta oare vînzătorul acesta de vinuri?

Un brusc acces de furie îl cuprinse pe Eustațiu la gîndul nedreptății ce voiau să i-o facă cei doi oameni: lordul Barradys și Desmond. Nici măcar bolnavul nu fu scutit de mînia asta formidabilă și Eustațiu se simți aproape satisfăcut la gîndul că, în starea asta de spirit, îl va putea ucide cu mult mai puține remușcări. Îi era foarte simpatic Desmond și gîndul că acesta trebuia să moară de mîna lui îi era de-a dreptul neplăcut. Dar, cum n-ar fi trăit prea mult nici așa, era ca și cum i-ar fi făcut un serviciu. Scutindu-l de o seamă de dureri și chinuri nu se putea bucura prea mult de viață, stînd veșnic în șezlong, cu infirmiera lîngă el. Probabil că nici n-avea ce să regrete.

De ce nu se gindise oare mai devreme la soluția asta? De ce nu l-a ucis oare mai din timp pe bătrînul din Newcastle; căci fără influența nefastă a acestuia, lui Desmond nu i-ar fi trecut niciodată prin gînd să lase averea lui George. Acum nu-i mai rămînea decît să-l suprime pe Desmond și asta cît mai curind posibil. De ce nu se gîndise la asta mai de mult? Eustațiu își răspunse foarte sincer; fiindcă, ucigîndu-l pe lordul Barradys, ar fi avut o adevărată plăcere, plăcere pe care a resimțit-o de altfel și cînd l-a ucis pe David; contra lor avea o furie oarbă, fusese umilit de ei, voia să se răzbune. Contra lui Desmond n-avea însă nimic, îl simpatizase; chiar și gîndul de a-l ucide fusese foarte departe de el.

Suprimarea lui Desmond nu numai că era mijlocul cel mai eficace și mai direct, dar și cel mai simplu, din cauza suferințelor sale. Eustațiu era convins că ia anumite droguri pentru a fi scutit de dureri, iar ca să-l ucidă nu trebuia decît o neînsemnată substituire de droguri; să pună o doză mortală în locul uneia inofensive și totul se termina. Trebuia să afle însă ce fel de droguri întrebuința și în ce fel îi erau administrate. La nevoie va ghici, căci nu erau prea multe procedee de a trata sarcomul măduvei șirei spinării. În afară de radium și de raze X, Desmond lua probabil o serie întreagă de somnifere; injecții cu morfină, amestecuri de veronal și luminal sau alt somnifer pe bază de opiu. Poate că lua morfina pe cale bucală, căci nu toți bolnavii suportă injecțiile. Dacă Desmond lua somniferele în felul acesta, era foarte simplu de ajuns la scopul pe care-l urmărea Eustațiu. Va face în așa fel încît să absoarbă o doză mare, absolut insuportabilă, pentru organismul lui slăbit și gata. Nu, era mai bine să procedeze altfel; să-i mărească doza treptat; în felul acesta, slăbirea bolnavului se va produce treptat și nu va trezi nici un fel de bănuială.

Dar cum să pătrundă în imediata vecinătate a lui Desmond? Admițînd că bolnavul folosea într-adevăr un somnifer, trebuia să afle și felul în care îi era administrat și dacă acesta era administrat pe bază de injecții, așa cum lasă să se bănuie veșnica prezență a unei infirmiere. Atunci Eustațiu nu va putea dubla și tripla dozele. În cazul în care lua somniferul pe cale bucală trebuia să descopere locul unde ținea flaconul. Asta reclama cîteva vizite de recunoaștere. D-na

Toulmin constituia obstacolul cel mai important; ea făcea de gardă în mod conştiincios şi nu se lăsa prea uşor intimidată.

Afacerea asta reclama timp. Iar el nu avea în faţa lui decît şase săptămîni şi afacerea nu reclama numai timp, ci şi extrem de multe precauţii. Nu trebuia să trezească nici cea mai mică bănuială. După aventura din Scoţia ar fi fost o adevărată nenorocire, iar Eustaţiu nu ştia precis dacă poliţia engleză şi cu cea scoţiană sînt în strînsă legătură, chiar dacă poliţia londoneză nu ştie nimic de bănuielile poliţiei scoţiene în privinţa morţii lui David. Detectivii de la Scotland - Yard ar face foarte repede legătura dintre moartea lui Desmond şi cea a tatălui său.

Aşa cum observase şi cu prilejul primei sale crime, Eustaţiu ajunse repede la concluzia că proiectele erau mult mai simplu de conceput decît de dus la îndeplinire. Trebuia să se gîndească la cele mai mici amănunte, să pună la punct totul, să se pregătească pentru înfruntarea a o mie de riscuri. Cînd se trezi, a doua zi dimineaţa, Eustaţiu era foarte descurajat; ar fi dat nu ştiu cît ca să nu mai fie nevoit să ucidă încă o dată, dar dacă nu făcea asta îl aştepta ruina.

În timp ce se îmbrăca, însă, hotărî să găsească chiar în dimineaţa aceea mijlocul de a pătrunde în apartamentul lui Desmond, pentru o primă recunoaştere. Trebuie s-o spioneze mai întîi pe d-na Toulmin, să-i afle orele de ieşire, probabile după instalarea lui Desmond pe balcon, cînd ieşea după cumpărături sau la plimbare. Deşi nu ştia nimic precis cu privire la asta, totuşi Eustaţiu avea intuiţia că infirmiera cumpăra ea tot ce era destinat pentru uzul bolnavului său. În cazul acesta nu mai avea de pierdut nici un minut, căci era ora nouă.

O oră mai tîrziu, ascuns în dosul unui ziar, stătea pe o bancă din cimitirul din imediata vecinătate a străzii lui Desmond. Cum era o zi foarte frumoasă şi în jurul lui erau mai mulţi oameni care se plimbau, rămase neobservat. Pe la ora 11, o văzu pe d-na Toulmin, cu două cărţi şi un coş în mînă, apărînd la colţul străzii şi urcîndu-se într-un autobuz cu direcţia spre sudul oraşului.

Totul mergea de minune. Cărţile erau destinate probabil unei biblioteci de schimb, coşul anunţa că infirmiera avea de făcut unele cumpărături, autobuzul presupunea o bună distanţă de parcurs, ceea

ce însemna că d-na Toulmin va lipsi cîtva timp. Cinci minute mai tîrziu, Eustațiu oferea ziarul unui vecin de bancă și pornea spre imobilul în care locuia Desmond. Liftierul, care-l cunoștea din vedere, duse mîna la casschetă și-l conduse la etajul al cincilea fără să-l mai întrebe ceva. Îi deschise Gladys, care rămase nedumerită și puțin cam încurcată; semăna cu d-na Toulmin, așa cum o văzuse la cea din urmă vizită. Ce Dumnezeu aveau femeile astea? Probabil că Desmond nu le pusese la curent cu intențiile sale testamentare.

— Bună ziua, spuse Eustațiu. Pot s-o văd pe d-na Toulmin?

Eustațiu știa că are succes la femei; surise seductor și observă, spre marea lui mulțumire, că tînăra fată roșește și lasă ochii în jos.

— D-na Toulmin a ieșit, d-le, răspunse fata.

— Ce păcat! Și eu care eram sigur că o voi găsi acasă! Iese în fiecare zi la ora asta?

— Da, d-le, dar va fi înapoi la prînz.

Minunat. Mica comedie îi reușise pe deplin.

— În cazul acesta cred că-l pot vedea puțin pe d-nul Desmond!

Cuvintele acestea măriră încurcătura fetei.

— Oh, d-le, cred că asta nu va fi posibil. D-nul Hendel nu primește nici o vizită în absența d-nei Toulmin.

La dracu cu regulamentele astea! Știind însă că și cele mai aspre regulamente pot fi încălcate, își vîrî mîna în buzunar și începu să zornăie monedele; arboră în timpul acesta surîsul său cel mai seducător.

— Cred că asta nu mi se poate aplica și mie, nu-i așa, Gladys?, făcu el pe un ton confidențial.

Dar fața fetei deveni mai aspră.

— Ba da, d-le, căci mi-e foarte teamă!

Un nou obstacol, deci. Trebuia să-și schimbe tactica.

— Bine, atunci o voi aștepta pe d-na Toulmin. Cred că-mi vei permite să intru și să iau loc.

Fata șovăi. Probabil că problema asta depășea cadrul instrucțiunilor primite și nu putea refuza o cerere așa de inocentă.

— Cred... cred că nu veți putea intra nici în salon și nici în sufragerie; camerele acestea dau pe balcon și d-nul Hendel ar observa imediat prezența d-voastră.

— Voi sta atunci în hol.

Hendel intră cu pas hotărît şi luă loc pe un scaun. Holul îi convenea de minune. De aici putea pătrunde foarte uşor în dormitorul lui Desmond şi în odaia unde ţinea infirmiera medicamentele.

Gladys, neştiind dacă făcuse bine sau nu, mai întîrzie puţin, apoi dispăru într-un coridor care ducea, probabil, la bucătărie. La urechea lui Eustaţiu ajunse un murmur de glasuri, apoi fata reveni.

— Vreau s-o previn pe d-na Toulmin că o aşteptaţi. Cred că ştiu unde e în clipa asta.

Şi se apropie de telefon.

— Oh, nu, te rog, nu spune nimic. Nu vreau s-o oblig să se întoarcă prea repede. Pot foarte bine să aştept, căci nu sînt grăbit.

Era foarte enervat. De ce nu-l lăsau în pace!

— Nu face nimic, d-le. Altfel sînt sigură că d-na Toulmin se va supăra... Welbeck 3781... Nu, 3781 dacă sînteţi drăguţă...

— Totuşi...

Eustaţiu simţi că nu poate face nimic.

— Times Book Club? Sînteţi amabilă să transmiteţi un mesaj d-nei Toulmin cînd va veni să schimbe cărţile d-lui Hendel? Spuneţi-i că...

Gladys se întrerupse şi întoarse capul către Eustaţiu.

—...dl. Eustaţiu Hendel, nu-i aşa?

Eustaţiu făcu semn că da.

—... că dl. Eustaţiu Hendel e aici şi o aşteaptă pe d-na. Asta e tot, mulţumesc.

Şi puse receptorul la loc.

— Nu veţi avea prea mult de aşteptat, d-le. Doriţi un ziar?

— Mulţumesc!

O ultimă şansă. Infirmiera nu va reveni mai repede de un sfert de oră. Şi imediat ce fata se va duce la treburile ei...

— Mulţumesc şi nu te mai ocupa de mine. Voi aştepta citind.

Eustaţiu desfăcu ziarul şi cu coada ochiului o văzu pe Gladys dispărînd pe o uşă aşezată în faţa salonului. Dar fata nu închise uşa, ci o lăsă întredeschisă, aşa cum o văzuse Eustaţiu în cursul ultimei sale vizite. De ce nu se învaţă odată servitorii aceştia că trebuie să închidă

ușa în urma lor? După cîteva minute, după ce fata își va începe lucrul, va începe să opereze și el.

Neauzind nici un fel de zgomot, Eustațiu trase concluzia că fata trebuie să fie ocupată cu cusutul. Strînse ziarul la loc, îl puse pe parchet și se ridică îndreptîndu-se spre ușa care credea că dă în dormitorul lui Desmond, cînd văzu o umbră profilîndu-se pe geamul ușii întredeschise. Umbra făcu o mișcare, ceea ce-l făcu pe Eustațiu să creadă că e spionat, probabil chiar de Gladys. Felul în care era întredeschisă ușa nu putea fi văzut, dar dacă fata se hotărîse să-l spioneze, imediat ce-l va auzi făcînd zgomot, deschizînd o ușă mai cu seamă, se va uita repede în hol și va vedea că el nu mai e pe scaunul pe care-l lăsase. Era foarte periculos, nu trebuia să dea de bănuit nimic.

Eustațiu reveni pe scaun, luă ziarul și începu să blesteme femeile. În timp ce întorcea fără nici un interes paginile, fu apucat de-un adevărat acces de disperare. Cum trebuia să procedeze față de femeile acestea credincioase? Cum să le înșele vigilența? Cum să intre în camera lui Desmond și cum să descopere...?

Se auzi ascensorul urcînd, apoi o ușă care se deschide, o umbră profilată pe geamul ușii de intrare, o cheie întoarsă... și d-na Toulmin intră în hol. Fața îi era congestionată, respira greu, dar văzîndu-l pe Eustațiu se liniști. Eustațiu zări cu coada ochiului capul lui Gladys ieșind prin deschizătura ușii. Apoi ușa se închise.

— Sînt dezolată că v-am făcut să așteptați atîta, d-le Hendel, spuse infirmiera punînd pe masă două cărți și coșul gol.

— Iar eu sînt tot atît de dezolat că te-am făcut să vii prea repede. I-am spus doar fetei că pot aștepta.

— Nu, a făcut foarte bine că m-a prevenit. Mă scuzați că nu vă poftesc în salon, dar nu vreau să-l deranjez pe Desmond.

— E tot așa de rău, d-nă Toulmin?... Chiar mai rău, nu?

— Sper că nu... dar trebuie să fac tot posibilul ca să nu-l obosesc deloc.

— Îmi vei permite totuși să-i spun cîteva vorbe? Promit să nu-l obosesc deloc.

Eustațiu avea impresia că se izbește de un zid.

— Îmi pare foarte rău d-le Hendel, dar e imposibil. Desmond are invitaţi la dejun şi trebuie să se odihnească între timp.

— Are invitaţi?

— Da, pe verii săi, d-nul William Hendel şi fiul său.

Cap. 17. Moartea unui alt Hendel

În seara aceea, Eustaţiu era cam prost dispus şi nevoit să stea cîteva ore în tovărăşia prietenilor lui Jill, jucînd la perfecţie rolul de stăpîn al casei, servind lichioruri, glumind cu femeile şi abţinîndu-se să nu pălmuiască bărbaţii. Era preocupat de gîndul că nu-şi va putea duce la îndeplinire planul. Trebuia să cîştige numaidecît pe cele două femei: infirmiera şi camerista.

Nu putea recurge în nici un caz la violenţă cu ele. Pe Gladys n-o putuse corupe cu bani în dimineaţa aceea, era incoruptibilă, iar d-na Toulmin îi era ostilă, Dumnezeu ştie de ce, şi nu avea curajul s-o înfrunte. Dar timpul trecea; la sfîrşitul celor şase săptămîni, în cazul în care planurile i-ar fi eşuat, era un om mort.

Ultimii invitaţi plecară pe la ora unu şi jumătate, iar Jill mai stătu un moment pentru a bea un ultim pahar numai cu el.

— Ce te preocupă aşa de mult, dragul meu? îl întrebă, mîngîindu-i părul. Te-au plictisit prietenii mei?

— Oh, nu, sînt nişte oameni foarte drăguţi. Numai că... mă găsesc într-o situaţie foarte proastă.

Şi Eustaţiu îi povesti toate dificultăţile şi neplăcerile din ultima vreme. Jill îl ascultă cu atenţie, dar trăsăturile feţei i se înăspriră cînd află că Eustaţiu are de gînd să nu mai întreprindă nimic cîtva timp.

— Vrei să dai înapoi, Eustaţiu?

— Nu, dar...

— Dar?

Jill se ridică şi-l apucă de reverele hainei.

— Dacă dai înapoi, continuă femeia pe un ton hotărît, eu te părăsesc. Am refuzat în dimineaţa asta un angajament foarte bun numai pentru că te ştiam mai hotărît. Dar dacă...

— Sînt destul de hotărît, replică mîniat bărbatul. Dar nu văd modalitatea de-a ajunge în camera lui Desmond. Femeile acelea nu-l slăbesc din ochi.

— Femeile astea. Mă obosești!

Ochii actriței aruncau fulgere.

— Dacă nu-ți pui creierul la lucru! Cred că nu speri să intri în camera lui și să-i dai otrava direct? Sigur că femeile te supraveghează; asta înseamnă că nu trebuie să te apropii de el.

Eustațiu se uită mirat la prietena sa.

— Ele mă supraveghează?

— Sigur! N-ai observat asta pînă acum? Dacă i se va întîmpla ceva lui Desmond vei fi suspectat imediat.

— Bine, dar atunci cum voi putea...?

— Trimite-i ceva. Fructe, bomboane sau mai știu eu ce! Nu citești niciodată ziarele? E un obicei curent. Nu i s-au trimis bomboane otrăvite lui Lloyd George?

Ciocolată! Îi reveni în minte masa din fața lui Desmond, cu pachetul de țigări destinat musafirilor și cu cutia de ciocolată rezervată pentru uzul său personal; Eustațiu a fost surprins pentru moment, dar abia mai pe urmă și-a dat seama că bărbații care nu fumează mănîncă foarte multe dulciuri. Ciocolată cu cremă de mentă... bomboanele acelea mari, într-o cutie aurită, cutia clasică a firmei Dudeville; pe masa din fața lui se găsea chiar în momentul acela o cutie asemănătoare.

Eustațiu se ridică. Era peste măsură de enervat și începuse să-l doară capul.

— Ai face mai bine să te duci, spuse el rece, ținînd haina femeii.

Jill se uită la el plină de curiozitate, apoi fața i se lumină. Se lipi de prietenul său și-l sărută; îl părăsi fără să mai spună nici un cuvînt. Eustațiu rămase cîtva timp pe gînduri, apoi, apropiindu-se de masă, puse mîna pe cutia aurită; nu mai erau decît vreo duzină de bomboane asortate, dintre care una cu cremă de mentă. Eustațiu o examină cu atenție; era foarte frumoasă, netedă și strălucitoare. Era foarte greu de desfăcut, de scos conținutul, de înlocuit și de redat bomboanei aspectul ei obișnuit.

Eustațiu luă bomboana și o încuie într-un sertar; o puse lîngă un tub foarte fin de sticlă. Apoi, copleșit de oboseală, se duse la culcare.

Adormi cu greu. Era a doua noapte pe care o petrecea în noul său apartament și se acomoda foarte greu într-o casă nouă. Zgomotele nu erau aceleași, ferestrele aveau alt loc; iar patul, patul acesta în care dormise ani întregi în apartamentul său de pe Saint-James, i se părea acum străin și incomod. Creierul începu să-i lucreze din nou; problema bomboanei de ciocolată, a dozei mortale, a substituirii veniră din nou să-i tulbure somnnul; adormi spre ziuă.

Se trezi cu greu, conștient totuși că se petrecea ceva neobișnuit în jurul său. Readormi, crezînd că visase ceva; dar impresia aceea ciudată îi reveni și se trezi scuturat de cineva. Deschise ochii și-l văzu pe valetul său, Hamilton.

— Treziți-vă, domnule, treziți-vă! strigă acesta.

De ce dracu îl scutură așa imbecilul acesta?

— Du-te dracului și lasă-mă în pace!

Închise ochii, dar Hamilton insistă.

— Treziți-vă, domnule!

Eustațiu se ridică în coate.

— Ce dracu s-a întîmplat? întrebă el mînios.

— A venit un polițist care vrea să vă vorbească numaidecît, domnule!

— Un polițist!

Un duș rece nu l-ar fi trezit mai repede pe Eustațiu. Se uită mirat la Hamilton.

— Ce fel de polițist?

— E în civil, domnule, și nu mi-a spus ce grad are.

Valetul era intrigat și îngrijorat. Cel mai bun lucru era să nu se vadă ce emoționat e.

— Foarte bine, îl voi primi imediat. Dă-mi halatul.

Se pieptănă, își aprinse o țigară, apoi trecu în salon.

— Unde e?

— În hol, domnule. A insistat foarte mult.

— Adu-l aici.

Hamilton întredeschise uşa şi, cu un semn al capului, îl invită pe poliţist să intre. În cadrul uşii apăru imediat un personaj corpolent, într-un costum închis, cu pălăria în mînă.

— Bună ziua, domnule.

Omul se opri şi aşteptă ca Eustaţiu să închidă uşa. Deşi avea o înfăţişare greoaie, semăna totuşi cu poliţistul clasic.

— Sînt dezolat că v-am deranjat, domnule. Sînt inspectorul divizionar Wennessy.

Întinse lui Eustaţiu insigna.

— .... Am fost însărcinat să vă informez că vărul dumneavoastră, d-nul Desmond Hendel, a murit în dimineaţa aceasta la ora şapte.

Desmond mort!? Era imposibil să disimuleze cu totul efectul formidabil al acestei veşti. Eustaţiu trase un gît de fum, apoi îl scoase pe nas; se apropie de cămin şi strivi vîrful ţigării în scrumiera de acolo. Cînd se întoarse din nou spre poliţist, faţa lui nu mai trăda nici un fel de emoţie; iar glasul îi era nealterat.

— Bietul băiat!, spuse. Foarte trist, dar se aştepta la asta toată lumea, nu? Nu înţeleg de ce aţi fost obligat să vă deranjaţi pentru a mă anunţa.

— Moartea domnului Hendel a survenit în împrejurări neaşteptate, spuse detectivul. Medicii susţin că a înghiţit o doză prea puternică dintr-un drog a cărui compoziţie nici nu se cunoaşte.

Şi se opri ca pentru a aştepta vreun comentariu. Eustaţiu simţi că inima îi bate foarte tare. O doză prea puternică?! Ce însemna asta? Nu fusese doar...

— Nu înţeleg prea bine. Ce fel de drog?

— Nu se va şti nimic pînă la autopsie, domnule. Poate că e vorba pur şi simplu de medicamentul pe care îl lua de obicei. Nu-l cunoaşteţi, din întîmplare?

— Eu? Medicamentul? Şi de ce să-l cunosc?

— M-am gîndit că poate îl cunoaşteţi. Îl vizitaţi destul de des pe d-nul Hendel, nu-i aşa?

— Da, destul de des. Era doar vărul meu.

— Foarte just, domnule. Şi l-aţi văzut de curînd?

Eustaţiu nu se simţi bine. De ce i se puneau întrebările acestea? Moartea lui Desmond trebuie să fi fost în tot cazul accidentală, dacă nu cumva naturală. De ce era interogat în felul acesta?

— Da, dar nu văd nici o legătură. Încă din copilărie pierdusem legătura cu ramura aceasta a familiei mele. M-am întîlnit cu ei abia la înmormîntarea lui Howard Hendel şi a fiului său.

— Da, domnule, o întîmplare foarte tristă, îmi amintesc. Moarte accidentală.

— Da, s-au înecat la Cornwell.

— Şi v-aţi întîlnit acolo cu dl. Desmond Hendel?

— Nu, pentru că nu părăsea de foarte multă vreme casa. M-am întîlnit însă cu tatăl său şi cu alţi veri şi graţie lor am făcut apoi cunoştinţă cu Desmond.

Detectivul scoase din buzunar un carnet.

— Mă scuzaţi dacă voi nota lucrurile acestea aici!

— Natural! dar nu văd încă la ce pot servi lucrurile acestea.

Inspectorul Wennessy îşi reluă interogatoriul fără să răspundă.

— Şi cînd v-aţi întîlnit prima dată cu d-nul Desmond Hendel, domnule?

— Nu ştiu exact; probabil acum vreo două săptămîni; după întoarcerea mea din Scoţia, în tot cazul.

— După moartea tatălui său, nu?

— Da.

— Şi moartea asta a fost şi ea... accidentală, domnule?

Eustaţiu simţi un fior prin şira spinării. Poate că interogatoriul acesta ascundea ceva mai grav! Moartea lui Desmond trebuie să fi fost pur şi simplu accidentală, dacă nu cumva naturală. De ce îl interoga atunci poliţia în felul acesta? Slavă Domnului, nu avea nimic de ascuns; în ceea ce îl privea pe Desmond, avea conştiinţa curată. Nu răspunse însă la ultima întrebare şi inspectorul, care nu aştepta probabil răspuns, nu mai insistă.

— Să revenim atunci la vizitele d-voastră la d-nul Desmond Handel. Prima a avut loc la 19 septembrie, aşa aţi spus, mi se pare?

— N-am spus nimic asemănător, nu-mi amintesc data exactă a vizitei mele, care trebuie să fi avut loc acum vreo două săptămîni.

— „Nu-și amintește data exactă", murmură polițistul , scriind în carnețel. Și-apoi, domnule, vizite regulate, nu?

— Nu, nu chiar regulate. M-am mai dus la el de două ori sau de trei ori. Dar de ce toate întrebările acestea?

— O simplă formalitate, domnule! Și, dacă nu mă înșel, l-ați mai vizitat pe vărul d-voastră luni 23, vineri 27, duminică 29 și ieri!

Eustațiu se uită mirat la el.

— De unde aveți datele acestea?

— Simple informații, domnule. Sînt exacte?

— Nu l-am văzut pe vărul meu decît de două ori, ultima dată duminică. De celelalte dăți nu-i era prea bine, așa că nu m-a putut primi.

— Perfect, domnule. Erați neliniștit din cauza sănătății sale?

Unde voia să ajungă omul acesta cu impertinența?

— ...Și, de două ori n-ați găsit nici pe infirmieră? E adevărat domnule?

— Da, ieri nu era acasă, dar a venit imediat.

— Și pînă la reîntoarcerea ei ați stat în apartament singur, nu?

Eustațiu se simți cuprins de un val de sudoare rece. Întrebarea era periculoasă.

— Nu, n-am rămas singur. Pe lîngă d-nul Hendel mai era o servitoare care mi-a deschis, împreună cu încă una, le-am auzind vorbind.Am așteptat-o pe d-na Toulmin în hol; nu-i plăcea ca vărul meu să primească vizite în lipsa ei.

— Perfect, domnule. Ați așteptat atunci în hol. Dar slujnica? S-a întors în bucătărie, cred!

— Da, pentru două sau trei minute. A revenit și a telefonat doamnei Toulmin. Apoi s-a dus în altă odaie alăturată.

— Și d-voastră ați rămas singur în hol pînă la reîntoarcerea doamnei Toulmin?

Eustațiu făcu semn că da.

— Și aproximativ cît timp ați așteptat?

— Zece sau cinsprezece minute.

— Și n-ați mai intrat și în altă cameră, domnule? În dormitorul d-nului Desmond Hendel, de exemplu?

Eustațiu se înfurie.

— Am spus, cred, că am așteptat în hol.

— Da, domnule, îmi spuneam că poate ați scăpat din vedere... ei bine, cred că pentru moment am terminat. Ancheta va avea loc probabil mîine dimineață; veți fi anunțat în privința orei și locului de către coroner.

— Bine, dar n-am nimic de declarat coronerului.

— Nu se știe niciodată, domnule. Poate că coronerul dorește să fie pus la curent despre interesul pe care-l purtați tînărului și despre desele vizite pe care le făceați. Dacă-mi permiteți să fac o mică propunere domnule, cred că ar fi bine să verificați datele, datele vizitelor d-voastră domnule; dacă infirmiera era acasă sau nu și toate amănuntele de care vă mai amintiți.

— Nu am nici un fel de noțiune a datelor. Nu țin jurnal.

Inspectorul Wennessy închise carnetul și aruncă o privire în jur.

— Frumos apartament aveți, domnule. Nu stați de mult timp aici după cît se pare?!

— Numai de două zile și, dacă ați terminat cu interogatoriul, aș vrea să-mi iau micul dejun.

Detectivul se ridică.

— Sînt dezolat că v-am reținut așa de mult, domnule.

Porni spre ușă, dar se opri din nou în prag.

— Nu aveți să-mi mai spuneți nimic, domnule? întrebă el și ochii lui mici păreau că cotrobăiesc printre gîndurile lui Eustațiu.

— Am spus tot ce știam... adică nimic.

— Foarte bine, domnule. La revedere!

Și ieși. După ce Eustațiu se convinse că plecase cu adevărat, închise ușa apartamentului și intră în salon.

Cap. 18. Visuri de aur

Eustațiu nu știa dacă vestea adusă de inspectorul Wennessy trebuia să-l bucure sau nu. Concluzia însă era clară: calea era, în sfîrșit, liberă, va moșteni titlul și banii fără să mai fie nevoit să ucidă

din nou. Era nevinovat de moartea lui Desmond și gîndul acesta îl ușura enorm, căci perspectiva suprimării bietului tînăr îi fusese de la început neplăcută. Iar acum nu numai că era scutit de sarcina asta dar era și salvat de riscurile pe care, în mod fatal, le-ar fi avut în caz contrar.

Era însă cu adevărat salvat? Vizita matinală a detectivului îl neliniștea, iar interogatoriul fusese de-a dreptul sinistru. Inspectorul era fără îndoială un prost, dar primise instrucțiuni precise. Și de ce oare? Unde voia să ajungă poliția?

Studiind problema în amănunțime în timp ce se rădea, Eustațiu crezu c-a descoperit enigma. Desmond găsise sfîrșitul inevitabil al tuturor nenorociților care sufereau de astfel de maladii. Nici o constituție minată de durere nu poate rezista prea mult efectului drogurilor, oricît de îngrijit administrate ar fi acestea. Moartea lui, deși survenită pe neașteptate, putea fi taxată drept naturală, dar poliția îi atribuise numaidecît o cauză criminală. Pentru ce oare? In virtutea celor întîmplate mai înainte, în mai puțin de două luni surveniseră patru decese subite în familia Hendel, decese în urma cărora el, Eustațiu, trecuse de la rangul de prislea la cel de întîi născut. Și polițiștii trăseseră concluzia că el este sau ar fi putut fi responsabil de toate acestea.

E drept că poliția scoțiană bănuise anumite lucruri la moartea lui David. Dar neavînd probe evidente ca să-l aresteze, trebuia să fi comunicat, totuși, bănuielile sale poliției engleze și detectivii de la Scotland-Yard trăgeau în felul acesta o serie de concluzii complet greșite. Detectivul acesta stupid făcuse chiar aluzie și la accidentul care-a costat viața lui Howard Hendel și a fiului său. Era complet absurd și el putea proba cu ușurință că nu-i mai văzuse [illegible] [illegible] de zile. Afacerea Desmond Hendel era ceva mai periculoasă, căci, deși complet nevinovat, Eustațiu simți că bănuielile poliției nu sînt complet neîntemeiate.

Blestemă insistența sa de a pătrunde cu tot dinadinsul în apartamentul lui Desmond. De cinci ori în 15 zile, părea destul de bizar, avînd în vedere că nu-l mai vizitase niciodată pînă atunci pe bolnav. Dacă ar mai fi așteptat puțin ! În momentul în care soarta hotărîse

să-l ajute, el procedase ca un imbecil și atrăsese atenția poliției asupra lui. Dar numai atenția ? Devenise el oare suspect chiar mai înainte de moartea lui Desmond ? Eustațiu își aminti strania atitudine a doamnei Toulmin în timpul ultimelor vizite ale sale; mai ales în ziua în care se întîlnise cu Henry Carr, care ieșea tocmai de la bolnav; infirmiera i se păruse foarte neliniștită și-i spusese că nu poate vedea pe Desmond, dar că ar fi bine să vină abia duminica următoare. Și, cînd duminică reveni, pentru a avea a doua întrevedere cu vărul său, infirmiera păstră aceeași atitudine și nu-și părăsi bolnavul nici măcar o secundă. De ce ? Îl bănuia poate ? Nu cumva îi spusese ceva poliția ...?

Eustațiu își aminti într-o clipă incidentul cu ușa de la oficiu, ușa aceea situată în fața salonului. La venirea lui era închisă și deschisă, sau mai bine zis întredeschisă, cînd părăsi apartamentul. În momentul acela își spusese că probabil o lăsase așa camerista, care se întorsese de la biserică, dar cum o întîlnise pe Gladys în stradă își spuse că trebuie să fi fost bucătăreasa. Dar dacă exista și o altă explicație ? Dacă doamna Toulmin care, avertizată de poliție, postase un detectiv în apartament, pentru orice eventualitate ? Presupunerea asta era mai mult decît alarmantă; dacă poliția îl bănuia în felul acesta, se găsea pe marginea prăpastiei. Din fericire, însă, intervenise Providența la timp, iar el nu comisese nimic rău; Desmond murise de moarte bună și el, Eustațiu, era nevinovat de moartea lui.

Cu un prelung oftat de ușurare, își goli și a doua ceașcă de cafea și se ridică. Era mai bine să uite riscurile prin care ar fi putut trece dacă ... și să se gîndească la minunatul său destin. Moștenitor prezumtiv al celor mai bogați lorzi din Anglia. Cu condiția, natural, să supraviețuiască lordului Barradys. Și, cum bătrînul avea 90 de ani, toate șansele erau de partea lui. Cum îl vor plictisi de acum încolo cămătarii cu ofertele lor ! Cum va regreta Isaacson purtarea lui nepoliticoasă ! În orice caz, nu va mai trata nimic cu el. Dar nici nu va mai avea nevoie să se adreseze cămătarilor; banca lui va fi foarte fericită să-i împrumute orice sumă va cere, avînd în vedere asemenea garanție ! Eustațiu se întinse cu voluptate. Perspectivele erau mărețe. Bani, lux ... și Jill. Trebuia să se ducă imediat la prietena sa să-i

împărtășească extraordinara veste. Era inutil să-i mai vorbească de interogatoriul acela stupid, căci era sigur că se va aranja totul în timpul anchetei, imediat ce autopsia va stabili cauza morții vărului său.

În timp ce-și umplea tabachera cu țigări, ochii îi căzură pe cutia de bomboane Dudeville. Asta îi aminti de bomboana cu cremă de mentă încuiată în sertar de care, din fericire, nu se folosise; fusese o idee nefericită, una din ideile acelea care-i vin după o serie de pahare de whisky, idee pe care ar fi îndepărtat-o cu siguranță după cîteva momente de luciditate, căci comporta multe dificultăți și multe riscuri. Slavă Domnului! Nu trebuia să se mai gîndească la asta. Bomboana cu cremă de mentă îi amintea că în sertarul cu pricina mai era și un tub cu comprimate de morfină.

O groază retrospectivă puse stăpînire pe Eustațiu. Detectivul stătuse chiar lîngă sertarul acesta; dacă ar fi știut ce era în sertarul acela, situația n-ar fi fost chiar așa de simplă. Dar, din fericire, nu rămăsese nici un moment singur în cameră ...

Eustațiu își aminti că valetul îl trezise cu destulă greutate; rămas singur în hol, detectivul putuse pătrunde cu ușurință în salon pentru a face o mică percheziție. Sertarul era încuiat dar detectivii, cel puțin cei din romanele polițiste, pot descuia orice ...

Eustațiu descuie repede sertarul ... micul tub de sticlă era la locul lui, lîngă bomboana cu cremă de mentă, puse tubul în buzunar, cu gîndul de a se debarasa cît mai repede de el. Bomboana o puse mai întîi la loc în cutie, apoi, la gîndul c-ar putea-o mînca chiar Jill, o aruncă în coșul cu hîrtii. Cu cutia Dudeville sub braț, lui Jill îi plăceau foarte mult dulciurile, porni spre Pearl Street.

Jill, încă culcată, își lua micul dejun răsfoind o revistă ilustrată. Primi vestea cu o veselie care bucură foarte mult pe prietenul ei. După ce trecură primele efuziuni, începură să se gîndească la viitor. Jill își dorea o vilă pe Tamisa iar Eustațiu uitase de tot, îi promise chiar pentru după-amiaza aceea o plimbare cu trăsura, pentru a alege vila. Trecură apoi în revistă nevoile vestimentare ale lui Eustațiu; nu știa însă ce fel de garanții îi va cere bancherul și, vrînd să nu pară prea cunoscător în afacerile ramurii mari a familiei sale, se hotărî să-l consulte pe Carr în privința asta.

Fericita pereche exploră cîtva timp malurile Tamisei, apoi luă masa la Skindles. Nu găsiră nici o vilă liberă, dar agențiile la care încercară i-au asigurat că, atunci cînd vor dori, vor avea în foarte scurt timp o vilă minunată la dispoziția lor. Pînă atunci Eustațiu și cu Jill nu vorbiseră niciodată de o eventuală căsătorie, dar acum era evident că împrejurările îi vor silii să facă și pasul acesta; viitorul lord Barradys trebuia să aibă o conduită ireproșabilă și, în cazul în care nu voia să renunțe la Jill, trebuia să se căsătorească cu ea. Și de ce nu ? O iubea din tot sufletul și Jill era o femeie adorabilă. Apoi femeia aceasta știa foarte multe lucruri despre trecutul lui, așa că nu-i convenea să și-o facă dușmancă.

Eustațiu o reconduse pe Jill în Pearl Street, apoi se duse acasă pentru a pune la punct cea de-a doua recepție a sa. George Priestley și Freddie Gellater, amîndoi membri ai clubului Jermyn, vor aduce cîțiva prieteni iubitori de o partidă de pocker, fără a fi însă tot atît de buni jucători. Grație oamenilor de felul acesta, putuse trăi Eustațiu cîțiva ani fericiți în apartamentul său de pe Saint-James, dar, în urma anumitor zvonuri, fusese obligat să rărească partidele de pocker, iar Eustațiu începu să fie copleșit de greutăți. În momentul de față era însă în plină ascensiune și în jurul lui venea să se grupeze o nouă clientelă.

George Priestley, a cărui mare distracție era să fie cît mai lipsit de tact, îl irită foarte mult pe Eustațiu, prezentîndu-l noilor lui prieteni drept „viitorul lord Barradys". Era cu totul exact, dar Eustațiu nu voia să atragă atenția asupra acestui lucru. Dar George, după al doilea pahar de țuică recoltă 1893, dădu curs liber veseliei sale.

— Știi, Eustațiu, spuse în timp ce împărțea cărțile, că ai un noroc formidabil (tu deschizi Freddie ?). Cîți viitori baroni s-au dat la o parte pentru a-ți face ție loc ? Patru, nu-i așa ?

— Dă-mi, te rog, trei cărți și nu mai face pe caraghiosul.

— Iată un individ care a mers literalmente prin sînge pentru a ajunge la tron. E absolut indecent. Mă mir că poliția nu i-a pus încă mîna în gît (plus cinci, adică zece, e rîndul tău, Freddie). A propos, cînd am venit, am văzut un om cam gras, cu pălărie de melon, chiar sub porticul casei.

Inima lui Eustaţiu se opri în loc. Probabil că Priestley glumea, dar cuvintele lui îi aminteau anumite amănunte foarte neplăcute.

Cu un efort enorm, Eustaţiu îşi îndepărtă aceste gînduri sumbre şi îşi concentră toată atenţia asupra jocului. Partida se desfăşură mulţumitor. După cum şi hotărîse de altfel, pierdea încontinuu, dar nu prea mult. George, în mare vervă după ultimul păhărel, începu să joace imprudent şi, cum vorbea veşnic, pierdu tot. Selwyn Battie cîştiga şi se distra foarte bine. Freddie Gallater se simţea în bani, în timp ce tînărul agent de schimb pe care-l aduseseră, Thomton Rush, pierduse extrem de puţin, deşi nu prea ştia să joace.

Noua perioadă din viaţa lui Eustaţiu începea deci sub cele mai promiţătoare auspicii. Eustaţiu era sigur că cei doi tineri vor mai veni să joace pocker la el şi-şi vor aduce şi prieteni. Pentru moment nu avea nevoie de banii lor, dar pînă la moartea lordului Barradys, va fi nevoit să facă din nou apel la sursa sa de cîştig.

Partida se termină puţin după miezul nopţii. În timp ce-şi îmbrăca paltonul, tînărul agent de schimb îl întrebă pe Eustaţiu dacă e rudă cu George Hendel, angrosistul de vinuri.

– Am observat asta imediat, avînd în vedere aerul de familie. Ne întîlnim foarte des în City şi jucăm de multe ori golf împreună. De cîtva timp a devenit foarte vesel.

Eustaţiu surise. El cunoştea destul de bine motivele acestei veselii; bietul George nu va moşteni niciodată averea lorzilor Barradys ! Gîndindu-se la amara dezamăgire cauzată de moartea lui Desmond vărului său George, Eustaţiu găsi o nouă savoare norocului său.

Îşi întovărăşi invitaţii pînă la colţul străzii. Nu văzu nicăieri nici un „om gras cu pălărie melon". Probabil că George Priestley glumise.

Eustaţiu se întoarse în apartamentul său şi se pregăti de culcare.

Cap. 19. Deschiderea anchetei

A doua zi de dimineaţă, Eustaţiu primi o înştiinţare şi fu obligat să asiste la anchetă. Luă loc lîngă Henry Carr, lîngă care era soţia sa, Iulia, şi Blanche Hendel, apoi William şi George Hendel, angrosişti de

vinuri. Îl primiră cu toţii surizînd, iar bătrînul avocat Christendome se înclină adînc în faţa lui. Coronerul Ellinstone spuse că a văzut corpul şi că juraţii, dacă vor, îl pot vedea imediat. Explică apoi că astăzi nu vrea să procedeze decît la simpla formalitate a identificării cadavrului, pentru că raportul expertului ministerului de interne, căruia îi fusese trimis cadavrul, va veni ceva mai tîrziu. Cei prezenţi erau miraţi că fuseseră convocaţi în cazul acesta şi un domn cu mustăţi albe îşi exprimă nedumerirea cu glas tare.

— Eu sînt sir Horaţiu Spavage, spuse, ridicîndu-se, medicul defunctului şi vreau să fac depoziţie chiar astăzi. Aştept să fiu chemat dintr-un moment în altul la o nouă consultaţie în Scoţia, astfel că mi-ar fi absolut imposibil să asist mai tîrziu la o nouă anchetă. Depoziţia mea e pur formală, aşa că nu văd de ce n-aş face-o chiar acum.

Sir Horaţiu se aşeză, fericit de impresia pe care o făcură cuvintele lui asupra asistenţei şi a presei. Creioanele începură să alerge pe hîrtie. Domnul Ellinstone se întoarse către un comisar în uniformă, aşezat nu departe de el, şi acesta dădu din umeri.

— Foarte bine, sir Horaţiu, spuse liniştit colonelul. Vă vom chema imediat ce vor fi terminate formalităţile de identificare, înţeleg foarte bine graba d-voastră. Chemaţi-o pe doamna Iulia Carr.

Henry Carr strînse mîna soţiei sale şi ea porni către scaunul rezervat martorilor şi, după ce depuse jurămîntul, se aşeză.

— D-voastră sînteţi Doamna Henry Carr, ruda cea mai apropiată a defunctului Desmond Hendel? — întrebă politicos coronerul.

— Da, dar imediat după străbunicul său, lordul Barradys.

— Foarte just, Lordul Barradys (coronerul se întoarse către juraţi) e foarte bătrîn, aşa că n-a putut veni. Cu excepţia Lordului Barradys, sînteţi cea mai apropiată rudă a defunctului, doamnă Carr?

— Da, sînt vară de-al doilea cu Desmond şi nepoata Lordului Barradys.

— Aţi văzut corpul? Îl puteţi identifica?

— Da, e al vărului meu, Desmond Hendel.

— Mulţumesc, doamnă Carr.

Iulia fu înlocuită cu bătrînul Christendome care, în calitatea sa de

notar, întări declarația ei.

— Acum poate vorbi Sir Horațiu.

Sir Horațiu Spavage depuse jurămîntul obișnuit și, după ce-și declină titlurile și calitățile, își începu depoziția.

— L-am îngrijit pe d-nul Desmond Hendel chiar din clipa în care răul, care i-a pus capăt zilelor, a început să se manifeste.

— N-a fost însă probat că a murit de moarte naturală, murmură coronerul.

Sir Horațiu se încruntă.

— Evident. Trebuie să ne întoarcem în luna iulie 1933; de cîtva timp tînărul începu să se plîngă de dureri în șale; începu, în același timp, să slăbească. Mi-am dat imediat seama că e vorba de sarcoma femurului și, după un examen radiografic, l-am sfătuit pe căpitanul Hendel să ducă pe fiul său la Sir John Phillidor, chirurgul șef al spitalului Sfîntul Cristof, eminentul meu coleg. Sir John confirmă diagnosticul meu și, avînd în vedere că maladia trecuse de stadiul în care s-ar fi vindecat cu ajutorul radiumului și al razelor X, fu de părere că singurul mijloc de a salva viața tînărului era amputarea gambei. Operația fu făcută chiar de sir John în...

Sir Horațiu își consultă niște fișe.

— ... în septembrie al aceluiași an și reuși foarte bine. Timp de un an totul merse perfect și crezurăm cu toții că răul fusese îndepărtat din organism. Dar, din nenorocire, în luna octombrie a anului următor maladia reapăru la măduva spinării, de data asta. Ne-am dat imediat seama că totul e pierdut. S-a încercat imposibilul, dar...

Sir Horațiu dădu din umeri.

— ... Îi mai dădeam un an de viață, un an și jumătate cel mult. Avea un curaj extraordinar și o vitalitate remarcabilă. Ajunsesem să cred că pronosticurile mele au fost false, dar iată că a murit.

După ce coronerul se convinse că sir Horațiu nu mai avea de adăugat nimic, începu interogatoriul.

— Ați spus, sir Horațiu, că ați încercat imposibilul. Acest imposibil se aplică la tratamentul propriu-zis sau numai la medicamentele destinate să-i ușureze durerile?

— I s-a prescris un tratament curativ cu ajutorul razelor X. Nu spera nimeni într-o vindecare, dar nu trebuie luată niciodată cea din urmă speranță, asta în interesul bolnavului, cît și în interesul ... familiei sale.

— Oh, veșnica profesiune medicală ..., murmură Carr.

— Lua și medicamente?, întrebă coronerul.

— Sigur. De patru ori pe zi; o poțiune care cuprindea veronal, iar înainte de a adormi un somnifer cu bază de opium.

— Și scopul acestor medicamente era să...

— Să-i ușureze durerile și să-l adoarmă.

Coronerul se gîndi o clipă, apoi spuse:

— Ați spus, sir Horațiu, că imediat ce ați observat că răul a reapărut în măduva șirei spinării, v-ați dat seama că nu se mai poate face nimic și i-ați dat bolnavului cel mult un an și jumătate de viață. Fără îndoială că vă așteptați ca decesul acesta să survină în perioada asta de timp. Sînteți bun să explicați juriului cauzele care ar fi putut provoca moartea pacientului dv. în răstimpul acesta?

Medicul stătu cîteva momente pe gînduri.

— Sper că domnii jurați nu sînt dispuși să asculte o întreagă dizertație medicală. Pentru a nu complica lucrurile, voi spune doar că moartea trebuia să survină în urma epuizării centrilor nervoși.

— Și care sînt cauzele acestei epuizări?

— În primul rînd însăși boala, care minează încetul cu încetul vitalitatea bolnavului.

— Dar medicamentele? Contribuie și ele la epuizarea vitalității?

— Într-un anume sens, da. Efectele lor sînt, pînă la un anumit punct, contradictorii; prin faptul că provoacă somn, contribuie la repararea centrilor nervoși, dar au, în același timp, și proprietăți care duc la minarea centrilor nervoși.

— Susțineți atunci că, luate în ansamblu, medicamentele hipnotice au un efect distructiv?

— Nu voi face niciodată o astfel de declarație.

Coronerul surîse subțire. Întrebarea era delicată, dar bazată pe marea lui experiență.

— Să ne întoarcem atunci la cazul nostru. După părerea d-voastră, medicamentele pe care le-ați prescris bolnavului au contribuit la

epuizarea centrilor nervoşi, fenomen care, după d-voastră, a cauzat moartea lui Desmond Hendel?

Sir Horaţiu roşi de mînie.

— Întrebarea asta mi se pare tendenţioasă, domnule. Se pare că nu luaţi în consideraţie faptul că bolnavul ar fi suferit teribil fără aceste droguri şi că ar fi fost inuman să i le fi refuzat.

— Iau în considerare totul, Sir, Horaţiu, răspunse liniştit coronerul. Aprob cu totul întrebuinţarea hipnoticelor în cazurile acestea, dar am motivele mele să ştiu dacă, după părerea d-voastră, ele au contribuit direct la epuizarea care, în mod normal, trebuia să provoace moartea bolnavului. Pot admite că e aşa?

— Da, răspunse pe un ton sec medicul. Hipnoticele luate în doze trebuitoare, pentru boala domnului Hendel, au un efect toxic şi contribuie la epuizarea de care am vorbit.

— Mulţumesc, sir Horaţiu. Aş putea să vă mai întreb... Aţi văzut bolnavul după deces, nu?

— Eram lîngă el cînd a murit. Am fost chemat de infirmiera însărcinată cu îngrijirea lui.

— Doamna Toulmin?

— Da.

— Şi v-aţi făcut, natural, o anumită părere asupra cauzelor decesului.

— Sigur. Şi acestea sînt evidente; moartea a fost provocată de epuizarea centrilor nervoşi, epuizare provocată la rîndul ei de sarcoma din măduva spinării. Eram pe cale de a da un certificat în sensul acesta, dar mi-aţi ordonat să fac autopsia şi nu cade în sarcina mea redijarea acestui document.

— Foarte drept. Sînteţi însă convins că moartea a survenit în condiţiile pe care le-aţi prevăzut cu mult mai înainte?

— Sigur.

— Nu aveţi nici un motiv să vă îndoiţi de asta?

— Nici unul.

— Mulţumesc, sir Horaţiu; sînteţi liber să părăsiţi tribunalul.

În timp ce medicul se retrăgea, coronerul vorbi ceva la urechea comisarului în uniformă. După o scurtă pauză începu să-şi strîngă dosarele.

— Amin ancheta, spuse în cele din urmă. Va avea loc peste 15 zile, după ce ne va fi parvenit raportul expertului ministerului de interne.

Se întoarse apoi către jurați și spuse grav:

— Vă amintesc, domnilor jurați, că nu trebuie să vorbiți cu nimeni despre afacerea asta și să nu faceți nici un fel de declarație presei. Vă mulțumesc.

— De ce dracu ne-o fi convocat?, întrebă Eustațiu instalîndu-se într-un taxi lîngă Henry Carr.

— Așa e obiceiul, răspunse avocatul.

Eustațiu stătu cîtva timp pe gînduri. Deși ancheta nu prezentase pînă acum un caracter neliniștitor, simți totuși un fel de teamă în el.

— De ce a amînat ancheta cu 15 zile? Îi trebuie așa de mult expertului pentru a face o anchetă...? Totuși, s-ar putea...

Acest „s-ar putea" era rezultatul unei reflecții pe care o făcuse chiar în momentul acela.

Henry Carr se uită plin de curiozitate la tovarășul său.

— Acesta e timpul obișnuit pe care-l cere poliția pentru a-și continua cercetările.

Eustațiu înțepeni. Poliția se încăpățîna deci să cerceteze. Dar de ce și-ar face griji? Spavage nu se înșela probabil asupra cauzelor morții lui Desmod. Și, totuși, era... neliniștitor...

Cei doi bărbați dejunară la clubul Jermyn și Eustațiu se simți din ce în ce mai atras de bărbatul Iuliei. Așa că Eustațiu îi ceru sfaturi asupra felului în care trebuia să contracteze un împrumut la banca sa și Carr îl sfătui să aștepte mai întîi terminarea anchetei; poate că atunci se va produce vreun eveniment care va definitiva situația sa de moștenitor prezumtiv, așa că va putea împrumuta oricît va voi fără nici un fel de efort.

Liniștit oarecum, Eustațiu se duse acasă, unde Hamilton îl anunță că venise în urma lui un alt polițist, cu puțin înainte de ora unu. Servitorul îi explicase că domnul lua parte la anchetă și nu va reveni probabil decît seara; inspectorul Darnell, căci așa spusese că-l cheamă, mai așteptă vreo jumătate de oră, în speranța că domnul se va reintoarce la masă. Apoi plecă spunînd că va mai reveni.

Eustațiu se simți din nou neliniștit. Un alt detectiv deci; și pentru ce? Ce dracu voia poliția de la el? Era vorba probabil de ceva impor-

tant, altfel detectivul n-ar fi așteptat atîta. În tot cazul, era inutil să facă atîtea ipoteze și nu va sta în nici un caz acasă ca să-l aștepte. Dădu lui Hamilton anumite ordine în ceea ce privește masa de seară și ieși; pe sală se întîlni cu un omuleț corect îmbrăcat, care-și ridică politicos gambeta.

— D-nul Eustațiu Hendel? — întrebă.

— Da, despre ce este vorba?

— Aș vrea să vorbesc cu d-voastră în particular, domnule. Îmi permiteți să intru?

Cap. 20. Inspectorul șef Darnell

Mai mult fără voie, Eustațiu fu silit să deschidă, și-și pofti vizitatorul în salon. Era un om foarte bine proporționat, cu ochi extrem de inteligenți.

— Sînt inspectorul șef Darnell, domnule, de la serviciul de cercetări criminale. Iată insigna. Vreau să vă pun cîteva întrebări cu privire la moartea vărului dumneavoastră, domnul Desmond Hendel.

— Am mai primit vizita unui coleg de-al dumitale, spuse Eustațiu forțîndu-se să fie calm.

— Da, domnule, era un inspector divizionar, eu sînt de la Scotland-Yard.

Oh, cuvîntul acesta oribil era încărcat cu cele mai negre presimțiri.

— Nu văd încă ce vreți să aflați de la mine. Nu-l cunoșteam pe Desmond decît de vreo 15 zile. Nu știu nimic de maladia lui.

— Absolut nimic, domnule?

— Nimic în afară de cele spuse de doamna Toulmin și de ceea ce am aflat ieri în cursul anchetei.

— Cred că v-ați interesat foarte mult de soarta vărului d-voastră în decursul acestor 15 zile?

Cuvintele acestea, în aparență așa de simple și de inofensive, ascundeau o semnificație foarte puțin plăcută. Omul acesta era cu totul deosebit de greoiul inspector divizionar; cel mai bun mijloc era de-a lua taurul direct de coarne.

— Îmi puneți exact aceleași întrebări ca și colegul d-voastră, domnule. Și e evident că ele ascund ceva. Am, cred, dreptul să știu despre ce este vorba.

Inspectorul șef Darnell se înclină.

— Aveți cea mai mare dreptate, domnule, și voi căuta să fiu sincer cu d-voastră. În cursul ultimelor două luni s-au produs patru decese subite în ramura mare a familiei d-voastră, decese datorită cărora încetați de-a vă mai zbate în tot felul de neplăceri financiare, devenind moștenitorul unei averi considerabile. Și sînt unele circumstanțe care ne obligă să deschidem o anchetă. Nu văd nici o legătură între d-voastră și moartea verilor Cornwell, dar erați singurul om de față în timpul teribilului accident care a costat viața vărului David Hendel, în Scoția. Pe de altă parte, în timpul celor 15 zile care au precedat moartea d-nului Desmond Hendel, ați încercat să-l vizitați de mai multe ori și ați făcut tot posibilul de a rămîne singur cu el și asta are o mare importanță pentru noi. Iată, domnule, cred că am dat cărțile pe față în cel mai onorabil mod.

Inspectorul se așeză în fotoliu și surise deschis interlocutorului său. Eustațiu constată cu mirare că, acum, cînd știa adevăratul scop al vizitei detectivului, se simțea mult mai calm.

— Perfect, spuse. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați prevenit. Mă veți ierta dacă vă voi spune că cuvintele d-voastră sînt lipsite de bun simț, dar cred că nu faceți altceva decît să executați ordine.

— Exact, domnule. Pot spera că și d-voastră veți fi tot atît de sincer cu mine?

Conversația lua o întorsătură cu totul diferită decît cea pe care și-o imaginase Eustațiu, așa că se înveseli.

— Nu trebuie să mă informați mai întîi că toate cuvintele mele vor fi notate și vor putea servi drept acuzație contra mea?

— Oh, nu, domnule, nu sîntem încă în stadiul acesta și să sperăm că nici nu vom ajunge. Acesta este un avertisment care se dă numai în momentul în care e cineva direct acuzat. Pentru moment nu fac decît o anchetă preliminară, așa că nu e nevoie de avertisment.

Lui Eustațiu nu-i prea plăcea felul acesta impersonal de a proceda. Își adună tot curajul necesar pentru a suporta interogatoriul care

trebuia să vină. Totuşi, inspectorul şef Darnell nu părea prea grăbit, se uita curios în jur.

— În timp ce vă aşteptam astă-dimineaţă, mi-am permis să cercetez biblioteca d-voastră, domnule. Mă interesează foarte mult cărţile, iar pe de altă parte am impresia că poţi judeca un om după cărţile pe care le citeşte.

De ce amîna momentul decisiv? De ce nu mergea drept la ţintă?

— ... Şi am remarcat că posedaţi interesantul volum al lui Holt, Jurisprudenţa medicală. Am auzit de foarte multe ori vorbindu-se de lucrarea aceasta, dar n-am avut niciodată exemplarul în mîini. La Scotland-Yard îl avem pe Taylor, ca şi pe Smith de altfel, dar Holt ne lipseşte.

Cum Dumnezeu de uitase de existenţa acestui volum? Cum de nu-l observase în timp ce îşi aranjase biblioteca în noua locuinţă? Şi acum, ce trebuia să spună?

— Exemplarul nu e nou, continuă detectivul. Îl aveţi probabil mai de mult timp, nu?

Ce să-i răspundă?

— Da, de mai mult timp. Adică...

Dar inspectorul Darnell completă.

— Probabil că de pe vremea studiilor d-voastră medicale, domnule Hendel!

Eustaţiu încremeni. Deci ştia şi asta! Bine că nu avusese ocazia să mintă încă! Omul acesta juca, într-adevăr, cu cărţile pe faţă, nu încerca să-l atragă în cursă.

— Oh, e timp foarte îndepărtat, în tot cazul. Mi-am trecut teza în 1926 şi n-am profesat medicina decît un an.

— Dar v-aţi păstrat cărţile şi instrumentele?

— Nu prea multe.

— Dar droguri?

Tonul alertat al vocii poliţistului îi dădu de veste lui Eustaţiu că acesta trecuse la atac.

— Nu, fiindcă nu aveam ce face cu ele.

— N-aţi păstrat chiar nici un fel de drog, domnule?

Pus oarecum în gardă de întrebarea asta, Eustațiu își aminti deodată de tubul de comprimate de morfină care trebuie să fi fost în buzunarul jachetei dacă nu cumva Hamilton l-o fi luat de acolo. Se gîndise să-l arunce undeva, dar în dorința lui de a împărtăși cît mai repede prietenei sale vestea cea mare, uitase cu totul de tub. Așa că, în cazul în care îl va aresta, va găsi tubul cu comprimate asupra lui. Dacă poliția știa de existența acestui tub, cumpărat pe vremea în care voia să-l otrăvească pe David Hendel, era mult mai bine să spună adevărul.

Gîndurile acestea năvăliră cu o repeziciune uimitoare în mintea lui Eustațiu, astfel că el răspunse aproape imediat la întrebarea detectivului.

— Numai morfină. Am întotdeauna la mine un tub de comprimate de morfină. Sînt de mare folos în caz de accidente.

Și spunînd aceste cuvinte, duse mîna la buzunar cu cel mai calm gest din lume. Da, tubul era la locul lui. Îl scoase și îl întinse imediat detectivului.

— Da, tubul e plin. De cînd îl aveți?

— Nu de prea mult timp. Pierzîndu-l pe ultimul, l-am cumpărat pe acesta acum vreo lună.

— Mulțumesc, domnule. Și acesta e singurul drog pe care îl aveți?

— Da, singurul.

Detectivul lăsă capul în jos și începu să-și privească unghiile.

— Ați făcut anumite tranzacții cu cămătarii, domnule, nu?

Omul acesta știa deci tot!

— Da, cred că nu e o crimă.

— Am aflat că sînteți dator unui oarecare Isaacson care, de pe vremea morții vărului d-voastră, Howard Hendel, cerea să-i înapoiați imediat suma respectivă. E adevărat, domnule?

— Absolut exact.

— Știu apoi că, imediat după moartea celor doi veri ai d-voastră la Cornwell, v-ați dus din nou la Isaacson și i-ați cerut din nou împrumut sub pretext că șansele d-voastră de a moșteni averea lordului Barradys au crescut.

Așadar Isaacson era acela care vorbise. De ce oare? Întrebarea comporta un răspuns mai îngrozitor decît însuși faptul. Probabil că poliția silise pe bancher să vorbească și acesta se executase de teamă să nu fie amestecat într-o afacere criminală. Eustațiu își aminti că bancherul refuzase să-l primească după moartea lui David și că, imediat după moartea lui Howard, îi expusese pe larg speranțele sale în privința eventualei moșteniri. Isaacson își amintise de toate acestea și dezvăluise totul poliției.

Eustațiu era conștient că detectivul îl observă și așteaptă un răspuns.

— Sigur, spuse, nu e nici un mister în asta. Eram în mare lipsă de bani și apoi accidentul acesta se produsese; am încercat să trag partea mea de profit din asta, dar tentativele mele au dat greș.

— Da, și după moartea căpitanului David Hendel ați revenit la Isaacson.

— Da, dar n-am fost primit, răspunse într-o răsuflare Eustațiu.

— Aveați intenția să-i cereți din nou un împrumut sub pretext că șansele au mai crescut între timp?

— Da...

La ce bun să nege evidența?

— ... Viitorul meu devenea din ce în ce mai frumos și cu totul pe neașteptate, de ce să nu fi profitat atunci?

— Aveți dreptate. Și d-nul Isaacson s-a arătat gata să vă satisfacă doleanțele?

— Nu.

— De ce?

— Nu știu. Nici nu m-a primit măcar.

— Și atunci v-ați adresat altui bancher?

— De unde deduceți asta?

Inspectorul ridică din umeri.

— Pentru că două zile mai tîrziu ați închiriat apartamentul acesta și ați angajat un valet; ori asta cere bani gheață, nu numai frumoase speranțe.

Eustațiu își dădu seama că informațiile lui Darnell se opreau aici. Inspectorul nu știa că împrumutase cinci sute de lire de la „Societatea

de studii și asistență mutuală". Era mai bine să-l lase în neștiința lui și să nu-i ușureze o întrevedere cu d-nul Levy.

— Văd că știți totul, domnule inspector, așa că nu mai am nimic de adăugat.

Detectivul se uită și ridică din umeri.

— Am crezut că trebuie să fim sinceri unul cu altul. Mă întreb acum dacă veți binevoi să-mi vorbiți despre prietenia d-voastră cu d-nul Desmond Hendel. Am impresia că e destul de recentă.

— Da. Știam foarte puține lucruri de ramura aceasta a familiei mele pînă la înmormîntarea de la Cornwell a vărului meu Howard. Toți au fost drăguți cu mine, în special doamna Howard Hendel și doamna și domnul Carr. Și am impresia că datorită sugestiei doamnei Hendel am fost invitat de vărul meu, căpitanul Hendel, în Scoția și, după cum știți și d-voastră, am fost chiar lîngă el cînd a fost victima acelui îngrozitor accident. Profund afectat de întîmplarea asta, am cerut doamnei Howard Hendel să-mi vorbească de fiul lui David pe care nici nu-l cunoșteam. Ea m-a sfătuit să mă duc să-l vizitez imediat ce voi reveni la Londra. M-am dus, într-adevăr, să-l vizitez și asta a fost totul.

— I-ați făcut vizite foarte dese și asta într-o perioadă de timp relativ scurtă, nu? Aveați motive speciale pentru a proceda așa?

— Îmi era cu deosebire simpatic și cum știam că e singur, voiam să-l distrez. Mai ales că procedau așa și ceilalți membri ai familiei, de exemplu Blan... doamna Howard Hendel și cu domnul Henry Carr.

— Da, înțeleg. Domnul Desmond și-a exprimat dorința de a vă vedea mai des?

— Nu într-un mod expres, dar am avut impresia că-i plăcea să stea de vorbă cu mine.

— Ați stat de multe ori de vorbă numai în doi?

— Numai în timpul celei dintîi vizite; a doua oară cînd l-am putut vedea, doamna Toulmin a stat tot timpul cu noi.

— Ați încercat să-l vedeți și în timpul absenței acestei femei?

Întrebarea era periculoasă.

— De două ori doamna Toulmin mi-a declarat că starea lui Desmond nu-i permite să mă primească. Crezînd că face un exces de zel, am venit odată înainte de prînz, în timp ce doamna Toulmin ieşise după cumpărături.

— Ah, atunci recunoaşteţi că aţi ales anume o oră la care să fiţi singur cu bolnavul?

Eustaţiu deveni albastru de mînie.

— Interpretaţi cuvintele mele cu totul greşit, domnule. Am spus doar că am profitat de absenţa doamnei Toulmin pentru a avea o întrevedere cu bolnavul.

— Mulţumesc, domnule Hendel. Şi, avînd în vedere dragostea pe care o aveaţi faţă de d-nul Desmond Hendel, i-aţi dus şi mici daruri, nu?

— Daruri?

— Da, cărţi de exemplu, ţigări sau chiar bomboane, bomboane cu ciocolată, nu?

Bomboane cu ciocolată?! Eustaţiu simţi cum roşeşte. Se uită instinctiv pe masă; cutia aceea Dudeville... ah, îşi aminti că i-a dus-o chiar în dimineaţa aceea prietenei sale. Ce noroc! Dar bomboana cu cremă de mentă unde era? O aruncase în coşul de hîrtii sau în sobă. Se făcuse foc cu o seară înainte şi probabil că Hamilton deşertase coşul de dimineaţă; nu era însă sigur şi blestematul acesta de detectiv rămăsese o jumătate de oră în apartament şi-şi vîrîse nasul peste tot.

Eustaţiu simţi cum îl părăseşte încrederea. Poliţiştii aceştia ştiau aşa de multe lucruri şi puneau întrebări aşa de curioase!

Deşi era complet nevinovat, se găsea într-o situaţie destul de supărătoare.

— Nu i-am făcut nici un fel de dar.

— Nici unul!

Inspectorul se gîndi o clipă şi-şi mîngîie bărbia. Apoi se ridică.

— Cred că nu mai am de pus nici o întrebare pentru moment, domnule. Numai dacă, natural, nu doriţi să modificaţi d-voastră unele răspunsuri.

— Şi de ce să le modific?

— Poate că nu aveţi o memorie prea bună. De exemplu, sînteţi absolut sigur că nu mai aveţi nici un fel de drog la d-voastră în afară de morfină?

— Absolut sigur!

— Şi că nu aţi avut nici mai înainte alt drog? Trebuie să vă atrag atenţia, domnule, că ar fi foarte periculos pentru d-voastră în cazul în care aţi încerca să induceţi poliţia în eroare. Înţelegeţi că, în cazul în care aţi cumpărat şi alte medicamente, s-ar putea întîmpla să descoperim şi asta.

Eustaţiu făcu o energică mişcare din cap.

— Vă repet că, din momentul în care am încetat să mai exersez profesiunea de medic, nu am mai avut în posesia mea nici un alt drog în afară de morfină.

— Foarte bine, domnule; vom şti atunci ce trebuie să facem. Scuzaţi-mă că v-am reţinut atîta.

În faţa uşii se opri.

— Permiteţi-mi un sfat prietenesc, domnule. Faceţi în aşa fel încît să fiţi reprezentat la anchetă.

Cap. 21. Consultaţia

După ce-l conduse pînă la ieşire pe inspectorul Darnell, Eustaţiu reveni în salon şi-şi umplu un pahar cu whisky.

Ultimele cuvinte ale detectivului îi cauzaseră un şoc teribil. Aveau un curios accent de sinceritate şi era lucru ştiut că poliţia nu e niciodată mai periculoasă decît atunci cînd pare perfect loială. Pentru un motiv oarecare poliţia îl credea responsabil de moartea vărului său Desmond, dar, neavînd nici un motiv palpabil, nu-i puteau face, deocamdată, nimic, dar se va sili să facă imposibilul pentru a găsi ceva.

Eustaţiu ştia că nu exista nici un fel de probă contra lui, dar nu putea trece cu vederea anumite circumstanţe susceptibile de-a provoca anumite bănuieli. În cazul acesta, era bine să urmeze sfatul

lui Darnell sau să consulte un avocat, măcar. Dar cui să se adreseze? Nu avea nici un fel de legătură cu avocaţii.

Pe de altă parte, era destul de greu să expună cazul său unui străin, pentru că avea o mulţime de lucruri pe care ar fi vrut să le ascundă. Un avocat oarecare ar fi cerut să afle motivele deselor vizite pe care le făcea lui Desmond, ceea ce declarase el poliţiei era fără nici o importanţă, adevăratele lui motive nu le putea expune nimănui. Şi, totuşi, el putea da şi o a treia explicaţie acestor vizite, nu de tot exactă, dar nici de tot falsă, ci susceptibilă să convingă numai pe cineva care era la curent cu întreaga afacere; dar lui Eustaţiu nu-i convenea să povestească lucrurile acestea primului venit.

Nu exista decît un singur om care l-ar fi putut crede: Henry Carr. Era avocat şi era la curent cu temerile şi speranţele vărului său şi va înţelege imediat despre ce e vorba cînd îl va auzi pe Eustaţiu declarînd: „Voiam să-l văd numaidecît pe Desmond pentru a-i face mai întîi o bună impresie şi apoi pentru a-l împiedica să lase averea lui George Hendel". Or, lucrurile acestea nu le putea expune unui străin, căci asta ar fi însemnat că el ştia că moştenirea nu era sigură şi avea deci puternice motive să-l ucidă pe Desmond, înainte de a deveni major. Ca avocat experimentat, Henry Carr îl va sfătui ce să facă şi va putea da explicaţia aceasta justiţiei, într-o formă mult mai puţin periculoasă.

Se duse imediat la telefon şi ceru biroul avocatului. Acesta era foarte ocupat în timpul zilei, dar va fi fericit să vină să ia masa de seară la Eustaţiu.

Eustaţiu se gîndi tot timpul la cele ce avea să-i spună lui Henry. Îi va vorbi de comprimatele de morfină, dar oare avocatul va accepta explicaţia pe care o dăduse Eustaţiu şi poliţiei? Faptul că le cumpărase imediat după înmulţirea speranţelor sale cu privire la marea moşte ire era destul de sugestiv. Iar dacă poliţia va descoperi şi data cumpărării Jurisprudenţei medicale, asta va însemna un puternic punct de acuzare. Oare trebuia să-l pună pe Carr la curent cu toate?

Henry Carr veni la ora la care promisese şi era foarte vesel. Subiectul care-i preocupa pe amîndoi nu trebuia aruncat decît după terminarea mesei; Eustaţiu îşi concedie valetul şi după ce se asigură

că acesta părăsise cu adevărat apartamentul, umplu paharele cu porto, apoi începu fără nici un fel de introducere.

— Poliția m-a interogat cu privire la moartea lui Desmond. Aș fi foarte fericit dacă aș asculta părerea ta, Henry. Sper că nu te supăr dacă-ți spun pe nume?

— Absolut deloc. Îți voi spune și eu Eustațiu, așa că vom fi chit, răspunse avocatul surîzînd amabil. Ceea ce îmi spui cu privire la poliție nu mă surprinde.

— Da? Și de ce?

— Înainte de a-ți răspunde aș vrea să știu ce sfaturi aștepți de la mine.

— Detectivul care a venit la mine astăzi m-a sfătuit să fac tot posibilul încît să fiu reprezentat la anchetă. Voiam să te rog să-ți iei asupra ta sarcina asta.

Carr se înclină.

— Perfect. Foarte amabil din partea ta că te-ai gîndit la mine. Acum îți voi spune și eu de ce nu sînt surprins. Mai întîi pentru că știu că poliția scoțiană nu e convinsă că moartea lui David e datorită unui simplu accident.

— Și de unde știi asta?

— De la Blanche. Blanche mi-a spus că o tînără fată care era și ea invitată de David...

— Imaculata Hope-Froding. Eram sigur.

— Da, exact ea. A făcut tot ce-i-a stat în putință pentru a convinge poliția scoțiană că tu ți-ai ucis vărul; și că sperai în felul acesta să moștenești titlul și averea Hendelilor, căci odată David mort, nu mai aveai nici un obstacol serios, căci Desmond era suferind.

— Fata asta voia să se căsătorească cu David. De asta este așa de agresivă.

Henry Carr izbucni în rîs.

— Ghicisem, spuse. Pe de altă parte, am mai aflat de la un prieten de la Glasgow că procurorul scoțian a fost foarte nenorocit că nu te-a putut aresta și că a fost obligat să încheie dosarul, din lipsă de dovezi; dar acum a avertizat Scotland-Yard-ul.

Eustațiu se înfioră la gîndul marilor pericole prin care trecuse și-și turnă cu o mînă tremurătoare un nou pahar de porto. Carr preferă unul de coniac.

– Dumnezeule? – făcu Eustațiu. Dacă aș fi știut că lucrurile au ajuns așa de departe!... Nimeni nu bănuia nimic. Cum de mi-aș fi putut închipui... Și cum aș fi putut...? Dumnezeule, ideea asta e extraordinară!

– În tot cazul, nu ne interesează asta pentru moment. Voiam doar să-ți spun că imediat ce poliția londoneză a fost prevenită de cea scoțiană, unul dintre agenții de la Scotland-Yard s-a dus la doamna Toulmin și a sfătuit-o să nu te lase să te apropii niciodată singur de Desmond. Nu i-a dat însă nici un fel de explicație și a rugat-o să nu spună asta nimănui. Natural că femeia și-a pierdut complet capul și mă mir că n-ai observat nimic. Amintește-ți că atunci cind te-am întîlnit acolo, te-am prevenit că s-ar fi putut întîmpla să nu fii primit să-l vizitezi pe Desnond. Atunci nu știam încă despre ce e vorba, dar aveam impresia că infirmiera nu te poate suferi și de asta te-am așteptat în hol.

– Mulțumesc, spuse gînditor Eustațiu. Dar de cînd știi că doamna Toulmin fusese avertizată de poliție?

– Abia de astăzi. După moartea lui Desmond, biata femeia i s-a spovedit Blanchei și Blanche mi-a povestit totul în timp ce mergeam către tribunal.

– Frumos din partea ta, Henry. Puteai evita să stai la masă cu un om suspectat de crimă.

– Fii serios, dragul meu. Pot fuma?

– Scuză-mă, te rog, dorești o țigară?

– Nu, prefer pipă, dacă nu-ți face rău, natural.

– Te rog...

– Acum să examinăm problema anchetei. Mai înainte de asta aș vrea să-ți pun o întrebare: ești cu adevărat responsabil de moartea lui Desmond?

– Nu, declară din tot sufletul Eustațiu, bucurîndu-se că nu-i fusese pusă întrebarea asta în legătură cu David.

— Bine. Așa procedez întotdeauna în afacerile care reclamă o procedură criminală, căci refuz aproape întotdeauna să apăr pe cei vinovați, afară de cazuri excepționale, evident. Nu e vorba, deocamdată, de o adevărată „apărare" și sper că nici nu vei avea nevoie de așa ceva, dar principiul acesta se aplică chiar și în stadiul de „reprezentare". Acum, spune-mi, te rog, ce știi, tot ce te-a întrebat poliția, tot ce i-ai răspuns și mai ales care e, după părerea ta, intenția oamenilor ei.

Eustațiu se felicită că-și pregătise din vreme tot ce trebuia să-i spună lui Carr; omise să vorbească despre călătoria în Scoția, pomeni doar de desele vizite la Desmond, pretextînd că voia să rămînă în cele mai bune relații cu vărul său, apoi trecu în revistă interogatoriul lui Darnell. Vorbi și despre tranzacțiile lui cu cămătarii, fără să omită că se servise de morțile succesive ale lui Howard, Harold și, apoi, de cea a lui David, pentru a-l impresiona pe Isaacson și pe Levy. Mărturisi apoi că e medic, detaliu pe care Henry îi declară că-l știuse întotdeauna, vorbi și despre tubul cu comprimatele de morfină și fața avocatului deveni pentru prima dată gravă.

— Ai avut dreptate să fii sincer și în privința asta, deși e cam periculos. Bineînțeles că noi nu știm încă ce gîndesc de asta anchetatorii. Poate că autopsia va dovedi că moartea lui Desmond a fost o moarte naturală... sau o moarte datorită cauzelor expuse de Spavage. Altceva nu mai știi nimic?

— Nimic altceva decît faptul că inspectorul Darnell m-a întrebat cu insistență dacă nu mai am și alte droguri în afară de morfină.

— Simplă anticipare. Cred că nu e cazul să te mai plictisesc pentru moment; să nu luăm nici o hotărîre pînă la reluarea anchetei. Cred însă că e mult mai bine să răspunzi sincer la toate întrebările care-ți vor mai fi puse. Sper că mi-ai spus tot, nu?

Eustațiu făcu semn că da.

— Trebuie să declar chiar că... doream să-l văd pe Desmond cît mai des... și mai ales și motivul pentru care doream să-l văd? — întrebă el cu timiditate.

— Cred că da. Trebuie să mă mai gîndesc la asta. E destul de periculos dar de cele mai multe ori sinceritatea risipește bănuielile, de

altfel dorința de a-l vedea cît mai des pe Desmond era ceva cu totul natural. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să uit pentru moment totul.

Eustațiu aprobă.

— Un sfat minunat, dar foarte greu de urmat, spuse. Un pahar cu whisky?

— Cu plăcere, mulțumesc.

Eustațiu se ridică și scoase o sticlă și două pahare dintr-un dulap de lac roșu.

Henry Carr izbucni în rîs.

— Văd că știi să trăiești, Eustațiu. Nu e de mirare că detectivii au început să te suspecteze.

Cap. 22. Ancheta reîncepe

Ancheta asupra morții lui Desmond Hendel reîncepu joi 17 octombrie. Coronerul deschise ședința declarînd că poliția ceruse să fie reprezentată de un avocat, cerere care-i fusese adresată și de una din părțile interesate.

— Știți, probabil, se adresă domnul Ellinstone asistenței, că în materie de procedură puterile Coronerului sînt aproape nelimitate. În cursul ultimilor ani, au fost cazuri în care coronerii au avut supărătoarea tendință de a transforma anchetele lor într-un soi de proces preliminar, așa că unele persoane au fost puse în situația de a se apăra și de a suferi fel de fel de interogatorii, astfel că în conștiința publicului a luat naștere o serie întreagă de prejudecăți contra părților interesate.

„Nu vreau ca ancheta de astăzi să ia o astfel de întorsătură. Nu mă voi opune totuși la prezența avocaților de care am vorbit și le voi da toată latitudinea de a pune întrebările pe care le cred necesare pentru a elucida unele puncte vizate de ancheta noastră, dar trebuie să le amintesc că trebuie să se supună în întregime hotărîrilor mele în ceea ce privește primirea sau respingerea acelor puncte".

Coronerul se opri și se uită la cei din jur. Cei doi avocați, domnul Justin, reprezentantul poliției, și domnul Henry Carr, reprezentantul lui Eustațiu Hendel, se înclinară.

— Chemaţi pe Sir Hulbert Lemuel, spuse coronerul.

Spre bară înaintă un om înalt şi elegant. Arătă că e expertul Ministerului de Interne; i se adusese în vase sigilate părţi din organele lui Desmond Hendel, părţi pe care le examinase cu cea mai mare grijă şi în care găsise urma unor droguri, în cantităţi diferite.

— Înainte de a discuta rezultatele examenului d-voastră, trebuie să anunţ juriul că vi s-au comunicat depoziţiile lui Sir Horaţiu Spavage, medicul curant al decedatului. Aţi citit depoziţiile acestea, sir Hulbert?

— Da, da. Am descoperit în organele lui Desmond Hendel prezenţa a două produse medicale, opium şi veronal, care, avînd în vedere declaraţia lui Sir Horaţiu, i-au fost administrate bolnavului în doze terapeutice.

— Asta e tot? — întrebă coronerul.

— Nu, domnule. Am mai găsit şi urmele unui al treilea drog, mai cu seamă în stomacul victimei, ficatul şi rinichii aveau urme infime. Cred că defunctul trebuie să fi absorbit o cantitate destul de mare cu cel puţin opt ore înainte de a muri.

— Şi care e drogul acesta?

— Hioscină.

Hioscină! Eustaţiu tresări fără să vrea, asistenţa începu să dea semne de nerăbdare, înţelegind că descoperirea asta are o mare importanţă. Eustaţiu şi ceilalţi ştiau că aceasta indica clar că Desmond fusese asasinat.

— Hioscină? Nu este o substanţă pe care vă aşteptaţi s-o găsiţi în viscerele unui bolnav de genul defunctului?

— Nu, domnule.

— Cantitatea găsită e o doză toxică?

— Foarte toxică. Luată în stare pură, de un individ perfect sănătos, îi poate provoca chiar moartea. Absorbită împreună cu alte medicamente, aşa cum cred că a fost cazul aici, hioscina provoacă moartea într-un timp relativ destul de scurt.

— După părerea d-voastră, acest drog a fost cauza morţii lui Desmond Hendel?

— Da, cauza imediată, însă existau și alte cauze, în primul rînd însăși boala tînărului și apoi celelalte medicamente pe care le înghițea, adică veronalul și opiumul.

— Mulțumesc, sir Hulbert. Ați putea indica felul în care bolnavul ar fi putut lua hioscina în cazul în care n-ar fi vorba nici de crimă și nici de sinucidere?

— Hioscina poate fi prescrisă sub formă de hidrobromură și se ia drept sedativ, dar nu într-o doză așa de mare.

— Avînd în vedere că bolnavul lua și veronal și opium, credeți că mai avea nevoie și de hioscină?

— Nu, domnule, cred că nu mai avea nevoie și de hioscină.

— Sînteți așa de bun să dați domnilor jurați cîteva lămuriri asupra hioscinei, sir Hulbert?

Expertul se întoarse către jurați.

— Hioscina este o otravă vegetală și e cea mai puternică din grupul atropinei. Acțiunea ei farmaceutică e dublă, stimulează centrii superiori nervoși ai creierului și provoacă depresiune și paralizie. În Orient se întrebuințează de foarte mult timp în scopuri criminale de cele mai multe ori; la noi a fost introdusă de puțină vreme.

— Noi vrem să știm la ce servește medicamentul acesta și în ce mod se poate procura, interveni unul dintre jurați.

Domnul Ellinstone se încruntă.

— Tocmai voiam să pun întrebarea asta lui sir Hulbert. Domnii jurați nu pot pune întrebări decît prin intermediul meu și numai după ce am terminat interogarea martorului. Vreți să răspundeți la întrebare, Sir Hulbert?

Expertul se gîndi cîtva timp.

— Hioscina e în primul rînd un hipnotic, se întrebuințează în cazuri de insomnie, dar în combinație cu un anestezic oarecare, în cele mai frecvente cazuri, se întrebuințează pentru calmarea crizelor de nebunie sau pentru a provoca somnul în caz de nașteri dureroase. Asta e tot ce vă pot răspunde la prima întrebare. În ceea ce privește modul în care se poate procura hioscina, e același lucru ca la toate otrăvurile. Vinderea produselor toxice are reguli foarte stricte, nu sînt livrate decît persoanelor cunoscute de către farmacist și vînzarea

trebuie consemnată în registrul oficial al farmaciei.

— Perfect exact, sir Hulbert, aprobă coronerul. Ne puteți spune sub ce formă se poate procura hioscina?

— Hioscina se prezintă în general sub formă de cristale albe, foarte solubile.

— În ce fel o poate administra un medic?

— Pe cale bucală, sub formă lichidă sau prin injecții sub piele.

— Aici e un punct capital al anchetei noastre; hioscina poate fi administrată și în scop legitim și medical?

— Nu, domnule, mai ales după ce am citit raportul lui Sir Horațiu Spavage nu cred că poate fi vorba de așa ceva; sir Horațiu ne-a declarat formal că nu a prescris niciodată bolnavului său un tratament cu hioscină.

— Moartea lui Desmond Hendel a fost provocată de hioscină?

— Fără îndoială că da.

Printre asistență se produse din nou mișcare, căci înțeleseseră cu toții că se ajunsese la punctul critic al anchetei.

Domnul Justin se ridică.

— Sir Hulbert ne-a spus că pentru a procura hioscina cineva trebuie să îndeplinească condițiile legii. Se poate ști dacă un medic poate prescrie medicamentul acesta sub o formă în care să fie întrebuințată de un profan?

Sir Hulbert surise.

— Nu pot răspunde de toți medicii din lume, dar mi-e foarte greu să-mi închipui așa ceva. Pe de altă parte, nu se poate obține hioscină fără rețetă medicală.

— Ceea ce înseamnă că este absolut imposibil pentru un profan să-și procure hioscină.

— Dacă nu imposibil, în tot cazul extrem de greu.

— Un medic poate procura cu ușurință drogul acesta?

— Da, cu oarecare ușurință.

Publicul își dădu imediat seama de rostul acestei observații, dar Eustațiu nu-l sesiză decît foarte tîrziu.

La rîndul lui, se ridică Henry Carr.

— Sir Hulbert ne-a spus că în cazul acesta hioscina n-a fost administrată în scop medical și legitim. Presupunem atunci că există și alt mijloc de-a administra hioscina, în mod ilegal. În cazul acesta, nu credeți că ar fi putut fi absorbită în mod deliberat, cu intenția unei sinucideri?

— Din punct de vedere medical, nimic nu se opune acestei concluzii.

— Dar e un mod eficace de sinucidere?

— Da, dar cu condiția să se poată procura hioscina.

Carr se așeză. Acum că invocase tema sinuciderii, considera că e inoportun s-o mai dezvolte.

Coronerul nu prea păru satisfăcut.

— Îndepărtînd pentru moment problema sinuciderii și judecînd afacerea numai din punct de vedere criminal, e foarte greu să se explice modul în care a fost luată otrava. Am impresia că criminalul ar fi riscat mult mai puțin dacă și-ar fi silit victima să absoarbă o doză mortală din drogurile pe care acesta le lua în mod obișnuit, decît să întrebuințeze hioscina, otravă rară și a cărei prezență în viscerele victimei va indica în mod clar că e vorba de-o crimă...

— Poate că criminalul nu știa numele drogurilor pe care le utiliza în mod obișnuit victima, sugeră d-nul Justin.

Eustațiu simțea că e privit, și el însuși începu să se simtă prost.

— Cred că asta e tot, sir Hulbert, ... oh, uitasem, ne puteți spune dacă hioscina a fost administrată pe cale bucală sau printr-o injecție sub piele?

— Pe cale bucală, fără nici o indoială, masa întreagă a drogului am găsit-o în stomac.

— Are vreun gust deosebit hioscina?

— Da, amărui.

— Mulțumesc, sir Hulbert, spuse coronerul.

Sperăm că pentru moment am terminat. Să poftească doamna Toulmin.

Doamna Toulmin, îmbrăcată în negru și alb, arătă că a fost timp de doi ani infirmiera defunctului, urmînd indicațiile lui sir Horațiu Spavage și dînd bolnavului său de patru ori pe zi o poțiune con-

ținind un oarecare narcotic, iar în fiecare seară, la ora 6, îi dădea un somnifer. D-nul Hendel era un tînăr foarte curajos, dar în ultimele două luni începuse să se simtă mai rău, sub efectul bolii.

— Nu și a narcoticelor?, întrebă coronerul.

— Poate. Nu știu cărei cauze se datora schimbarea asta, dar începuse să slăbească îngrozitor.

— Moartea sa v-a surprins, doamnă?

— Nu. Nu așteptam să se întîmple așa de repede, dar mă așteptam la un asemenea sfîrșit.

— Bine. Acum, doamnă Toulmin, sînteți bună să ne spuneți tot ce s-a petrecut?

Infirmiera se arătă cam tulburată.

— Trebuie să vorbesc de ziua întreagă sau numai de seară?

— De perioada morții bolnavului dumneavoastră.

Doamna Toulmin aruncă o privire spre inspectorul șef Darnell, care stătea lîngă domnul Justin. Neprimind nici un fel de încurajare din partea lui, începu:

— Marți seara, pe la ora nouă, am remarcat pentru prima oară ... ceva neobișnuit. Camerista fiind învoită, am ajutat chiar eu bucătăresei să spele vasele. Avînd impresia că am fost chemată de domnul Hendel, m-am dus în salon, acolo unde-l lăsasem și l-am găsit agitat, vorbind lucruri fără legătură. Era pentru prima dată cînd l-am auzit delirînd. Am ...

— Despre ce vorbea, doamnă ?

— Ca să fiu sinceră, nu-mi amintesc. A pronunțat de mai multe ori cuvîntul „bunicul", așa îi spunea lordului Barradys, străbunicul său.

— A mai menționat cu ocazia asta și alți membri ai familiei ? întrebă domnul Justin.

— Eu am auzit numai atît. Crezînd că e obosit din cauza numeroaselor vizite pe care le primise în timpul zilei, i-am dat să bea un somnifer pentru a-l calma, l-am culcat și el a adormit aproape imediat. Am revenit să-l văd la ora zece; i-am pus termometrul, căci aveam impresia că are temperatură; avea într-adevăr 38 de grade. Am telefonat imediat lui sir Horațiu, dar n-am putut da de el decît la ora 11, cînd a venit numaidecît lîngă bolnav. În momentul acela Des-

mond ... domnul Hendel a intrat în comă și nu și-a mai revenit. A murit la ora două dimineața. Sir Horațiu a fost foarte bun și a stat cu mine pînă dimineața, dar n-a mai putut face nimic.

Doamna Toulmin vorbea calm, dar se vedea că e foarte emoționată.

— Mulțumesc, doamnă Toulmin, spuse coronerul. Depoziția dumneavoastră este foarte clară. Ați auzit, cred, că expertul ministerului de interne spune că s-au găsit în stomacul lui Hendel urme de hioscină. Ați putea explica prezența acestei otrăvi ?

— Nu.

Domnul Ellinstone își consultă dosarele.

— Ați spus că bolnavul d-voastră primise foarte multe vizite în cursul zilei de marți; doriți să fiți mai precisă asupra acestui punct ?

— Cred că dimineața la ora 11 a venit domnul Eustațiu Hendel. În momentul acela nu eram acasă, dar camerista Gladys primise ordin ca d-nul Desmond să nu fie deranjat sub nici un pretext.

Henry Carr se ridică brusc.

— Și de ce asta ? întrebă.

Eustațiu rămase fără suflare aproape. Întrebarea era foarte periculoasă.

— Pentru că ... aveam musafiri la dejun.

— Și probabil că starea bolnavului nu permitea eforturi mari.

— Nu, adică da.

— Bine, mulțumesc, doamnă, spuse avocatul.

Ce om inteligent, se gîndea Eustațiu; își amintește că Henry îi povestise că însăși poliția sfătuise pe doamna Toulmin să nu fie lăsat singur în prezența lui Desmond; acum doamna Toulmin nu se mai putea contrazice.

— Continuați, dacă voiți, doamnă, spuse avocatul.

— Fiindcă domnul Eustațiu Hendel insista să-l vadă pe Desmond, camerista m-a prevenit prin telefon și eu m-am întors acasă imediat. I-am dat d-nului Hendel explicațiile necesare și a plecat.

— Fără să-l fi văzut pe Desmond Hendel ?

— Fără să-l fi văzut.

Domnul Justin se ridică şi „ceru permisiunea să pună cîteva întrebări doamnei Toulmin, iar coronerul îi încuviinţă cererea.

— Aţi declarat că domnul Eustaţiu Hendel n-a văzut pe bolnav, doamnă Toulmin. Dar a rămas în apartament pînă la întoarcerea dv. ?

— Nu credeţi că întrebarea aceasta este tendenţioasă ? — se adresă Henry Carr coronerului.

— Da. Nu trebuie să răspundeţi, doamnă Toulmin.

— Mă scuzaţi, domnule, spuse puţin jenat domnul Justin. Cît timp s-a scurs atunci între venirea domnului Eustaţiu Hendel şi reintoarcerea dumneavoastră, doamnă Toulmin ?

— Cred că vreo 20 de minute.

— Unde stătea domnul Eustaţiu Hendel în timpul acesta ?

— În ...

— Cum poate răspunde martorul la întrebarea aceasta dacă era absent ?, interveni din nou Henry Carr.

— Gladys mi-a spus că ...

— Nu trebuie să raportaţi nimic din ceea ce aţi auzit de la alţii, doamnă Toulmin. Asta nu constituie o mărturie valabilă, spuse coronerul. Sînteţi bun, domnule Justin, să puneţi întrebările dumneavoastră cu mai multă grijă ?

— Încă o dată scuzele mele, domnule, spuse miniat domnul Justin. Unde l-aţi găsit pe d-nul Hendel cînd v-aţi reintors, doamnă ?

— În hol.

— Mulţumesc. Şi mai era cineva ?

— Nu.

— Era atunci singur în hol ?

— Da, în momentul în care am intrat în apartament.

— Care sînt camerele care dau în hol ?

— Toate: sufrageria, salonul, cele două dormitoare, al lui Hendel şi al meu, bucătăria, oficiul, baia şi spălătoria.

— Cînd v-aţi reintors, n-aţi găsit nici una din uşile acestea deschise ?

— Nu-mi amintesc foarte bine asta.

— Cineva care stă în hol poate intra în una din aceste camere fără să fie auzit de nimeni?

— Nu cred. Desmond era pe balcon și ar fi auzit imediat dacă ar fi intrat cineva în salon sau în sufragerie, căci și camerele acestea dau spre balcon. Mai erau apoi și servitoarele, după cîte știu bucătăreasa era în bucătărie iar camerista în oficiu.

— ... care dă și el în hol și are ușa la cîțiva pași de scaunul pe care stătea d-nul Eustațiu Hendel, nu? — întrebă Carr.

— Întrebarea asta nu e tendențioasă, domnule? — întrebă d-nul Justin.

Carr surise.

— Ce distanță este între ușa oficiului și scaunul pe care stătea clientul meu?

— Cred că șase picioare, exact lărgimea holului.

— Și sînteți sigură că ușa era închisă?

Doamna Toulmin ezită.

— Acum că m-am gîndit mai mult, mi-am amintit că, imediat ce am intrat în hol, Gladys și-a scos capul prin deschizătura ușii.

— Mulțumesc, doamnă Toulmin!

Henry Carr se așeză la loc.

D-nul Ellinstone se simțea vizibil tulburat.

— Mă tem, domnilor, că începem să deviem în sensul în care v-am amintit la deschiderea ședinței. Vreau, ca în măsura posibilităților, să evităm contradicțiile, dar trebuie să vă cer să mă ajutați.

Cei doi avocați se înclinară.

— Și acum, doamnă Toulmin, să ajungem și la ceilalți vizitatori.

— Pe la prînz a trecut pentru cîteva minute și domnul Carr.

— D-nul Carr? Vreți să vorbiți de ...?

— Da, spuse infirmiera, arătînd spre avocat.

— Și a fost concediat și el?

— Nu. Domnul Carr era cel mai bun prieten al lui Desmond. Măsurile acestea nu se aplicau și domnului Carr.

— Perfect, spuse coronerul cam cu îndoială.

Eustațiu fu foarte mirat de vestea asta, Henry nu i-a spus nimic de vizita asta.

D-nul Justin se ridică:

— Şi acest domn Carr avea permisiunea să vadă pe bolnav şi în lipsa dumneavoastră?

— Da.

— Dumnezeule ? — murmură Henry Carr.

— Domnul Carr îl vizita de mult timp pe Desmond ?, întrebă d-nul Justin.

— Da, era foarte bun cu Desmond, nici nu ştiu ce s-ar fi făcut acesta fără domnul Carr.

— Şi pe urmă ?

— Am avut invitaţi la dejun pe domnul William Hendel şi pe fiul său; aceştia au rămas şi după-amiază cu bolnavul.

— Au rămas singuri cu bolnavul ?

— Da. În timpul acesta am ieşit puţin, la plimbare.

— Dacă ar fi vrut, ar fi putut intra în oricare cameră ? — întrebă Carr.

— Cred că da.

— Perfect, perfect, murmură avocatul lui Eustaţiu cînd se aşeză.

— Cred că asta e tot, doamnă Toulmin, dacă nu cumva vreun jurat ...

D-nul Justin se ridicase din nou.

— Mai este un punct pe care aş vrea să-l lămurească doamna ... dacă-mi permiteţi ...

Coronerul făcu semn că da.

— ... Sir Hulbert ne-a declarat, doamnă Toulmin, că hioscina are un gust amar; am vrea să ştim cum ar fi putut-o înghiţi defunctul fără să-şi dea seama. Hendel întrebuinţa produse amare sau picante ? Poţiunea sa ce gust avea ?

— Un gust puţin amărui.

— Şi altceva ? Alcool ? Bomboane ?

— Îi plăcea mult crema de mentă, lichiorurile.

— Vreun lichior cu parfum tare ?

— Da, lichior cu parfum tare de mentă mai cu seamă. Oh, şi bomboanele de ciocolată cu cremă de mentă; îi plăceau foarte mult.

— Ah !

Eustaţiu începu să se simtă prost.

— Îi plăceau deci foarte mult bomboanele cu cremă de mentă ? Prefera vreo marcă specială de bomboane ?

— Da, avea întotdeauna lîngă el o cutie cu bomboane de la Dudeville.

— Mînca numai el din cutia asta ?

— Da. Mie nu-mi place menta şi sînt sigură că nici servitorii nu mîncau din cutia asta. Poate că oferea din cînd în cînd vreunui vizitator, dar eu nu l-am văzut făcînd asta niciodată.

— Lua de obicei cîte una — două după fiecare masă.

— A luat o bomboană şi în seara aceea ... în seara morţii sale ?

— Nu ştiu; l-am părăsit aproape imediat după-masa; poate că a luat una după plecarea mea.

— Mulţumesc, doamnă, asta e tot ce doream să ştiu.

Carr se ridică.

— S-a vorbit prea mult de bomboanele acestea de ciocolată; aş putea şti dacă poliţia a analizat conţinutul cutiei, în cazul în care credeţi că hioscina a fost administrată bolnavului pe calea asta ?

Coronerul se uită la inspectorul şef Dannell, care murmura ceva la urechea comisarului de lîngă el.

Acesta se ridică.

— Da, domnule, bomboanele au fost analizate.

— Cu ce rezultat ?

— Cu rezultat negativ.

— Ceea ce nu înseamnă că hioscina n-a fost administrată pe calea asta, preciză domnul Justin.

— Dacă vreţi ... în orice caz sugestia asta nu e decît o simplă presupunere, replică Henry Carr.

— Vă rog, lăsaţi discuţiile de genul acesta, spuse coronerul. Mulţumesc, doamnă Toulmin. Vom relua ancheta după-masă, la ora două şi un sfert.

Cap. 23. Donatarul

În timpul mesei Henry Carr tăcu și Eustațiu crezu că evenimentele evoluau mult mai prost decît își imaginase avocatul. Nu vorbi nimic în timpul mesei, dar în drum spre tribunal nu se putu abține și-l întrebă pe tovarășul său ce impresie are.

— Nu fi îngrijorat, totul merge foarte bine, spuse avocatul ieșind din reverie.

— Am impresia că te preocupă totuși ceva.

— Sigur, există un fapt care n-a fost încă explicat.

— Care fapt ?

— Asasinarea lui Desmond.

— Vrei să vorbești de hioscină ?

— Da; i-a fost administrată de cineva; nu știm însă de cine și nici în ce fel. Atita timp cît nu se va clarifica problema asta ... nu vom putea fi complet liniștiți.

— Nu crezi atunci că e vorba de o sinucidere ?

— Nici gînd de-așa ceva. Cum și-ar fi putut procura Desmond otrava ?

— Bine, Henry, chiar dacă e vorba de-un asasinat, pentru ce aș fi eu vinovatul ? Nimeni nu mă poate învinovăți cu nimic.

— Nimeni n-a vorbit însă de mobilele posibile. Poate că nici nu se va pune problema asta, dar în cazul în care se va pune subiectul este ... cam spinos.

— E cu totul neloial. Nu l-am ucis eu.

— Știu foarte bine că nu l-ai ucis tu. Mă gîndesc numai la eventualele pericole.

Își continuară drumul în tăcere.

Coronerul o chemă din nou pe doamna Toulmin pentru a o intreba de unde erau cumpărate bomboanele cu mentă; infirmiera explică că le comanda chiar ea la Dudeville, că nu-i adusese nimeni în dar vreo cutie asemănătoare și că Desmond întrebuința mereu aceeași marcă.

Fu chemată apoi camerista Gladys Mason. Depoziția sa confirmă spusele doamnei Toulmin.

Justin ceru permisiunea să pună şi el cîteva întrebări. Domnul Eustaţiu Hendel insistase mult să-şi vadă vărul, deşi instrucţiunile doamnei Toulmin erau destul de clare în privinţa asta?

— În dimineaţa morţii domnului Desmond, domnul Eustaţiu Hendel părea nerăbdător să-şi vadă vărul.

— În ce fel se arăta nerăbdarea sa?

— Ei, bine, domnule... d-nul Eustaţiu a fost foarte gentil cu mine... şi foarte amabil... cred că a avut intenţia să mă plătească chiar ca să-l las să intre la d-nul Desmond.

— A încercat să vă cumpere tăcerea, miss Mason?

Gladys roşi.

— Nu, domnule, n-a făcut asta, dar cred că ar fi făcut-o dacă l-aş fi încurajat.

Carr se ridică repede.

— Ce vrei să spui prin asta? Ţi-a oferit d-nul Hendel bani?

— Şi-a vîrît mîna în buzunar şi a început să sune monedele.

— Să sune monedele?

Henry Carr se întoarse spre juraţi şi ridică din umeri.

— ... iată ce se înţelege prin încercare de mituire!

Şi se aşeză. D-nul Justin îşi reluă, netulburat, interogatoriul.

— Aveai ordin să nu-l laşi pe d-nul Hendel lîngă bolnav?

— Da, domnule.

— Şi ce s-a petrecut după asta?

— D-nul Hendel a vrut să aştepte pînă se va reîntoarce doamna Toulmin. I-am spus atunci că va fi obligat să stea în hol, căci altfel domnul Desmond şi-ar fi dat seama de prezenţa dumnealui; mi-a răspuns că îi este egal şi a luat loc. Atunci am telefonat la „Times Book Club" pentru a-i comunica doamnei Toulmin că e aşteptată; i-am oferit un ziar şi m-am întors în oficiu.

— Şi cît timp a aşteptat d-nul Hendel?

— Nu ştiu precis, domnule, dar cred că aproape un sfert de oră.

— A rămas singur în hol?

— Da, domnule.

— Mulţumesc, miss Mason.

Carr se ridică din nou.

— Spui că d-nul Hendel a rămas singur în hol. D-ta unde erai în timpul acesta?

— În oficiu.

— A cărui ușă era închisă sau deschisă?

Gladys roși și ezită.

— Deschisă, domnule.

— Îl puteai vedea pe domnul Hendel?

— Nu, domnule.

— L-ai auzit atunci sculîndu-se, mergînd, deschizînd o altă ușă, pătrunzînd în altă cameră?

— Nu, domnule, răspunse fata.

— Mulțumesc.

Eustațiu răsuflă ușurat; juriul fu și el impresionat de declarația fetei. Apoi se auzi strigat; porni spre bară tremurînd.

— Numele, prenumele și profesia.

— Eustațiu Hendel. Sînt medic, dar n-am mai profesat din 1926.

Sala începu să freamăte. Henry Carr îl sfătuise pe Eustațiu să declare asta de la început, căci era mult mai bine; poliția ar fi aflat în orice caz că fusese medic.

Condus de coroner, Eustațiu explică gradul de rudenie cu defunctul. Spuse că tînărul îl interesa din primul moment în care-l văzuse și se gîndise că era bine să încerce să-l distreze puțin; recunoscu că în dimineața morții lui Desmond insistase în mod deosebit să vadă pe vărul său pentru motivul că aflase că lordul Barradys, cu care Eustațiu avusese o convorbire cu cîteva zile mai înainte, convorbire destul de penibilă, îi scrisese lui Desmond pentru a-l sfătui să-l excludă din testamentul pe care l-ar putea face în calitatea sa de moștenitor prezumtiv al titlului și bunurilor familiei. Eustațiu adăugă că lordul Barradys se arătase nedrept cu el și acționase în felul acesta din cauza unei vechi repulsii pe care o avusese contra tatălui și contra bunicului său. Acesta era motivul pentru care voia să-i vadă numaidecît pe Desmond. Imediat ce camerista i-a spus că nu-l poate vedea pe vărul său, s-a arătat dispus să aștepte întoarcerea infirmierei. Nu încercase însă s-o corupă pe cameristă, ci stătuse în hol și citise ziarul pînă la sosirea doamnei Toulmin.

Sinceritatea spuselor lui Eustațiu impresionă foarte mult pe detectivi. Domnul Justin vorbi ceva pe șoptite cu inspectorul Darnell și cînd coronerul termină interogatoriul, domnul Justin nu puse decît o singură întrebare:

– Asta înseamnă, domnule Hendel, că dacă vărul d-voastră Desmond ar fi trăit mai mult timp, ar fi putut face un testament nefavorabil pentru d-voastră?

Eustațiu spuse că știa că Desmond avea latitudinea să facă un testament în sensul acesta, dar că niciodată aceste rezerve nu priveau viața vărului său. Deși nici juriul și nici coronerul nu erau prea convinși de declarația asta, Eustațiu fu recunoscător poliției, că nu adusese vorba de Jurisprudența medicală, nici de morfină și nici de tranzacțiile sale cu cămătarii. De asemenea, nu s-a făcut nici o aluzie la voiajul său în Scoția.

Imediat ce Eustațiu luă din nou loc lîngă Carr, coronerul îl chemă pe Darnell.

– Ați încercat să aflați de unde provenea hioscina care a fost descoperită în organele victimei?

– Da, domnule.

– Și fără succes?

– Pînă în prezent fără.

– Sperați să aflați, totuși?

– Sînt aproape sigur că voi afla.

Coronerul se întoarse către jurați.

– Fiindcă nu cunoaștem încă modul în care a fost administrată hioscina, trebuie să mai amînăm ancheta cu încă 15 zile, pentru a da poliției răgazul necesar să descopere unele lucruri. Mai am însă de pus o întrebare domnului inspector șef Darnell; ați aflat sau credeți că știți care a fost procedeul pentru administrarea hioscinei?

– Da, domnule, deși nu am încă nici o probă.

– Și care este?

– Bomboanele cu cremă de mentă au un gust așa de puternic încît bolnavul nu și-a putut da seama că mai e un gust străin în afară de cel al cremei, amărui și el. Defunctul avea obiceiul să mănînce des din bomboanele acestea și obiceiul acesta al lui era cunoscut de foarte

multă lume; bomboanele erau foarte ușor de procurat și tot atît de ușor de întrebuințat pentru un asemenea scop. Criminalul n-avea decît să obțină o singură bomboană, să-i scoată conținutul, să i-l amestece cu hioscină, să pună conținutul la loc, și-apoi să netezească bomboana. Operația aceasta putea fi făcută și în altă zi, nu numaidecît în ziua morții bolnavului.

Coronerul înclină capul.

— Da, posibil. N-ați descoperit nici o sursă... Nici o altă sursă, vreau să spun, de unde ar fi putut proveni bomboanele acestea?

— Da, domnule. Am mai găsit o bomboană de astea în apartamentul domnului Eustațiu Hendel.

Asistența rămase încremenită. Carr aruncă o privire ascuțită clientului său, dar acesta privea fix în fața lui.

— Nu doriți să ne dați explicații ceva mai amănunțite, domnule inspector?

— Joi, imediat după moartea domnului Desmond Hendel, am făcut o vizită domnului Eustațiu Hendel. Nu era acasă, pentru că asista la anchetă. Cu ocazia aceea am descoperit în apartamentul său o bomboană cu cremă de mentă, exact de tipul celor pe care le consuma vărul său...

— De unde puteți ști că era de același tip?

— Era o bomboană Dudeville, domnule, avea inițiala „D" pe ea.

— Și unde e bomboana?

— V-o pot arăta, domnule.

— Mai tîrziu, după ce va fi analizată.

Inspectorul se înclină.

— Și unde ați găsit bomboana aceasta?

— În realitate, ea mi-a fost dată, domnule.

— Dată? De cine?

— De valetul domnului Hendel, domnule.

Hamilton! Trădătorul! Eustațiu începu să tremure de mînie.

— Și pentru ce v-a dat-o?

— L-am întrebat dacă n-a descoperit cumva o bomboană de ciocolată. Mi-a spus că a găsit-o în coșul cu hîrtii miercuri, a doua zi după...

— Domnule! Trebuie să protestez...

Henry Carr se ridicase.

— E o mărturie de mîna a doua. Cum poate afirma domnul inspector unde și cînd a fost descoperită bomboana asta... sau chiar dacă a fost descoperită.

— Aveți dreptate, domnule Carr. Cum îl cheamă pe acest valet?

— Hamilton, domnule.

— Trebuie să-l convocăm și pe el. În așteptarea acestui lucru, dv. domnule inspector, vă mențineți declarația că ați primit o bomboană de la o anumită persoană, care pretinde că a găsit-o într-un anumit loc și veți arăta bomboana asta cînd vi se va cere!

— Exact, domnule.

— Atunci amînăm continuarea anchetei cu încă 15 zile.

Președintele juriului se ridică.

— Am vrea, domnule, ca mai înainte de asta să aflăm cîteva amănunte în privința testamentului de care am auzit vorbindu-se atît. Ni se pare că asta ar lămuri o serie de lucruri.

Coronerul se uită în jurul lui.

— D-nul Christendome e aici. Cred că ne va putea da toate lămuririle cerute de juriu.

Eustațiu simți cum Henry Carr devine foarte nervos, dar avocatul nu făcu nici un fel de comentariu.

Domnul William Christendome depuse jurămîntul, apoi arătă că al doilea lord Barradys și-a lăsat titlul și întreaga avere fiului său Chandos, actualul lord Barradys, și copiilor și descendenților săi.

Cîtva timp, situația a fost foarte clară. Unicul fiu al lordului Barradys, Albert, a murit in 1893 și atunci fiul său Howard a devenit donatarul, în timp ce deținătorul rămase, evident, lordul Barradys. Lucrurile rămaseră in stadiul acesta pînă în luna iulie a acestui an, perioadă în care surveni nenorocirea care a luat viața tuturor descendenților direcți ai lordului Barradys și care dădea naștere problemei averii substituite, problemă pe care lordul Barradys și cu răposatul lord Barradys au discutat-o mereu.

Era o tăcere de moarte. Toți ascultau cu cel mai mare interes.

— ... În luna iulie a acestui an, domnul Howard donatarul și cu fiul său s-au înecat la Cornwell. Atunci deveni donatar fratele lui Howard Hendel. Dar și acesta a căzut victimă unui accident în Scoția, astfel că privilegiul a trecut asupra fiului său, Desmond, al cărui deces face tocmai obiectul acestei anchete.

Bătrînul avocat își șterse nasul.

— ... După moartea căpitanului David Hendel, situația deveni cam complicată. D-nul Desmond, după cum știți, era de-o constituție foarte delicată, așa că nu mai spera nimeni să se căsătorească. Or, în cazul în care ar fi murit fără să lase moștenitori, asupra cui ar fi trecut titlul și moștenirea ? În calitatea sa de donatar, domnul Desmond putea, la majorat și cu consimțămîntul lordului Barradys, să anuleze substituirea, întrerupînd-o definitiv sau dîndu-i o altă direcție. Or, intenția creatorului original al actului constitutiv era ca moștenirea Hendel să rămînă printre membrii familiei Hendel. Și, dacă actul n-ar fi fost modificat, speranța asta ar fi fost distrusă.

— Cum adică ? Există doar și o ramură cadetă a familiei, spuse coronerul uitîndu-se la Eustațiu, William și George.

— Nu, nu există Hendel de sex masculin.

Eustațiu simți că amețește. Nu există Hendel de sex masculin ? Dar el ? Dar William ? Dar George ?

— Trebuie să vă amintiți că noi vorbim aici de titlu. Există, evident, un moștenitor prezumtiv al titlului; domnul Eustațiu Hendel este urmașul direct al celui de-al treilea fiu al primului lord Barradys. Noi ne ocupăm aici de averea care, după cum am mai spus, a fost lăsată de al doilea lord Barradys fiului său Chandos, actualul lord Barradys, copiilor și descendenților săi.

— Ah, înțeleg. Era vorba de o moștenire generală, nu numai pentru descendenții de gen masculin.

— Exact, domnule. Or, formula „copiii și descendenții" includea ambele sexe și în felul acesta averea e transmisibilă, mai întîi fiilor celei dintîi femei, apoi celor ai unei a doua femei, și în, absența fiilor, fiicelor. În cazul nostru, toți moștenitorii bărbați care se trag direct din Chandos fiind morți, moștenirea trebuie să treacă asupra femeilor; Chandos, lordul Barradys, n-a avut decît o singură fiică,

care s-a căsătorit cu James Kidd și a murit în 1912; din căsătoria asta nu s-a născut decît o singură fată, Julia, soția lui Henry Carr; în felul acesta, doamna Henry Carr devine donatoarea averii.

Cap. 24. Lordul Barradys, singurul supraviețuitor

Eustațiu era gata să cadă. Notarul îi distrusese numai cu cîteva cuvinte toate planurile pe care el și le clădea cu atîta grijă de trei luni de zile. Nu va moșteni nimic. Comisese o crimă și singura recompensă era un titlu fără însemnătate. Toată averea o va lua Iulia! Cum de se putuse înșela in halul acesta! Domnul Christendome și Henry Carr spuseseră că...

Eustațiu ascultă cu mare greutate explicațiile lui Christendome. Nevoind ca bunurile să iasă din familie, lordul Barradys și cu domnul Desmond Hendel hotărîră să lase averea unui membru masculin descinzînd din familia cadetă, ori mai trăiau trei descendenți ai lui August, cel mai tînăr copil al primului lord Barradys, Eustațiu, William și fiul acestuia, George. Documentele necesare erau gata pregătite și urmau să fie semnate la 15 noiembrie, data majoratului lui Desmond Hendel. Dar, din cauza morții acestuia din urmă, lucrurile rămîneau neschimbate.

Cum de se putuse înșela pînă într-atît ?! „Bunurile întovărășesc titlul"... nu-i spusese oare așa Christendome ? La Coombe ? Sau poate că Henry ? Nu mai știa precis. Totuși, în ziua aceea pe care o petrecuse cu Henry în Regent's Park, Henry îi spusese că Desmond sau îi dăduse să înțeleagă că, în cazul în care va anula substituirea, îl va îndepărta de la moștenire pe el, Eustațiu. Înțelesese oare rău ? În fond Iulia era aceea care pierdea din anularea substituirii, ea era pe cale de a fi înlăturată de la moștenire. Înțelesese oare greșit ? Sau poate Carr...?

— Vino odată, strigă Henry Carr, încercînd să-l ridice pe Eustațiu.

Tribunalul se golea; ancheta era amînată. Eustațiu îl văzu pe inspectorul Darnell apropiindu-se de el, împreună cu comisarul; îl va aresta oare ?

— Sper că nu aveţi intenţia să părăsiţi oraşul, domnule, spuse.

Eustaţiu făcu un semn că nu. Era incapabil să vorbească.

— Perfect. V-aş fi recunoscător să mă preveniţi în caz că vă răzgîndiţi.

Inspectorul se îndepărtă. Un minut mai tîrziu, Eustaţiu era într-un taxi alături de Henry Carr.

— Spune-mi, Henry..., începu el.

— Taci acum. Lasă-mă să mă gîndesc.

— Da, dar mi-ai spus...

— Ţi-am spus? De ce nu mi-ai spus nimic de bomboana de ciocolată din apartamentul tău ? Cum vei explica prezenţa ei ?

— Nu vreau să vorbesc despre asta... substituirea...

Carr făcu un uriaş efort să se stăpînească.

— Ascultă, stimabile, vom sta de vorbă cît doreşti şi despre ce doreşti, dar nu în taxi.

Ajunseră la Brandford Mansions şi Eustaţiu descuie uşa apartamentului său.

— Hamilton ! — începu să strige.

Nici un răspuns.

— Hamilton !

Camerele erau goale. În salon, Carr îşi turna whisky într-un pahar. Eustaţiu se urcă în camera valetului, nu era nici aici. Dispăruse. Eustaţiu luă hotărîrea să discute totul cu Carr. Îi va cere socoteală. Avocatul îl înşelase. Cu voie ? Aşa se părea ! Nu cumva el era atunci acela care... ?

Eustaţiu reveni în salon. Avocatul îi întinse un pahar cu alcool.

— Bea, te rog. Ai şi tu nevoie de un întăritor, tot aşa cum am şi eu.

Da, avea mare nevoie de alcool. Goli paharul; alcoolul părea că-i intră direct în sînge. Oboseala, natural.

— A fost cam tare...

Observă că avocatul se uită la el cu atenţie.

— De ce te uiţi aşa la mine ? Ştii, mi se pare că afacerea asta cu substituirea e cam... mi-ai spus că... Dumnezeule !

Începu să tremure; se părea că se scufundă; ar fi vrut să strige, să alerge, îşi simţea faţa congestionată, limba uscată.

— ... substituirea... substituirea..., bîigui el și vru să-l apuce pe Carr de braț.

Începu să înșire vorbe fără rost. Încercă să se ducă pînă la ușă, dar nu putu și se lăsă să cadă într-un fotoliu, vocea i se schimbă într-un murmur, apoi tăcu.

Henry Carr răsuflă ușurat, apoi își dădu paharul peste cap.

— Dumnezeule, spuse. Știu că bătrînul Christendome ți-a dat emoții! Proastă idee să-l convoace și pe Christendome! Dar le-am luat-o înainte de data asta. „Sinuciderea vărului suspect, care-și face dreptate utilizînd aceeași otravă cu care și-a răpus victima". Parcă văd titlurile ziarelor de mîine. Cred c-ai înțeles c-ai fost ucis tot cu hioscină, dragul meu Eustațiu, nu? Știi că mi-ai fost foarte folositor și că m-ai scutit de o serie de lucruri neplăcute? Îmi pare rău că a trebuit să-ți fac vînt, dar erai prea periculos ca să te las să trăiești. Sinuciderea ta va face foarte mult zgomot și poliția mă va lăsa în pace. Ce noroc că Hamilton a șters-o!

Se plecă asupra muribundului și-i ridică pleoapa; pupila era foarte dilatată și nu mai reacționa la lumină. Apoi se duse în oficiu, spălă cu grijă paharul pe care-l întrebuințase și-l puse la loc în dulapul de lac roșu. Șterse suprafața exterioară a sticlei de whisky și paharul lui Eustațiu și, apucînd cele două obiecte cu ajutorul unei batiste, apăsă peste ele degetele victimei sale.

— ... poate că m-a văzut cineva intrînd cu tine, dar, natural, tu te-ai otrăvit după plecarea mea.

Lîngă sticlă fu pusă o fiolă în care mai erau cîteva cristale albe.

— ... și acum, noapte bună!

Se uită cu grijă în jur, scutură corpul lui Eustațiu, nici o mișcare, va mai dormi două-trei ore, dar nu se va mai trezi niciodată.

Deschise ușa de la intrare, și uitîndu-se înapoi, strigă:

— Nu e nevoie să mă conduci și, mai ales, nu te frămînta atîta! Pe mîine dimineață, atunci!

Trînti ușa în urma lui foarte satisfăcut de acest artificiu și începu să coboare scările.

Avea intenția ca, imediat ce se va afla de moartea lui Eustațiu, să declare că-l întovărăsise pînă acasă și-l lăsase foarte abătut.

Se sui într-un tren de periferie și porni spre casă, ușurat. În ultimele luni avusese o mulțime de necazuri, dar acum scăpase de toate.

De fapt, necazurile începuseră imediat după terminarea războiului, cînd dădu faliment biroul de avocatură la care era asociat. Deși ruinat material, onoarea sa profesională fusese salvată, astfel că luă totul de la capăt; Iulia îi fusese tot timpul de cel mai mare ajutor, fiind o femeie foarte curajoasă.

Dar Carr observă foarte repede că onestitatea nu-l ajută la nimic, căci abia avea cu ce plăti taxele copiilor. Fiind avocat și cunoscînd afacerile familiei, își dăduse seama că, în anumite împrejurări, Iulia, soția sa, ar putea intra în posesia imensei averi a lorzilor Barradys. Din drumul Iuliei trebuiau îndepărtați trei oameni. Desmond și lordul Barradys nu mai aveau nici așa prea mult de trăit: Howard, Harold și David.

Înecul primilor doi fusese combinat cu ani de zile înainte: își însoțea verii în fiecare dimineață în mare și le vorbea în fiecare zi de pericolul pe care-l prezenta un oarecare punct al coastei, în așa fel, încît mai mult îi ațîța decît le potolea dorința de a înfrunta primejdia. Într-o dimineață, cînd marea era foarte periculoasă, Carr pretextă o migrenă și nu-și mai însoți verii pe plajă iar aceștia, văzîndu-se singuri, crezură că a venit momentul să-și încerce curajul și puterile. Și asta îi costase viața. Carr se putea felicita, totul fusese o lovitură de mare maestru.

Toate bune, dar Henry avea oroare și de-al doilea accident în familie, accident care ar fi trezit bănuielile poliției. Și atunci se ivise Eustațiu. Carr înțelese imediat că acesta habar n-avea de codul civil, astfel că îi povesti o serie întreagă de lucruri false cu privire la celebra moștenire. Obținuse, prin Blanche, ca David să-l invite la o partidă de vînătoare în Scoția, și totul se aranjase de minune.

Mai rămînea Desmond. Lordul Barradys nu voia ca averea să treacă în mîini străine, adică în mîinile lui, și de aceea îl sfătuise pe Desmond să lase tot lui George Hendel. Dar pentru asta trebuia ca Desmond să fie major. Eustațiu fu pus la curent cu asta și hotărî imediat moartea vărului său.

Dar poliția o prevenise pe doamna Toulmin împotriva acestuia și Carr înțelese că Eustațiu nu va avea ocazia să-și pună planul în aplicare. Era rîndul lui să intre în joc.

În consecință, uciderea lui Desmond cu Eustațiu ca acuzat. Și apoi procesul și executarea lui Eustațiu? Nu, era prea de durată și era și destul de primejdios. Sinuciderea lui Eustațiu era mult mai simplă și mult mai eficace. Carr trecuse prin clipe grele cînd îl auzi pe bătrînul Christendome explicînd în fața juraților complicata problemă a substituirii averii Hendel, căci Eustațiu își dăduse imediat seama că fusese înșelat. Din fericire, Carr făcuse față situației, apoi acționase imediat, dînd clientului său, în paharul întăritor de whisky, o puternică doză de hioscină. Hioscina asta o avea el de vreo doi ani. O obținuse în cel mai simplu mod din lume: unul din clienții săi, un medic, a murit iar Carr fusese însărcinat să aranjeze o serie de afaceri lăsate cam încurcate de clientul său. În timpul unei vizite făcute la domiciliul medicului defunct luase dintr-un dulap, din cabinetul acestuia, o fiolă de hioscină.

Acum, totul era terminat. Cadavrul lui Eustațiu va fi descoperit în scurt timp. Sinuciderea va părea foarte plauzibilă și se va spune că criminalul se sinucisese pentru a scăpa din mîinile justiției. Puțin cîte puțin, afacerea va fi uitată, Lordul Barradys va mai trăi un an doi, apoi imensa avere va trece pe numele Iuliei, al Iuliei care suportase atîtea lipsuri, care se comportase atît de minunat.

Carr se simți emoționat; ținea foarte mult la soția lui și era fericit că-i va putea oferi de acum încolo o viață plăcută, lipsită de griji.

Și făcuse mari sacrificii ca să ajungă pînă aici; căci ținea sincer la Desmond. Noroc că-i produse o moarte fără dureri; inspectorul Darnell văzuse clar; procedeul care adusese tînărului moartea fusese o bomboană de ciocolată cu cremă de mentă. Carr știa că Desmond nu oferea nimănui din bomboanele sale; numai, rareori, Iuliei sau Blanchei. Dar nu era nici un pericol, pentru că în ziua cînd a pus bomboana otrăvită în cutie, Blanche era plecată într-o călătorie în nordul țării, iar Iulia era răcită și nu ieșea din casă.

Ziua fatală fusese marți, ziua în care Eustațiu insistase așa de mult să-l vadă pe Desmond. Norocul îl favorizase pe avocat și de data

asta. Totul se petrecuse apoi cum prevăzuse; Desmond mîncase după masa de seară și bomboana otrăvită pe care el avusese grijă s-o pună chiar printre cele din primul rînd.

Henry Carr deschise ușa vilei sale și-și strigă soția. Iulia îi răspunse din salon. Era pe un divan și citea iar focul ardea vesel în cămin.

— Ai întîrziat cam mult, dragă! A fost o zi grea?

Henry o sărută și începu să rîdă.

— N-ai citit ziarele de aseară?

— Ai uitat că tu mi le aduci?

— Ei, bine, de data asta eu voi fi ziarul! Cunosc toate știrile interesante. De altfel le cunoșteam chiar de la moartea bietului Desmond, dar astăzi au devenit oficiale. După părerea ta, cine va moșteni averea Hendelilor?

Iulia se uită mirată la soțul său.

— Eustațiu, evident!

Henry izbucni în rîs. Apoi se plecă și-și luă soția în brațe.

— Unde ai vrea să trăim după ce vom părăsi vila asta nesuferită?

Iulia îl privi și mai uimită.

— Cum poți trece așa de la un subiect la altul? Ce legătură are întrebarea asta cu ceea ce m-ai întrebat mai înainte?

— O legătură foarte strînsă, draga mea. Cînd lordul Barradys va muri...

În momentul acela ușa se deschise și intră o servitoare.

— Vă caută cineva, domnule, spuse abia răsuflînd.

Expresia servitoarei atrase atenția avocatului.

— Vin imediat!

Își sărută soția din nou și o strînse la piept. Apoi se ridică și ieși. În hol îl aștepta inspectorul șef Darnell însoțit de un comisar în uniformă.

— Henry Carr! În numele legii ești arestat, acuzat de omuciderea cu premeditare a lui Desmond Hendel și Eustațiu Hendel. Te previn că orice declarație vei face va fi înregistrată împotriva dumitale...

SFIRȘIT

CUPRINS

Cap 2 — Unde mor doi membri ai familiei Hendel	3
Cap 2 — Şedere la Coombe	8
Cap 3 — Unde e înmormîntat un membru al familiei Hendel	13
Cap 4 — Jill Paris	18
Cap 5 — Invitaţie	24
Cap 6 — Un strigăt lugubru	28
Cap 7 — Glenellich	32
Cap 8 — Moartea unui cerb	36
Cap 9 — Accident de vînătoare	42
Cap 10 — Procurorul	49
Cap 11 — In aşteptarea cristeilor fripţi	54
Cap 12 — Lordul Barradys	59
Cap 13 — George Hendel	65
Cap 14 — Dezastrul	71
Cap 15 — Sentinţa de moarte	76
Cap 16 — Eustaţiu se loveşte de un zid	82
Cap 17 — Moartea unui alt Hendel	88
Cap 18 — Visuri de aur	94
Cap 19 — Deschiderea anchetei	99
Cap 20 — Inspectorul şef Darnell	105
Cap 21 — Consultaţia	112
Cap 22 — Ancheta reincepe	117
Cap 23 — Donatorul	128
Cap 24 — Lordul Barradys singurul supravieţuitor	135

Consilier literar: MOHANU CONSTANTIN
Redactor: DULUGEAC ELENA
Tehnoredactor: DROSU ION şi NICULESCU ION
Corector: CRACIUN ELENA şi BRICIU IOANA

Tiparul executat la Imprimeria „FILARET"
sub comanda nr. 655/1991
BUCUREȘTI – ROMANIA

ISBN 973–9052–01–0

Lei 54

ISBN 973-9003-06-0